
Cine
este
Maud
Dixon?
ALEXANDRA ANDREWS
ARMADA

ALEXANDRA ANDREWS

Cine este Maud Dixon?

Traducere din limba engleză de

SILVIU GENESCU

ARMADA
2022

ARMADA

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial NEMIRA.

ISBN 978-606-43-1637-0

Redactor-şef: Marian COMAN
Designul copertei: Patrick INSOLE
Ilustrația copertei: © George MAYER/Shutterstock
Caligrafia titlului şi coperte interioare: Raluca ILIE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR, Raluca ILIE
Redactor: Andreea ROŞEȚ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Marilena VASILE

ALEXANDRA ANDREWS a lucrat ca journalist, editor şi copywriter în New York şi Paris. Prima ei carte, Who is Maud Dixon (2021; Cine e Maud Dixon?, Armada, 2022) a devenit repede bestseller internațional. Trăieşte în Brooklyn, alături de soțul ei, scriitorul şi editorul Christopher Beha şi cei doi copii ai lor. În prezent, Andrews lucrează la cel de-al doilea roman al său.

Pentru Chris

„Ne-am hrănit inima cu fantezii,
Iar ea a devenit mânioasă."
W.B. YEATS, „Cuibul graurului de la fereastra mea"

PREFAȚĂ

SEMAT, MAROC

— *Madame*[1] Weel-cock?
Ridică pleoapa stângă, iar lumina galbenă o inundă de-a dreptul. Zări o siluetă încețoşată, îmbrăcată în alb. Închise ochiul.

— *Madame* Weel-cock?

Un țiuit pătrunzător răsună de undeva. De data asta, se sili să-şi deschidă ambii ochi. Zăcea într-un pat incomod, încadrat de două draperii mizerabile.

— *Madame* Weel-cock?

Îşi întoarse țeapănă capul. Un bărbat îmbrăcat în ceea ce părea o uniformă militară stătea pe un scaun; se trase mai aproape de pat, aplecându-se şi privind-o cu atenție. Fața lui avea rotunjimile umflate, ca de plastic, asemenea unui cap de păpuşă bebeluş. Nu zâmbea.

— *Madame* Weel-cock? spuse el pentru a patra oară.

— Helen, îi răspunse cu vocea spartă.

— Helen, dădu el din cap. Ştiți unde vă aflați?

Se uită în jur.

— La spital?

— Exact! Ați avut o noapte de pomină.

— „O noapte de pomină”?

— Cea mai de pomină.

Ea scoase involuntar un mic hohot de râs. Bărbatul se încruntă, vizibil iritat. Deodată, draperia din stânga ei se dădu la o parte cu un foşnet. Amândoi întoarseră capul. Îşi făcu apariția o femeie purtând un batic alb şi o haină de aceeaşi culoare. Poate era o soră medicală? Aceasta se aplecă deasupra patului şi spuse ceva într-o limbă străină, netezind pătura subțire.

Apoi femeia se întoarse spre bărbatul de lângă pat, rostind ceva pe un ton mai ridicat. El sări în picioare, făcând un

---

[1] „Doamnă”, în lb. franceză, în original (n. red.).

semn împăciuitor cu mâinile. Afişă un zâmbet fals şi dădu draperia la o parte. Apoi plecă.

Tânăra din pat se întoarse spre asistenta medicală, dar şi ea era pe punctul de a pleca.

— Aşteaptă! strigă ea cu un glas răguşit.

Asistenta fie n-o auzise, fie o ignorase.

Rămăsese singură.

Îşi fixă privirea în tavan. Era plin de pete de apă, maronii. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se pomeni stânjenită de ghipsul de la încheietura mâinii stângi. Atunci realiză că simțea durere. Peste tot.

Se uită din nou spre scaunul gol pe care stătuse bărbatul. Îi spusese „*madame* Weel-cock”. Avea impresia că era un detaliu important, dar nu-şi dădea seama în ce context. Închise din nou ochii.

Câteva clipe mai târziu – sau poate după câteva ore –, draperia se dădu din nou la o parte. Asistenta reveni, însoțită de alt bărbat.

— *Madame* Wilcox, zise el. Mă bucur că v-ați trezit.

Pronunța cuvintele în engleză cu mai multă precizie decât majoritatea vorbitorilor nativi, accentuând riguros silabele.

— Sunt doctorul Tazi. Eram de gardă când ați fost adusă noaptea trecută cu două coaste rupte, o fractură de încheietură, hematoame pe față şi pe corp. Am înțeles că ați suferit un accident de maşină. Vedem deseori pacienți cu răni ca acestea, provocate de airbaguri. Ați avut noroc că n-ați pățit ceva mai rău.

Ca la un semnal, sora medicală îi întinse un pahar cu apă şi o pastilă albă, de mărimea unui molar.

— E hidrocodonă. Ameliorează durerea, spuse medicul. Voi reveni după-masă, pentru a vă examina, însă nu văd niciun motiv să vă ținem internată mai mult de încă o zi. Până atunci, ar trebui să vă odihniți, *madame* Wilcox.

Plecă, urmat de sora medicală al cărei halat flutura în spatele ei ca un văl.

Madame Wilcox. Repetă numele în tăcere. Helen.

Apoi, lumina se stinse şi o cuprinse somnul.

PARTEA ÎNTÂI

1

Două tinere urcau nişte trepte înguste, îndreptându-se către locul de unde se auzeau râsete şi muzică. Florence Darrow, cea din faţă, îşi plimba palma de-a lungul peretelui roşu ca sângele.

— Mi se pare un pic pervers să ţii aici petreceri ale editurii, zise ea.

Ambele femei lucrau ca asistente de redacţie la Forrester Books şi, în acea seară, avea loc petrecerea de dinaintea vacanţei organizată de biroul lor, care se ţinea an de an la etajul al doilea al unui local întunecat numit Biblioteca, a cărui temă era kitsch-ul literar.

— E ca şi cum ai organiza o conferinţă ONU într-un parc Disney.

— Absolut, o aprobă încetişor Lucy Gund.

Rochia i se ridicase pe coapse în timpul urcării, iar acum se şifonase.

Ajunseră la capătul treptelor şi intrară să vadă care era atmosfera. Petrecerea începuse doar cu o jumătate de oră în urmă, dar dinspre mulțime se ridica deja zarva, ca un smog. Aproape o sută de oameni – mulți dintre ei fiind colegi de-ai lor, dar nu toți – se adunaseră în grupuri restrânse şi compacte. Florence nu intenționase să ajungă prea devreme, însă acum îşi dorea să fi venit la timp, ca să prindă un loc doar pentru ele. Fetele scrutară încăperea, căutând chipuri cunoscute, prietenoase. Nu găsiră niciunul.

— Bem ceva mai întâi? sugeră Florence.

Lucy încuviință din cap.

Cele două tinere îşi începuseră cariera la Forrester în acelaşi timp, cu aproape doi ani în urmă, iar Lucy îi oferise imediat lui Florence loialitatea ei necondiționată.

Teoretic, Lucy era chiar genul de prietenă de care Florence sperase să aibă parte la New York. Lucy copilărise la Amherst, unde părinții ei erau profesori la catedra de limbă şi literatură engleză a facultății. Tatăl ei scrisese biografia completă a lui Nathaniel Hawthorne. Florence sărbătorise prima Zi a Recunoştinței împreună cu ei, după ce se mutase în New York; fusese încântată să descopere că locuința lor veche, plină de cărți, se afla peste drum de casa poetei Emily Dickinson. Era genul de idilică viață intelectuală în mijlocul căreia Florence îşi dorise mereu să fi crescut. Reprezenta tot ceea ce apartamentul înghesuit din Port Orange al mamei sale nu reuşise vreodată să fie.

În realitate însă, lui Lucy îi lipsea acea atitudine sofisticată şi plină de încredere pe care Florence o considera moştenirea firească a unei astfel de copilării. Era îngrozitor de timidă, iar uneori Florence bănuia că mama lui Lucy îi spusese că totul avea să fie bine dacă îşi găsea chiar şi o

singură prietenă la New York. Florence fusese prima persoană pe care Lucy o cunoscuse la Forrester.

Nu se integraseră cu adevărat în cercul de cunoştinţe al angajaţilor, în special pentru că Lucy nu încercase s-o facă, iar Florence nu reuşise. Din moment ce Florence rupsese orice legătură cu vechii ei prieteni din Florida – îşi vedea trecutul ca pe un mădular cangrenat care trebuia retezat spre binele general –, Lucy era, din toate punctele de vedere, singura ei prietenă.

Îşi croiră drum prin mulţime, trecând pe lângă o masă lungă, plină cu struguri şi brânzeturi, avansând spre un bar impunător din mahon, aflat mai în spate. Un barman îmbrăcat într-o vestă din satin negru zâmbi privind undeva deasupra capetelor lor. După câte se părea, ele nu îndeplineau cerinţele necesare pentru a se bucura de atenţia lui. Lucy era obişnuită să fie ignorată – de fapt, chiar părea să prefere lucrul ăsta –, însă Florence avusese suficient succes la bărbaţi, aşa că era dezamăgită când farmecele ei treceau neobservate.

Florence nu era urâtă, dar primul lucru pe care toată lumea îl observa la ea era, fără excepţie, paloarea sa. Arăta de parcă ar fi crescut într-un buncăr, nu sub soarele Floridei, ceea ce o făcea să se gândească deseori, cu satisfacţie, că era o dovadă că se născuse în locul nepotrivit. Pielea ei albă se înroşea foarte uşor, fie din timiditate, fie din înflăcărare, nu era niciodată clar din ce motiv, ca şi cum creatorul ei ezitase între impulsurile rivale de păstrare a purităţii şi perversiune. Unii bărbaţi găseau acest aspect fascinant, însă pe mulţi îi dezgusta. De asemenea, avea nişte ochi întunecaţi, aproape negri, iar buclele de un blond murdar păreau să-i ţâşnească din cap asemenea şerpilor Meduzei. În ciuda sutelor de dolari cheltuiţi de mama ei pe geluri, spray-uri şi creme pentru păr, Florence tot nu reuşise să le îmblânzească.

— Ce să fie, domnițelor? întrebă barmanul pe un ton exersat.

Lumina se reflecta în vârfurile date cu gel ale părului său. Florence își imagină cum îi strivește șuvițele cu degetele, ca pe niște fire de iarbă înghețată.

Lucy arătă spre un afiș care făcea reclamă unui cocktail creat special pentru acea seară.

— Eu cred că aș încerca un Dewar's Decimal System[2].

Florence ceru un vin roșu.

— Am Cabernet sau Pinot.

— Oricare dintre ele, zise ea, sperând că avusese un ton degajat.

Nu știa nimic despre vinuri.

Sorbiră fiecare din propriul pahar, apoi plecară să găsească un grup primitor. Zăriră alte câteva asistente adunate lângă masa cu mâncare și li se alăturară. O fată care ocupa postul de redactor junior, pe nume Amanda Lincoln, se certa vehement cu un tip înalt, deșirat, de vreo douăzeci și ceva de ani, care purta un costum cafeniu din velur.

— Nu există absolut nicio șansă, misogin nenorocit ce ești! zise Amanda.

Gretchen, o asistentă vioaie, al cărei birou era vizavi de cel al lui Florence, se întoarse ca să le explice:

— Fritz pretinde că știe sigur că Maud Dixon este bărbat.

— Nu se poate, șopti Lucy, ducându-și mâna la gură.

Maud Dixon era pseudonimul literar al unei scriitoare care debutase cu doi ani în urmă cu romanul *Mississippi Foxtrot*, care avusese un succes extraordinar în rândul publicului.

---

[2] Denumirea acestei băuturi este un joc de cuvinte care înlocuiește primul termen din Dewey's Decimal System (un sistem de clasificare folosit de biblioteci pentru a aranja cărțile după subiect) cu cel al unei mărci de whisky, Dewar's (n. red.).

Era povestea a două adolescente, Maud şi Ruby, dornice să scape din orăşelul Collyer Springs, din Mississipi, ale căror planuri sunt date peste cap la fiecare pas din cauza vârstei lor fragede, a faptului că sunt fete, din cauza sărăciei şi a indiferenței familiilor lor. Lucrurile ajung într-un punct critic când Maud ucide un constructor care trecea prin oraş, în drum spre locul său de muncă din Memphis. Acesta făcuse greşeala de a pune ochii pe Ruby, în vârstă de şaisprezece ani, refuzând să-şi vadă de treburile lui.

Crima le eliberează pe cele două fete din ghearele orăşelului natal. Una dintre ele ajunge la închisoare; cealaltă primeşte o bursă din partea Universității din Mississippi.

Criticii au remarcat imediat stilul dur şi lipsit de sentimentalism al prozei, precum şi prospețimea viziunii, fapt care a atras atenția lumii literare, însă cartea n-a avut cu adevărat impact decât după ce o vedetă de la Hollywood a ales-o pentru clubul ei de lectură. Fie datorită intuiției, fie din întâmplare, romanul a apărut la apogeul mişcării #MeToo, surprinzând perfect furia brutală, îndreptățită, care domina momentul. Orice se întâmplase în spatele crâşmei Driftwood în noaptea când tânăra Maud Dixon îl înjunghiase pe Frank Dillard – fără îndoială, un personaj libidinos –, nu era ceva pentru care puteai s-o învinovățeşti.

Cartea se vânduse în peste trei milioane de exemplare în Statele Unite şi se anunțase deja că avea să devină baza unei miniserii. În mod curios, autoarea ei, Maud Dixon, era o enigmă. Nu dădea interviuri, nu făcea turnee de promovare a cărții, nu apela la niciun fel de mijloc de publicitate. În carte nu exista nici măcar un cuvânt de încheiere al autorului.

Editura care publicase romanul – una dintre rivalele lui Forrester – a recunoscut că „Maud Dixon” era un pseudonim literar, că autoarea preferase să-şi păstreze

anonimatul. Fireşte, acest lucru a declanşat imediat speculaţii nestăvilite cu privire la identitatea ei. „Cine este Maud Dixon?” era întrebarea pusă în nenumărate articole din ziare, pe forumuri şi în cadrul prânzurilor editorilor din întregul oraş.

Cele două persoane pe nume Maud Dixon cunoscute în America fuseseră urmărite cu conştiinciozitate şi eliminate de pe lista suspecţilor. Una trăia într-un azil de bătrâni din Chicago şi nu-şi putea aminti nici numele propriilor copii. Cealaltă era tehnician dentar şi copilărise într-un oraş al clasei muncitoare din Long Island şi, conform tuturor celor spuse despre ea, nu dovedise niciodată talent sau înclinaţie spre scris.

Mulţi oameni presupuneau că povestea era una autobiografică, din moment ce autoarea şi naratoarea aveau acelaşi nume. Câţiva detectivi amatori au identificat crime care aveau elemente comune cu aceea din carte, însă niciuna din ele nu era îndeajuns de asemănătoare pentru a fi revelatoare. În afară de asta, în Mississippi, toate documentele din instanţă ale proceselor în care erau implicaţi minori erau secretizate când aceştia împlineau douăzeci de ani. Orăşelul Collyer Springs nici măcar nu exista. Investigaţia luase sfârşit, aşadar.

În general, Florence tindea să dispreţuiască toate cărţile care-şi datorau succesul unor intrigi dramatice. Crima, după părerea ei, era o soluţie narativă de doi bani. Însă, când citise *Mississippi Foxtrot* rămăsese uimită. Crima nu era, practic, un tertip pentru a mări miza cărţii; era însăşi raţiunea de a fi a acesteia. Cititorul putea simţi stăruinţa autoarei; imperativul absolut al criminalei, chiar şi satisfacţia pe care o simţise când înfipsese cuţitul.

Florence încă mai putea recita acest pasaj:

> Cuţitul alunecă înăuntru cu uşurinţă, un intrus cu lama ascuţită pătrunzând în ţesuturile calde, feminine din corpul lui Frank. Ea ridică din nou cuţitul. De data asta lovi o coastă, iar lama se

> cutremură violent. Mâna ei alunecă de pe plăsele, plesnind carnea moale şi albă. Burta lui era acoperită acum de sânge, firele de păr aspre, întunecate erau năclăite precum scalpul unui nou-născut.

Vocea narativă nu semăna cu nimic din cele citite de Florence până atunci: era ascuțită şi sălbatică, aproape violentă. În cele din urmă, nu-i păsa dacă Maud Dixon era bărbat sau femeie. Ştia că, oricine ar fi fost, era un outsider, la fel ca Florence.

— De ce te enervezi atât de tare? o întrebă Fritz pe Amanda. Doamne, nu vreau să zic că femeile nu ştiu să scrie! Nu spun decât că *acest autor* nu este o femeie.

Amanda se ciupi de nas şi inspiră adânc.

— De ce sunt aşa nervoasă? Pentru că *această autoare* a fost cel mai bine vândută scriitoare a anului *şi* a fost nominalizată la National Book Award. Dar, bineînțeles, poate fi o carte „importantă" numai dacă a scris-o un bărbat; dacă a scris-o o femeie, e doar o porcărie pentru cluburile de lectură. Dumnezeule, nu poţi să haleşti toată pâinea, şi apoi să vii să ne iei până şi ultimele firimituri de la gură!

— Statistic vorbind, se băgă Florence, James Patterson fost autorul cel mai bine vândut al anului, chiar dacă *Mississippi Foxtrot* a fost *cartea* care s-a vândut cel mai bine.

Cei din grup se întoarseră simultan s-o privească.

— Aşa cred, adăugă ea, deşi era sigură, şi imediat se urî pentru asta.

— Oau, mulțumesc, Florence, uite cum mai dispare o firimitură!

— Chestia asta n-are nicio treabă cu lista de scoruri pe care-o ții în buzunar, Amanda, zise Fritz. Apropo, o prietenă de-a mea, care din întâmplare e angajată la Frost/Bollen, a jurat în fața mea că Maud Dixon este bărbat. Ar *putea* fi o femeie, bineînțeles, dar, din întâmplare, în cazul ăsta nu e.

Dădu din umeri în semn de scuze. Frost/Bollen era agenția literară a lui Maud Dixon.

— Atunci, cine-i? întrebă Amanda. Cum îl cheamă?

Fritz păru încurcat.

— Nu ştiu. Doar a auzit vorbindu-se ca despre un „el”.

Amanda ridică mâinile, exasperată.

— Frate, asta-i o mizerie colosală! Efectiv nu există posibilitatea ca un bărbat să fi scris cartea asta. Nu există vreun bărbat pe pământ care să poată scrie atât de convingător personaje feminine. Indiferent cât de mult s-ar convinge pe el *însuşi* că poate.

Drept pedeapsă pentru timiditatea de care dăduse dovadă mai devreme, Florence zise:

— Dar cum rămâne cu Henry James? Sau cu E.M. Forster? Ori William Thackeray?

Avusese dintotdeauna o afinitate pentru Becky Sharp[3].

Amanda se întoarse s-o înfrunte:

— Pe bune, Florence? Crezi că *Mississippi Foxtrot* ar fi putut fi scrisă de un bărbat?

Florence dădu din umeri.

— Poate. Nu văd de ce ar conta.

Amanda ridică privirea în tavan şi zise, minunându-se:

— Nu vede de ce ar conta!

Se întoarse şi întrebă:

— Eşti scriitoare, Florence?

— Nu, răspunse ea încet.

De fapt, tot ce-şi dorea mai mult pe lume era să fie scriitoare. Dar nu aşa stăteau lucrurile în cazul tuturor? Probabil că fiecare dintre fete avea o jumătate de roman pitit în vreun sertar. Dar nu poţi să zici că eşti scriitoare până nu-l scoţi de-acolo.

---

[3] Personaj al romanului *Bâlciul deşertăciunilor*, de William Thackeray, o femeie care se foloseşte de propriile farmece pentru a urca pe scara socială (n. tr.).

— Atunci poate că e greu să înțelegi pe deplin cât este de important pentru scriitoare să aibă ca exemple alte femei. Unele care le-au precedat, care au refuzat să lase bărbații să le explice viața interioară. N-am nevoie ca încă un *bărbat* să-mi spună cum *sunt* femeile, bine? Poți să înțelegi asta?

Florence făcu o mişcare care semăna cu ceva între o ridicare din umeri şi un semn din cap.

— „Nefericită este țara care are nevoie de eroi”, adăugă Amanda.

Florence nu zise nimic.

— Brecht? adăugă Amanda, ridicând din sprâncene.

Florence simți cum o podideşte căldura, ajungându-i direct în obraji, aşa că se răsuci într-o parte, pentru ca nimeni din grup să nu observe. Dădu peste cap restul de băutură dintr-o singură înghițitură şi se întoarse la bar, unde ridică paharul gol în direcția barmanului, cu un zâmbet încordat.

Se sprijini de lemn şi-şi scoase pe rând picioarele dureroase din încălțări. Nu-i plăcuseră niciodată fetele care aveau încrederea de sine a Amandei. Erau aceleaşi fete care, în timpul liceului, o luaseră pe Florence sub aripa lor pentru o săptămână şi defilaseră cu ea peste tot, ca şi cum ar fi fost doar un câine salvat de la adăpost, înainte de a-şi pierde interesul pentru ea. Florence ştia că pentru ele nu era decât o simplă piesă de recuzită pe care s-o folosească în spectacolul lor. Şi dacă nu coopera, jucând rolul de protejată recunoscătoare, nu le mai folosea la nimic. Era o rutină atât de stupidă, asta o enervase pe Florence cel mai mult. Amanda, care crescuse în cartierul Upper West Side, îşi purta armura de feministă la fel cum probabil îşi purtase uniforma de la şcoală privată, cu dezinvoltură, fără să se gândească prea mult, dar cu convingere.

Florence nu fusese niciodată capabilă să atingă acea culme a indignării pe care se părea că o cereau timpurile, iar

această imunitate față de revolta comună o plasa adesea complet pe dinafara tuturor lucrurilor. Această indignare părea să fie liantul care-i ținea împreună pe toți ceilalți: cupluri, prieteni, publicul-țintă al majorității mijloacelor media. Chiar şi tinerii care împărțeau petiții pe stradă o ignorau pe Florence, de parcă i-ar fi simțit solipsismul înnăscut.

Nu era indiferentă, sigur că nu, însă îşi rezerva furia pentru scopuri mult mai personale. Dar care erau acestea, n-ar fi putut spune. Putea fi la fel de surprinsă ca toți ceilalți de ce-i provoca accese de furie. Erau nişte experiențe rare, deconcertante, care o făceau să se simtă foarte vulnerabilă şi confuză, aproape ca după o călătorie într-o zonă cu alt fus orar, ca şi cum corpul ei ar fi gonit înainte fără ea, iar ea s-ar fi străduit să-l ajungă din urmă.

Odată, la un seminar de creație literară la facultate, profesorul lui Florence a criticat dur în fața tuturor una dintre povestirile ei, numind-o plicticoasă şi lipsită de originalitate. După oră, Florence a devenit din ce în ce mai isterică apărându-şi opera, apoi a trecut la un atac personal asupra lui, un autor de mâna a doua, care publicase doar un singur volum de povestiri, ignorat de toți. Când în cele din urmă şi-a pierdut suflul, profesorul se holba la ea cu o expresie care putea fi descrisă ca groază. Florence abia dacă-şi amintea ce-i spusese.

După ce barmanul observă în sfârşit paharul gol al lui Florence, o voce din spatele ei o luă prin surprindere:

— Sunt de partea ta.

Se întoarse. Era Simon Reed, directorul editorial, un bărbat înalt, slab, cu un păr pleoştit, trăsături delicate şi cu nişte pistrui răsfirați pe față. În mediul lor, era considerat chipeş, însă Florence îşi putea imagina ce s-ar fi spus despre el prin Port Orange, unde trăsăturile delicate nu prea erau considerate o calitate pentru un bărbat.

Se răsuci spre el.

— În ce sens?

— În sensul că nu-i pasă naibii nimănui cine este Maud Dixon.

Cuvintele i se rostogoleau de pe limbă de parcă ar fi fost lichide. Era beat, îşi dădu ea seama.

— N-ar schimba cuvintele din pagină, continuă el. Sau, mai degrabă, pentru unii le-ar schimba, dar n-ar trebui. Ezra Pound a fost un fascist, dar tot a scris nişte propoziții al dracu' de frumoase.

— „Furnica-i un centaur în lumea-i de dragon", zise Florence.

— „Distruge-ți vanitatea, am zis, distruge-o"[4], continuă Simon, dând din cap.

Împărtăşiră un zâmbet tăcut, complice. Văzu cu coada ochilor că Amanda-i urmărea, dar aceasta îşi mută privirea în altă parte când îşi dădu seama că Florence o observase. Barmanul puse pe tejghea un pahar nou de vin pentru Florence. Când îl luă, Simon dădu noroc şi se apropie de ea.

— În cinstea anonimatului, zise el încet.

2

Pentru restul serii, Florence simți că Simon o urmărea cu atenție peste tot. Nu era ceva nou pentru ea să fie măsurată din cap până-n picioare de un bărbat mai în vârstă, însă în oraşul natal considerase privirile lor jinduitoare cu totul dezgustătoare, ca şi cum ar fi implicat-o în ceva din care nu voia să facă parte. Dar în seara asta îi plăcea supravegherea lui Simon. Aparținea unei alte clase de bărbați decât cei

[4] Din „Cânt LXXXI", de Ezra Pound (n. tr.).

lângă care crescuse; în loc de arbalete şi urme de bronz după conturul tricoului, avea ediții princeps şi un simț al ironiei. Şi, bineînțeles, nu era un secret faptul că era căsătorit cu Ingrid Thorne, actrița. Să fie apreciată de un astfel de bărbat o făcea pe Florence să se simtă ca şi cum ar fi dobândit un loc pe un plan mai înalt al existenței, ca şi cum atenția lui ar fi scos la iveală, cu o forță magnetică, ceva ce nu ştia că se află înăuntrul ei.

Două ore mai târziu, mulțimea începu să se subțieze, iar Lucy o întrebă pe Florence dacă era gata să plece. Amândouă locuiau în Astoria şi adesea luau împreună trenul spre casă.

— Ia-o înainte, zise Florence. Cred că mai vreau ceva de băut.

— În regulă, te aştept.

— Nu, pe bune, du-te.

— Bine, adăugă ea, ezitând. Dacă eşti sigură.

— Sunt sigură, răspunse Florence tăios.

Uneori, i se părea că prietenia lui Lucy o sufoca, cu toate că, dacă ar fi fost obligată, ar fi recunoscut că intensitatea devotamentului fetei îi oferea un sentiment plăcut, care-l depăşea de departe pe cel sufocant, poate şi pentru că mama ei o învățase devreme să recunoască numai cele mai intense emoții. Orice echilibru i se părea rece şi fals.

Lucy plecă, făcându-i cu mâna fără prea multă vlagă. Florence comandă încă un pahar de vin şi-l bău încet, inspectând încăperea. Mai rămăseseră aproximativ douăzeci şi patru de oameni, niciunul îndeajuns de cunoscut încât să-l abordeze. Simon era absorbit într-o conversație cu şeful departamentului de publicitate. Nu dădea niciun semn că era pe cale să termine.

Florence se simți ca o proastă. Ce credea că avea să se întâmple?

Puse paharul pe tejgheaua barului cu mai multă forță decât intenționase şi plecă să-şi caute haina în talmeş-balmeşul de lângă uşă. O smulse din grămadă şi plecă.

Afară, vântul îi biciui picioarele goale. Se îndreptă spre centru şi începu să meargă repede spre metrou. Tocmai cotea spre Eight Street când auzi pe cineva strigând-o pe nume. Se întoarse. Simon se apropia cu paşi vioi de ea, cu paltonul lui bleumarin împăturit cu grijă pe braț.

— Ai vrea să mai bei un pahar? întrebă el cu degajarea unui bărbat despre care n-ai fi zis că tocmai urmărise o femeie pe stradă.

3

Merseră la Tom & Jerry's, pe Elizabeth Street, unde Simon insistă să comande amândoi bere Guinness.

— Când eram la Oxford, cred că am băut cantități care ar fi umplut *bazine de înot* din chestia asta, spuse el. Aşa că acum mă face să mă simt tânăr.

Cuvintele lui aveau cadența, dacă nu cumva şi accentul unui englez. Ea înțelese acum de ce.

Găsiră un loc liber în spate şi se aşezară unul în fața celuilalt la o masă cu tăblia lipicioasă. Florence luă o gură din băutura ei şi se strâmbă.

Simon râse.

— E un gust pe care înveți să-l apreciezi.

— N-ar trebui să *te chinui* să-ți placă chestiile astea, insistă Florence. E la fel ca în cazul oamenilor care se forțează să termine o carte care nu le place. Mai bine închide-o! Du-te şi caută altă poveste.

— Detest să-ți spun asta, dar s-ar putea să munceşti în domeniul greşit. Ştii câte cărți care nu-mi plac trebuie să

citesc în fiecare săptămână? Jobul meu este să le separ pe cele bune de cele proaste.

— Oh, dar nu mă interesează să devin editor, zise Florence, făcând un gest cu mâna.

— Ca să clarific, zise Simon cu un zâmbet amuzat, îți dai seama că eu sunt şeful şefului tău, da? Poate vrei să simulezi un anumit entuziasm față de munca pentru care te plătim.

Florence răspunse cu un zâmbet.

— Ceva îmi spune că n-ai de gând să spui nimănui despre această întâlnire, cu siguranță nu Agathei.

— Doamne, am uitat că lucrezi pentru Agatha Hale! Nu, n-ar fi deloc amuzată de această *întâlnire.* Moralitatea acestei femei are nevoie de un upgrade, e atââât de ruginită!

Florence izbucni într-un hohot de râs vinovat. Să audă pe cineva făcând mişto cu nonşalanță de o femeie care era deasupra ei din toate punctele de vedere – atât personale, cât şi profesionale – îi dădea o senzație stranie de amețeală.

— Bine, ne-am înțeles, zise Simon, aşezându-şi uşor palma pe masă. Ce se-ntâmplă în seara asta rămâne între noi. Dacă insişti.

— În cinstea anonimatului, zise Florence, ridicându-şi paharul.

Drept răspuns, Simon îşi puse sub masă palma pe coapsa ei. Florence nu reacționă. El începu să-şi mişte degetele în sus foarte, foarte încet. Se uitau unul în ochii celuilalt fără să scoată o vorbă, în vreme ce Simon o mângâia cu degetul mare. Nimeni nu observase nimic. Majoritatea celor din local erau adunați în jurul unui televizor montat pe un perete, urmărind un meci de fotbal.

— Hai să mergem undeva, zise Simon răguşit.

Florence dădu din cap. Îşi lăsară paharele încă pline pe masă, iar el o conduse spre ieşirea din bar ținând-o de mână. Afară, ea scoase un țipăt când îi lovi o rafală de vânt

rece. Simon îşi dădu jos fularul şi i-l răsuci de două ori în jurul gâtului, încheind cu un nod strâns.

— E mai bine aşa? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap.

Traversară câteva străzi aproape alergând, cu capul plecat din cauza vântului, spre nord, la Bowery Hotel, unde un portar împrăştia sare pe trotuar dintr-un recipient din plastic. Un om al străzii se sprijinea de clădire, zornăind nişte fise într-o ceaşcă. Se auzeau ca o tuse de copil. Florence încercă să înţeleagă ce bolborosea tipul.

— Ei zic că bărbaţii nu plâng; bărbaţii plâng, bărbaţii plâng.

În interior, recepţionerul trecu degajat prin aparat cartea de credit a lui Simon, de parcă ar fi ajuns aici în miezul zilei. *Aşadar, aşa se procedează,* se gândi Florence. Ea întotdeauna bănuise că pentru a obţine o cameră de hotel pentru câteva ore aveai nevoie de nişte ochelari cu lentile întunecate şi nume false, iar apoi primeai un pat care vibra când introduceai câteva monede într-un locaş special. Dar se părea că patru sute de dolari pe noapte erau îndeajuns să te apere de mizerie.

Urcară cu liftul împreună cu un alt client, un bărbat de vârstă mijlocie, care se clătina. Simon îi zâmbi lui Florence pe ascuns. Se întinse către ea. Ea-i zâmbi, dar clătină din cap.

Camera lor era întunecoasă, luminată doar de o pereche de sfeşnice din alamă din apropierea patului. Florence traversă încăperea ca să se uite pe ferestrele mari, care dominau doi dintre pereţi.

— Sunt ferestre franţuzeşti, spuse ea, plimbându-şi vârfurile degetelor pe suprafaţa rece, lăsând patru urme aburite.

— Vino aici, zise Simon, iar ea se supuse.

4

Florence se trezi în dimineața următoare animată de un sentiment de anticipație, ca şi cum noaptea abia urma, nu tocmai se încheiase. Era singură. Simon plecase din hotel la patru dimineața. Privise din pat cum îşi aduna lucrurile de prin cameră: costumul gri-cărbune, pe care-l atârnase în dulap; portofelul, telefonul şi cheile, care fuseseră puse într-o grămadă ordonată pe noptieră.

În vreme ce-şi încheia nasturii cămăşii, Simon îşi duse brusc mâna la gât şi zise:

— La naiba, am pierdut o balenă de la guler!

Îl întrebă ce era o balenă pentru guler, iar el îşi lăsă capul într-o parte, cu un zâmbet amuzat, aproape patern.

— Eşti adorabilă, zise el, fără a-i explica nimic.

Florence se aşteptase la o oarecare stânjeneală între ei, dar n-a fost cazul. A flecărit degajat în timp ce se îmbrăca, apoi a sărutat-o uşor pe frunte şi s-a dus acasă la nevasta-sa. Florence nu se considera una dintre femeile care s-ar culca vreodată cu un bărbat însurat, iar acum se străduia să-şi dea seama dacă simțea vreun pic de vinovăție. Însă şi aceasta, la fel ca stânjeneala, lipsea în mod curios.

Îți întinse tot corpul în patul masiv. Era sâmbătă, eliberarea camerei se făcea la amiază, şi ea nu trebuia să meargă nicăieri. Camera era inundată într-o lumină solară galbenă, strălucitoare, o lumină care aparținea unui alt anotimp, ori unui alt oraş. Poate era lumina Romei.

Se ridică şi se duse în baie. Machiajul i se scursese în jurul ochilor, iar buclele îi stăteau pe cap de parcă ar fi fost curentate. După duş, adună toate sticluțele de şampon şi balsam de păr oferite de hotel, ca să le ia acasă.

Simon îi spusese să comande micul-dejun, însă când a sunat la recepție i s-a spus că nota pentru camera ei fusese deja achitată şi că va trebui să plătească masa cu cardul.

— Atunci lăsați, zise ea şi închise brusc.

Se îmbrăcă şi se aşeză pe pat. Nu mai avea nimic de făcut. Se duse la uşă şi puse mâna pe clanță. Apoi fugi repede înapoi în baie şi băgă în buzunar trusa de cusut.

Reîntoarsă la Astoria, Florence închise uşa apartamentului şi rămase nemişcată, ca să audă dacă colegele ei de cameră erau acasă. Spera că ieşiseră. Le găsise pe Brianna şi Sarah pe Craiglist, cu câteva luni înainte, şi abia dacă le cunoştea mai bine decât atunci când veniseră aici.

Deschise frigiderul şi luă un iaurt degresat pe care era scris „BRIANNA!!!” cu markerul. În camera ei, se cuibări în pat şi trase laptopul aproape de ea. Căută pe Google „balenă pentru guler”.

„O balenă pentru guler este o fâşie netedă, rigidă, din metal, corn, os de balenă, sidef sau plastic inserată într-un pliu special sub gulerul unei cămăşi, pentru stabilizarea capetelor acestuia.”

Florence se gândi la buzunăraşele din spatele gulerelor cămăşilor. Se gândi la bărbații ca Simon, preocupați de rigiditatea gulerelor lor. Bărbații cu care se culca de obicei Florence – barmani şi funcționăraşi de prin birouri – erau cu toții veniți la New York, nişte rătăciți, la fel ca ea. Singurul tip cu care ieşise mai mult de două ori îi ceruse cu împrumut cincizeci de dolari la cea de-a treia întâlnire – şi, evident, ultima. Se îndoia că tipul ăla avea habar ce e o balenă pentru fixarea gulerului.

Florence ştia că dincolo de lumea ei exista o alta, una care-i era cu totul străină. Din când în când, cineva lua această lume diferită în mâini şi o scutura, scoțând câte o piesă minusculă care-i cădea cu un zăngănit la picioare. Ea aduna aceste fragmente, precum un entomolog care

colecționează insecte rare pe care le pune într-un insectar. Existau unele indicii conform cărora toate acestea aveau să formeze cândva un întreg, însă deocamdată nu ştia nici ea în ce anume. O deghizare; un răspuns; o viață.

Apoi căută informații despre soția lui Simon. Ingrid Thorne juca în special în filme independente, având ocazional spectacole pe Broadway. Nu era genul de actriță ale cărei fotografii apăreau prin reviste precum *People* sau *In Touch* – majoritatea cititorilor lor nu ştiau cine e –, dar ajunsese pe coperta revistei *Paper,* descoperise Florence. Era „marea doamnă a cinematografiei de avangardă”, după cum o numise cel care o intervievase.

Mediul din care provenea Ingrid era departe de a fi un incubator pentru ceva care să țină de avangardă. Copilărise într-un orăşel bogat din Connecticut, fiind fiica unui avocat de succes şi a unei casnice. „Connecticult”, cum îl numise ea în interviul din *Paper*: „Slujesc amândoi în fața altarelor gemene de gin şi creton.” Ea şi Simon locuiau acum în Upper East Side şi-şi trimiseseră copiii la o şcoală privată, de prestigiu, însă ea reuşise cumva să facă în aşa fel încât aceste alegeri să pară radicale.

Ingrid nu mai era tânără şi nu era o frumusețe clasică, dar trăsăturile ei aveau o complexitate fascinantă. Avea o față pe care-ți doreai s-o priveşti multă vreme, ceea ce era exact ce făcea şi Florence când telefonul bâzâi lângă ea. Aruncă o ocheadă spre ecran şi privi cum dispozitivul alunecă pe pătură înainte de a-l ridica.

— Bună, mama!

— Fii atentă, începu maică-sa pe un ton confidențial. Keith mi-a spus aseară că ar trebui să te interesezi de *fondurile speculative*.

Keith era barmanul de la P.F. Chang’s, unde lucra mama ei. Din motive pe care Florence nu le prea putea înțelege, toți

ceilalți care făceau parte din personal cosiderau că tipul avea o inteligență supraomenească.

— Nu prea am eu calificare pentru aşa ceva, zise Florence.

— Ai absolvit *summa cum laude*! Ştiu că ai impresia că-s o țărancă neroadă, dar ştiu ceea ce înseamnă *summa,* adică *cea mai bună.* Nu ştiu ce alte calificări ți-ar mai trebui.

— Mama, nu cred că eşti o țărancă, dar...

— Ah, înțeleg, sunt doar neroadă.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dar nu mă pricep la cifre, ştii asta.

— *Nu* ştiu asta, Florence. Habar n-am de aşa ceva. De fapt, acum că zici, îmi amintesc că te pricepeai foarte bine la cifre. *Foarte* bine.

Mama ei vorbea cu ritmul exagerat al unui predicator sau al unui crainic de ştiri, o meteahnă dobândită ascultând ore întregi asemenea personaje în fiecare săptămână.

Pentru un moment, Florence nu zise nimic, apoi răspunse:

— Cred că de fapt nu *vreau* cu adevărat să lucrez în finanțe. Îmi place jobul meu.

Nu era chiar adevărat, însă învățase că era cel mai bine să comunice cu mama sa în termeni clari, în alb şi negru. Nuanțele de gri îi dădeau ceva de care să se sprijine.

— Îți place să fii la dispoziția cuiva toată ziua? Am fost şi eu la mâna cuiva în ultimii douăzeci şi şase de ani, dintr-un motiv foarte clar: pentru ca singurul meu copil să poată spune oricui care ar încerca să profite de *ea* unde să-şi bage mofturile.

Florence oftă.

— Îmi pare rău, mama.

— Nu-ți mai cere iertare, scumpo. Dumnezeu e cel care ți-a dat aceste daruri. Nu-i place să vadă că-ți bați joc de ele, aşa cum nici mie nu-mi place.

— Bine, îmi pare rău, Doamne!

— Oh, nu! N-o mai face pe deşteapta cu El, Florence. Nu cu El.

Florence nu mai zise nimic.

După un moment, mama ei o întrebă:

— Cine te iubeşte?

— Tu.

— Cine-i cea mai bună fată din întreaga lume?

Florence aruncă o privire spre uşă, de parcă voia să se asigure că nimeni n-o putea auzi.

— Eu sunt, spuse ea repede.

— Aşa-i.

Florence ştia că maică-sa dădea cu putere din cap la celălalt capăt.

— Nu eşti plevuşcă, scumpo. Nu te purta de parcă ai fi. Mă jigneşti pe mine şi îl jigneşti pe Creatorul tău.

— OK.

— Te iubesc, scumpo.

— Şi eu pe tine.

Florence lăsă telefonul jos şi închise ochii. Linguşeala exagerată şi extrem de imprecisă a mamei sale avea efectul nedorit de a o face pe Florence să se simtă complet neînsemnată. Pe tot parcursul liceului susținuse această poveste cum că Florence era cea mai frumoasă şi mai populară fată din clasă, când, în realitate, ea era doar un suflet pierdut, agățată de un grup mic de prieteni, ținut laolaltă de o disperare comună, nu de vreo afinitate deosebită. Singurul lucru pe care-l avea cu adevărat în comun cu cea mai apropiată prietenă a ei, Whitney, erau doar mediile lor de 10 pe linie. „Nu mă *vezi*?”, ar fi vrut Florence să strige.

Uneori, îşi dorea ca mama ei să fi fost de-a dreptul crudă; atunci, Florence ar fi putut tăia toate legăturile cu ea, fără vreun sentiment de vinovăție. În loc de asta, erau blocate într-o mascaradă nesfârşită: mama ei oferindu-i încurajări

marcate de dezamăgire, iar Florence răspunzându-i cu o afecțiune mimată şi cu false păreri de rău.

Vera Darrow avea douăzeci şi doi de ani când rămăsese însărcinată. Nu era îndeajuns de tânără încât să atragă privirile, însă cu siguranță nu era nici destul de matură încât să ştie în ce se băga, după cum îi spusese – destul de des – lui Florence. Bărbatul care o lăsase însărcinată, un client obişnuit al hotelului unde lucra ea în acea perioadă, nu dorise să aibă nimic de-a face cu bebeluşul, dar Vera a decis să-l păstreze. Fusese, spunea ea oricui avea răbdarea s-o asculte, cea mai bună decizie pe care o luase vreodată: viața ei a început odată cu a lui Florence. De asemenea, l-a găsit pe Dumnezeu când era însărcinată, aşa că poate avea şi El un merit.

Cineva de la lucru i-a povestit Verei despre o biserică unde verişoara ei găsise ajutor, o altă mamă singură, aşa că Vera se dusese, având impresia că va pleca de-acolo cu un pachet gratuit de scutece. În schimb, se alesese cu o comunitate întreagă.

Încă din copilărie, Verei i se spusese să se linişească, să se calmeze; s-o lase mai moale. Aici, entuziasmul ei şi-a aflat un scop. Asta spusese pastorul Doug. De asemenea, el a asigurat-o că pruncul pe care-l purta în pântec nu era un păcat, ci, mai degrabă, un dar prețios de la Dumnezeu.

Florence ştia că în biserică erau oameni care credeau că mama ei nu era chiar atât de devotată pe cât pretindea: Vera nu ascunsese niciodată faptul că i se părea că unele pasaje din Biblie erau dubioase (cum era ideea că doar cei blânzi vor moşteni pământul) şi a reuşit să semene discordie în orice comitet căruia i s-a alăturat. Însă detractorii ei ar fi fost surprinşi să afle cât de puternică era de fapt credința ei, chiar dacă nu-i păsa prea mult de detalii. Mai presus de orice, Vera credea, cu o fervoare neabătută, că Dumnezeu avea ceva deosebit pus de-o parte pentru copilul ei.

Crescând, lui Florence i se spunea despre acest plan divin cu regularitatea unor poveşti de dinainte de culcare. Îl accepta, tot aşa cum obişnuia să accepte totul din partea mamei sale, cu pasivitate şi fără să pună întrebări. Scepticismul este un lucru foarte riscant pentru copiii cu un singur părinte.

Florence încetase să mai creadă în Dumnezeu în timpul liceului, însă tot era convinsă că îi sunt destinate lucruri mărețe. Ideea-i fusese implantată de mult prea mult timp. Să renunțe la ea în acel moment ar fi fost ca şi cum i s-ar fi cerut să nu mai aibă părul blond ori să înceteze să mai deteste muştarul.

Problema era că Florence şi Vera aveau idei foarte diferite despre ce este măreția. Pentru Vera, reprezenta pur şi simplu cea mai bună versiune a unei vieți pe care s-o poată recunoaşte, astfel că, din acest motiv, aşteptările ei erau restrânse de limitele propriei imaginații. Dumnezeu avea să îi dea un serviciu bun lui Florence şi un mariaj strălucit. Iar în schimb, poate că ea avea să-i dea mamei sale un apartament.

Însă cuvântul *măreț* a stârnit ceva mult mai sălbatic şi străin înăuntrul fiicei sale, ceva ce Vera nu putea controla. Orizontul lui Florence, după cum s-a dovedit, se putea extinde în moduri în care cel al mamei sale n-ar fi putut.

Prin intermediul cărților, Florence a simțit, pentru prima oară, cum limitele lumii mamei sale o iritau. Fusese dintotdeauna o cititoare vorace, şi realizase că o slujbă într-o corporație prin Tampa sau Jacksonville n-ar fi fost scopul final. Era ceva şi dincolo de acel punct.

Florence bântuise biblioteca, disperată să poată arunca o privire la vieți altfel decât a sa. Prefera poveştile despre femei fascinante şi blestemate, precum Anna Karenina şi Isabel Archer. Dar n-a durat mult până când fascinația sa să se îndrepte spre femeile care scriau astfel de personaje.

Devorase jurnalele Sylviei Plath şi ale Virginiei Woolf, care erau damnate la rândul lor, dar mult mai fascinante decât oricare dintre personajele lor.

Însă, fără nicio îndoială, biblia lui Florence era *Slouching towards Bethlehem*[5]. Adevărul este că petrecea mai mult timp uitându-se la fotografiile cu Joan Didion purtându-şi ochelarii de soare în maşina ei Corvette Stingray decât citind-o, dar deja îşi învăţase lecţia. Tot ce avea de făcut era să devină scriitoare, iar alienarea sa avea să se transforme în mod magic într-o dovadă a propriului geniu, nu într-o sursă de umilire.

Când îşi contemplă viitorul, se văzu aşezată la un birou frumos, lângă o fereastră, scriindu-şi următoarea carte măreaţă. Nu putea vedea cuvintele de pe ecran, dar ştia că erau geniale şi că vor dovedi, odată pentru totdeauna, că *era* deosebită. Toată lumea avea să cunoască numele Florence Darrow.

Şi cine ar da *asta* pentru un apartament?

5

Forrester Books ocupa două etaje din clădirea de birouri de pe strada Hudson, din centrul Manhattanului. Nu era una dintre cele mai mari edituri din New York, însă avea statutul de nişă, fapt care le oferea alinare celor care lucrau acolo. Când Florence fusese la interviu pentru un post, unul dintre editori îi spusese:

— Nu publicăm ficţiune *comercială.*

---

[5] O colecţie de eseuri scrise de Joan Didion, apărută în 1968, în care autoarea îşi descrie propriile experienţe în California anilor ‘60 (n. tr.).

De parcă acest gen literar ar fi fost un fel de eufemism pentru pornografie infantilă. (Exista un zvon cum că acelaşi editor refuzase *Mississippi Foxtrot* când primise manuscrisul, fapt care nu fusese niciodată dovedit.)

Luni, după petrecerea dinainte de vacanță, Florence traversă coridorul cu un simțământ acut de alertă. Rutina ei familiară – scanarea legitimației, semnul cu capul drept salut către agentul de pază – presupunea regizarea unui mic spectacol. Îl căută pe Simon în mulțimea care aştepta lifturile, însă nu-l văzu.

Biroul ei se afla la etajul al treisprezecelea, înghesuit între imprimante, fişete şi alte asistente, într-un spațiu comun. Birourile editorilor erau aliniate pe margine, blocând lumina zilei. În timp ce aştepta să i se deschidă computerul, avu o revelație: nu se uita nimeni la ea. Viața ei putea continua ca şi cum noaptea de vineri nu se întâmplase niciodată.

Pe la unsprezece, Agatha intră în grabă, chinuindu-se să-şi dea jos haina. Era o femeie scundă, îndesată, de patruzeci şi ceva de ani, cu un păr încărunțit prematur şi cantități nesfârşite de energie. De asemenea, era însărcinată în şase luni. Florence se ridică s-o ajute.

— Vai, Doamne! Îl urăsc pe doctorul meu, chiar îl urăsc, declară Agatha. Dacă n-ar fi atât de târziu, l-aş schimba.

Îşi azvârli geanta din pânză pe podea, lângă uşă. Pe ea era o insignă cu textul „Fii un om de treabă”.

— Oh, nu! Ce-a mai făcut de data asta?

Florence învățase rapid că, de fapt, ceea ce-şi dorea cel mai mult Agatha de la o asistentă era să o compătimească şi să fie de acord cu ea. De fapt, Florence era neobişnuit de fascinată de Agatha, care părea să fi avut exact însuşirile pe care oamenii de unde venea ea bănuiau că le-ar avea un liberal newyorkez. Locuia împreună cu soțul ei, un avocat specializat în drepturile migranților, în Park Slope. Mergea la proteste. Se ținea tare. Filmelor le spunea *pelicule.*

— Pur şi simplu nu bagă la cap faptul că nu vreau să-mi facă anestezie epidurală!

Agatha tropăi în biroul ei ticsit, iar Florence o urmă, împingându-şi scaunul pe uşă.

— Nu vrei să ți se facă anestezie epidurală? De ce?

Agatha se aşeză la biroul ei şi-şi privi cu atenție asistenta. Deseori se autocaracteriza drept mentorul lui Florence, însă se purta ca atare mult mai rar.

— Florence, durerea e o condiție necesară maternității de milenii întregi. Este un ritual de inițiere. E la fel ca la băieții aceia din triburile africane, cei care trebuie să se mutileze înainte de a putea fi considerați bărbați.

— Care triburi?

— Păi... *toate.*

— Corect, zise Florence, nesigură.

— Înlăturând acea *durere sacră*, complexul medicalo-industrial erodează efectiv relația mamă-copil. Acea durere te leagă de el. Este o onoare şi un privilegiu să devii mamă. Trebuie s-o meriți.

— Presupun că are sens, zise Florence. Ştii, am citit online că păduchii de mare trebuie să mănânce din pântecul mamei când se nasc. Mănâncă din uterul mamei lor, apoi din organele şi carnea acesteia, ieşind în cele din urmă direct din gura ei. Mama este cu totul sfârtecată. Moartă.

Agatha dădu din cap aprobator.

— Exact, Florence. Exact!

Florence o şterse înapoi la biroul ei şi decise să marcheze conversația asta ca pe-o victorie.

La puțin timp după ora patru, coborî să-şi cumpere o cafea de la Dunkin' Donuts, cafeneaua din colțul străzii. Când ieşi din lift, îl zări în sfârşit pe Simon. Vorbea la telefon din mers şi tocmai intra în clădire. Când o văzu, zâmbi şi ridică un deget, făcându-i semn să aştepte.

— Hmm... hmm. Sigur. Sunt complet de acord, zise el.

Îşi dădu ochii peste cap în fața lui Florence.

— În regulă, Tim, trebuie să închid. Ne auzim în curând.

Îşi băgă telefonul în buzunarul de la piept şi zâmbi iritat către ea.

— Îmi cer scuze, zise el, apoi aruncă o privire în jur. Hai să ieşim puțin.

O conduse afară, parcurgând jumătate dintr-o stradă adiacentă.

— Aşadar. A fost o noapte de pomină, zise el, cu un râs forțat. Uite ce e, voiam să mă asigur că totu-i în regulă între noi. Că te-ai simțit bine. Desigur, nu-i ceva ce obişnuiesc să fac, dar, nu ştiu...

Scoase un oftat prelung şi clătină din cap:

— Ai ceva special, Florence. Mi-am încălcat toate regulile.

Florence deschise gura să răspundă, dar Simon i-o luă înainte:

— Astea fiind spuse...

Se opri, apoi adăugă, pe un alt ton:

— Astea fiind *spuse*, a fost o greşeală. Din partea mea. Sută la sută din cauza mea. Îmi asum întreaga responsabilitate. Dar aşa ceva nu se mai poate întâmpla. Te respect prea mult ca să te pun într-o astfel de situație.

— Simon, zise Florence. N-am de gând să te includ în propria mea listă #MeToo.

Simon râse puțin prea tare.

— Haha! Mulțumesc, îți mulțumesc pentru asta. Ha! Nu, nu cred că este chiar o situație care-şi are locul în mişcarea #MeToo.

Zări pe cineva în spatele lui Florence. Salută din cap şi zâmbi.

— Bine, spuse el, îndreptându-şi din nou atenția către ea. În regulă. Grozav. Mulțumesc!

Florence nu zise nimic.

— Atunci, totul e bine, da?

— Totul este în ordine, Simon.

El o bătu pe umăr.

— Bine, bine. Totul e în regulă sus? Îți place să lucrezi cu Agatha?

Florence răspunse că-i plăcea.

— Bine, bine, zise el din nou.

Se despărțiră la colț. Simon se întoarse în clădire, iar Florence se duse la cafenea. În timp ce aştepta la rând, reluă discuția în minte. Ea-i spusese adevărul. *Era* bine. Ştia că Simon avea nevastă când se culcase cu el. Ştia că, probabil, avea să fie un eveniment unic, irepetabil. Partida de sex nici măcar nu fusese una strălucită. El o atinsese cu tandrețe, îndatoritor, într-un fel pe care ea îl găsise vag dezgustător. (*Cât de trist*, se gândi ea, *că până şi atunci când era infidel făcea sex tot ca un bărbat însurat*.) Însă trebuia să recunoască faptul că o părticică din ea simțea o urmă de regret. Nu pentru că şi-ar fi dorit neapărat compania lui, însă îi plăcuse cum se simțea să se afle în orbita lui Simon, chiar dacă numai pentru câteva ore. Îi plăcuse Bowery Hotel. Îi plăcuse balena lui pentru guler. Îi plăcuse faptul că îi atrăsese atenția soțului lui Ingrid Thorne.

6

Florence nu s-a dus acasă de Crăciun. I-a spus mamei sale că zborurile erau prea scumpe, cu toate că biletele companiei JetBlue porneau de la şaptezeci şi nouă de dolari.

În ziua de Crăciun, luă metroul spre Bowery Hotel. Holul – o încăpere mare şi deschisă, care se întindea până la o terasă înconjurată de sticlă – funcționa şi ca bar, dar majoritatea meselor erau libere. Se aşeză într-un fotoliu tapisat cu catifea galbenă, uzată, şi-şi plimbă mâinile în sus

şi-n jos pe material. Când sosi o chelneriță, comandă un pahar de whisky Glenlivet, care costa paisprezece dolari.

Îşi puse pe masă cartea – *Speedboat,* de Renata Adler – şi un carnețel, dar nu le deschise. Începu să privească în jur. Hotelul avea un aer de avanpost britanic abandonat într-o colonie exotică: tablouri neguroase, podele de teracotă, covoare vechi. Peste tot atârnau coronițe şi ornamente de sezon.

Privirile-i căzură asupra unui bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri din trei piese, cu o batistă violetă ițindu-se din buzunarul de sus. Se uita la ea. Când li se întâlniră ochii, el se ridică de pe scaun cu oarecare greutate şi-şi târşâi picioarele în direcția ei.

Se aplecă spre ea. Mirosea a băutură şi apă de colonie.

— Evreică sau mizantropă? bombăni el.

Ea-l privi cu dezgust, dar nu zise nimic. Îşi înfruntau privirile în tăcere. El cedă primul.

— Au, nu fi aşa, dulceață! N-am vrut să te jignesc. Ştii, eu sunt şi una, şi alta. Sunt de două ori mai distractiv.

Izbucni într-un hohot de râs horcăit, care se transformă în tuse. Îşi scoase batista şi-o duse la gură. Ceva umed se cuibări între cutele materialului.

Fata care o servise pe Florence se apropie de el şi-şi puse mâna pe partea de jos a spatelui său.

— Haide, s-o lăsăm pe doamna asta drăguță să-şi savureze băutura în linişte, bine?

Îl conduse cu blândețe înapoi la locul său de lângă şemineu în vreme ce el mormăia:

— Asta nu-i doamnă. Nu-i.

Florence dădu pe gât restul de băutură şi se duse la toaletă. Se privi în oglindă. Erau două robinete, unul pentru apă caldă şi altul pentru cea rece. Îşi puse mâna sub jetul robinetului pentru apă caldă până când nu mai putu suporta. Descoperise în timpul facultății că acest ritual

special era cel mai bun remediu pentru furie şi disperare. Apoi se duse înapoi la masa ei, lăsă douăzeci de dolari şi o luă înapoi spre metrou.

Vera îşi petrecuse Crăciunul cu prietena ei cea mai bună, Gloria, şi cu cei doi copii ai acesteia. Îi povesti lui Florence despre ei în acea seară:

— Sunt convinsă că n-au fost foarte încântați că am stat pe lângă ei toată ziulica, dar bineînțeles că Gloria n-avea de gând să mă lase să petrec ziua de una singură. Nu că te-aş învinovăți că n-ai venit acasă. Dar, ştii, Gloria nu vrea să vadă pe nimeni suferind. Iar Grace, fiica ei cea mare, vai! N-o să-ți vină să crezi. Este managerul întregii sucursale din Tampa a companiei Gold Coast Realty. Fii atentă, e vorba de un trust național. *Şi* mai are şi patru copii.

— Sunt destul de sigură că Gold Coast Realty nu e un trust național, răspunse Florence. Dacă se numeşte *Gold Coast.*

Vera respiră zgomotos.

— În fine. Cred că nu-i ceva suficient de impresionant pentru tine. Patru copii şi un job plătit cu un salariu anual format din şase cifre. Nu mai zic că între timp a găsit prilejul de a-mi cumpăra şi un cadou de Crăciun.

— Şi eu ți-am luat un cadou de Crăciun, o întrerupse Florence, ca şi cum s-ar fi apărat.

Îi trimisese o antologie de povestiri ale Lydiei Davis. Ştia că mama ei nu va deschide probabil niciodată cartea, însă exista o părticică din Florence care nădăjduia cu disperare că Vera se va schimba. Nu-i plăcea faptul că-i era ruşine cu ea.

— Păi, scumpo, faci parte din familie şi bineînțeles că mi-ai trimis. Oricum, n-ai să ghiceşti niciodată ce mi-a cumpărat!

— Ce?

— Un *zoodler*.

— Nu ştiu ce-i asta, spuse Florence pe un ton lipsit de nuanţă.

— Ba ştii. Ştii. De la *Zoodles*[6].

— Pe bune, habar n-am ce înseamnă cuvântul ăsta.

Vera oftă din nou.

— Bine, scumpo, te las să te întorci la fabulosul tău stil de viaţă newyorkez.

Florence se frecă pe faţă cu asprime. N-ar fi vrut să se poarte în acest fel cu mama ei, însă îi era greu să se controleze.

— Îmi pare rău. Sunt convinsă că este un cadou frumos.

Maică-sa se îmblânzi. Nu era ceva greu de realizat.

— Chiar este. O să-ţi fac *zoodles* cu prima ocazie când vii acasă. Au gust de paste adevărate. Este incredibil!

— Ce fain!

— Ah, ştii peste cine-am dat ieri? Peste Trevor. Ce băiat drăguţ! A venit la mine şi m-a salutat la mall.

Puţinele remuşcări ale lui Florence se evaporară.

— Mama, tu îl dispreţuiai de-a binelea.

Trevor fusese prietenul din liceu al lui Florence, cel de care Vera încercase de nenumărate ori s-o convingă să se despartă. Un motiv pentru care rămăsese împreună cu el mai bine de doi ani fusese şi faptul că nu voia să-i dea satisfacţie mamei ei. Singurul lucru pentru care ea şi Trevor îl aveau în comun era convingerea profundă, chiar dacă rar exprimată, că amândoi erau mai deştepţi decât restul lumii. Nu fusese, deci, o surpriză faptul că legătura lor s-a dovedit a fi prea slabă pentru a se menţine odată ce-au plecat de acasă.

---

[6] Termen format din asocierea cuvintelor *noodles* („tăieţei”) şi *zucchini* (varietate de dovlecel) (n. tr.).

— Haide, nu-i adevărat, zise Vera. Oricum, acum e mare inginer pe la Verizon şi a tot întrebat de tine. Nu-i venea să creadă că eşti la New York.

— Şi iată că sunt, adăugă Florence sec.

— Ar trebui să-l suni.

— De ce?

— Ar fi drăguț, de-aia.

Florence ştia că nu ăsta era adevăratul motiv, dar se făcu că plouă. Faptul că nu muşcase momeala era adevăratul dar de Crăciun pentru Vera.

— Bine, mamă, poate c-o să-l sun. Te iubesc. Crăciun fericit!

— Eu te iubesc mai mult, scumpo.

Sediul Forrester era închis între Crăciun şi Anul Nou, iar Florence plănuise să folosească această perioadă ca să lucreze la propria ei operă de ficțiune. Dar de-a lungul întregii săptămâni se trezise că avea aceeaşi problemă care o chinuia de când se mutase la New York, cu aproape doi ani înainte. Nu putea să scrie. Nici măcar un singur cuvânt.

Era prima dată când experimenta acel blocaj al scriitorului. După terminarea facultății se mutase în Gainsville şi se angajase la o librărie pentru a se putea dedica în întregime scrisului. Petrecea fiecare minut când nu era la muncă tastând cu fervoare la computer. Adesea, scria toată noaptea, sorbind castron după castron de supă instant, încălzită la cuptorul cu microunde. În facultate îi descoperise pe Robert Coover şi Donald Barthelme şi pe Julio Cortázar. Citindu-i, se simțea ca şi cum putea păşi într-o altă lume, unde restricțiile unei vieți normale erau slăbite; legăturile dintre cauză şi efect erau tăiate; tot ce aveai în față era libertatea. Ideea i se părea una senzațională, o realitate în care ea era cea care scria reguliile.

În acea perioadă finalizase mai multe povestiri ciudate, tulburătoare. Preferata ei era despre o femeie care şi-a mâncat soțul, bucată cu bucată, timp de mai mulți ani, până când l-a consumat în întregime. Când o citise Vera, a scos în evidență ceea ce i se părea o eroare fatală de logică:

— Oare soțul ei nu şi-ar da *seama* că ea-l mănâncă şi n-ar suna la 112?

După facultate, mama ei a tot bătut-o la cap să-şi găsească o slujbă adevărată. După aproape doi ani şi nenumărate scrisori de refuz din partea unor diverse reviste literare, Florence s-a dat pe brazdă. A trimis cereri pentru toate posturile pe care le-a putut găsi, acceptând prima ofertă ajunsă în calea sa: asistentă de redacție la Forrester Books.

La scurt timp după aceea, a încetat deodată să mai fie productivă. Putea identifica momentul când s-a întâmplat asta: o noapte anume din prima săptămână de când sosise la New York. Majoritatea membrilor mai tineri de la Forrester se adunau la un pahar în fiecare vineri la Red Lark, un bar aflat lângă intrarea în tunelul Holland. Era un local sumbru, ale cărui tejghele lipicioase îi asigurau pe finanțiştii care locuiau în Tribeca de faptul că, în pofida costumelor lor, a nutriționiştilor şi a camerele de joacă pentru copii din clădirile lor de lux, erau încă destul de cool. Cei din echipa de juniori mergeau acolo pentru că de la cinci la opt puteau bea mult cu cinci dolari.

În prima vineri a lui Florence, un grup care se îndrepta spre bar se adunase în fața liftului de la etajul şase, iar ea şi Lucy se lipiseră pe tăcute de acesta. Chiar dacă Florence detesta să recunoască, era la fel de intimidată de ei ca Lucy. Noile lor colege erau încrezătoare şi citite. Se simțeau în largul lor la petrecerile literare la care participau scriitori consacrați. Purtau rochii mulate şi bijuterii vintage. Printre ele, Florence se simțea ca o impostoare.

Amanda Lincoln era lidera lor autodesemnată. Crescuse în New York, era fiica unui editorialist de la *The New York Times* şi a unei agente literare de succes, membră a comitetului de conducere a Bibliotecii Publice din New York. După ce mersese la Dalton, studiase la Yale, urmând apoi o stagiatură la *The Paris Review.* Cu alte cuvinte, avea o descendenţă cât de poate de bună. Probabil că nu pusese piciorul în viaţa ei într-un loc precum Port Orange.

Când grupul se aşeză la o masă lungă, din spatele localului, Amanda îşi ridică paharul, zicând:

— Cin-cin!

Florence şi Lucy se uitară nedumerite una la alta, dar mormăiră „cin-cin” alături de toată lumea.

Asistenta lui Simon, Emily, o tipă prietenoasă din Midwest, se întoarse spre fetele nou-venite, încercând să le atragă în grup.

— De unde sunteţi, fetelor?

— Amherst, zise Lucy cu un glas de-abia auzit.

Amanda interveni:

— Acolo ai fost la şcoală? Şi fratele meu la fel. Îl ştii pe Stewart Lincoln?

Lucy aprobă din cap, însă nu era limpede la care întrebare răspunsese şi nu mai zise nimic.

Emily se întoarse către Florence:

— Iar tu?

— Am mers la Universitatea din Florida. Gainesville.

— Uau, mişto! exclamă Emily.

Toată lumea de la masă dădu din cap în semn de aprobare. Ar fi putut la fel de bine să le spună că avea cancer, atât de plină de tact fusese replica lor. Aproape toţi

fuseseră la facultăți din Ivy League[7] sau la unele echivalente.

— Ai fost la casa lui Hemingway din Key West? întrebă Fritz.

Florence clătină din cap.

— E incredibilă. Au nişte pisici cu şase degete, urmaşele pisicii lui cu şase degete.

— Doamne, să nu-mi spui că încă ne mai prefacem că Hemingway ar fi relevant! zise Amanda. Ce-i asta, ora de literatură de la clasa a noua?

Fritz îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, Amanda! Tot ce-am spus a fost că avea o pisică cu şase degete.

Ceva mai târziu, în timp ce erau la al doilea pahar, un bărbat de vârstă mijlocie, purtând o *kurta*[8] portocalie, apăru în bar vânzând trandafiri. Când îl văzu, Amanda zise:

— Nu există nimic mai de prost-gust decât un singur trandafir roşu. Cineva ar trebui să-i spună bietului om să înceapă să vândă bujori. Atunci ar mai scăpa şi el de marfă.

Toată lumea râse, cu excepția lui Florence, care o pironise pe Amanda cu privirile în tăcere, uşor descumpănită. Cui nu-i plăceau trandafirii roşii? Şi, apropo, cui nu-i plăcea Hemingway? Cum putea această fată, de aceeaşi vârstă cu Florence, să-şi exprime cu atâta mândrie asemenea opinii blasfematoare?

Şi aşa o ținu în continuare. Amanda a făcut toată seara diverse referințe culturale care, înainte ca Florence să le caute pe Google, ceva mai târziu, nu păreau decât nişte

---

[7] Numele unui grup format din opt universități de mare prestigiu situate nord-estul Statelor Unite (n. tr.).

[8] Cămaşă lungă, fără guler, purtată de bărbați şi femei în India (n. tr.).

silabe aruncate la voia întâmplării: Adorno, Pina Bausch, Koyaanisqatsi.

În Florida, Florence ajunsese să se obişnuiască cu ideea că era cea mai sofisticată persoană din orice încăpere. Însă în acest bar sordid se simţea complet aiurea – chiar proastă –, iar asta se întâmpla pentru prima dată în viaţa ei. Umblase atâta vreme lipsită de griji, având convingerea că ştia mai multe decât oricine şi, dintr-odată, îşi dăduse seama că nu ştia nimic. Dacă ai fi întrebat-o în dimineaţa aceea, ar fi spus că trandafirii roşii erau poate cel mai elegant lucru la care s-ar fi putut gândi. Şi nici măcar nu ştia că era acceptabil să-l ponegreşti pe Hemingway.

A doua zi, se holba la pagina goală şi simţi o emoţie nefamiliară: frica. Dacă trandafirii roşii erau vulgari, în legătură cu ce altceva mai greşise? Ce alte erori stânjenitoare se mai adunau în tot ceea ce scria? Şi, apropo, era în regulă să contemple scrierea unui roman fără a-l citi pe Adorno mai întâi?

Îşi recitise vechile povestiri şi le găsise copilăreşti şi stângace. De fapt, îi era recunoscătoare Amandei Lincoln, târfei ăleia încrezute, pentru că-i arătase cât de puţine ştia, înainte să se facă singură de râs.

Atingerea măreţiei părea acum doar o posibilitate, între multe altele, şi nu un drept pe care ţi l-a dat Dumnezeu. Era cu totul plauzibil ca ea să ajungă redactor, nu scriitoare. Sau să se întoarcă în Florida, vânzând case sau făcând publicitate unor împrumuturi bancare. Nimic nu era garantat. Nimic nu-i aparţinea.

Propriul sentiment al valorii se desprindea de ea la fel de uşor ca o haină care alunecă de pe spătarul unui scaun. Depăşise nivelul pe care-l avusese în Florida, însă cum ajungea cineva să-şi construiască o altă personalitate? Încercă diverse dispoziţii şi personalităţi, schimbându-le ca pe ţoale. Într-o zi voia să fie nemiloasă. În următoarea, voia

să fie obiectul adorației cuiva. Îşi pusese nădejdea în puterea transformatoare a unor încălțări noi, a unui tuş de ochi şi, la un moment dat, a unei – ce oribil! – *berete,* ca şi cum o identitate putea să fie asimilată din exterior, asemenea unui plasture cu nicotină.

Când îl cunoscuse pe Simon Reed, la o petrecere de vacanță dată la Forrester, era deja în New York de vreo doi ani şi tot nu dobândise încă o conştiință de sine reală. Era ca o navă fără balast, săltând sălbatic pe valuri. Însă, probabil, chiar instabilitatea îl atrăsese pe el. Era unul dintre acei bărbați fascinați, fără speranță, de aceste forme tinere şi schimbătoare: nu era singura femeie de douăzeci şi şase de ani care se zbătea în căutarea unei identități.

El trebuie să fi ştiut că a face sex cu o tânără asistentă care lucra pentru el avea potențialul de a-i distruge atât cariera, cât şi familia. De ce-o făcuse? Florence nu se îmbăta cu iluzii despre faptul că era irezistibilă. În schimb, bănuia că el suferea de o atracție patologică, nu neapărat pentru sex, ci pentru a-şi zări propria imagine – puternică, încrezătoare, dorită – reflectată în ochii unei tinere nesigure. Mai mult de-atât, era puțin probabil ca o persoană lipsită de importanță să agite apele.

Şi avea dreptate. Nu le agitase.

7

Birourile editurii Forrester se redeschiseră în a doua zi din ianuarie. La câteva zile după aceea, Agatha o trimise pe Florence să-i ducă un teanc de cărți unui autor pe care încerca să-l impresioneze. Acesta locuia pe strada Eighty-Seventh, în zona de est. Era o zi nefiresc de caldă pentru ianuarie, iar Florence era încântată că avea un motiv să plece de la birou.

După ce lăsă cărțile, se îndreptă fără grabă înapoi spre editură. Porni spre sud şi străbătu un parc simpatic care se întindea de-a lungul lui East River.

Se opri pe strada Eighty-Fourth, unde o mulțime de oameni se adunaseră în fața unei reşedințe imense, pe cealaltă parte a străzii. Erau doar femei, majoritatea cu pielea închisă la culoare. Una dintre ele purta o uniformă cenuşie, de menajeră, pe sub hanorac, ca un personaj dintr-o piesă de teatru. Cele câteva femei albe aflate printre ele trăncăneau una cu alta sau îşi verificau telefoanele.

Uşile duble ale vilei se deschiseră şi un puhoi de fete în fuste roşii, ecosez, se revărsă afară ca un şuvoi de sânge. Florence citi inscripția de pe placa aurie de deasupra uşii: Şcoala Harwick. Fiicele lui Simon învățau acolo – citise asta în interviul din revista *Vanity Fair* al soției sale. Se uită din nou, cu mai mult interes, spre mulțimea de mame în aşteptare, însă Ingrid nu se afla printre ele. Florence observă în continuare, cocoțată pe o bancă de partea cealaltă a străzii.

Majoritatea copiilor fură dirijați spre autobuzele care-i aşteptau; nu acele autobuze galbene cu care călătorise Florence prin Florida, ci din acelea cu tapițerie de catifea şi o toaletă în spate. Potrivit unei profesoare solide, cu un fluier atârnat de gât, acestea nu erau autobuze, ci *autocare.*

— Autocarul numărul unu pleacă în cinci minute, fetelor! răcni ea. Haideți, haideți!

Florence se ridică şi se îndreptă spre metrou abia după ce autocarele au plecat, iar bonele, mamele şi profesorii s-au întors în şcoală.

Ajunsă din nou la birou, Florence tocmai alegea bucăți din salata ei îmbibată cu sos, când se auzi strigată de Agatha.

— Florence!

Apăru repede la uşa biroului Agathei.

— Da?

— Eşti sigură că ăsta-i năut extra?

Agatha arătă cu furculiţa, privind cu scepticism spre castronul pe care Florence îl adusese de la restaurantul Sweetgreen, aflat nu departe de sediul editurii.

— Hm, da.

De fapt, uitase să ceară năut extra.

— Clara nu-i *deloc* încântată de asta, zise Agatha. Clara are nevoie de năutul ei. Clara o va obliga pe mămica ei să-şi bage hummus în venă când o să ajungă acasă.

Florence dădu din cap şi zâmbi. I se păru că Agatha încă aştepta, aşa că o întrebă:

— Scuze, dar cine-i Clara?

— Oare am uitat să-ţi spun? Eu şi Josh am căzut în sfârşit de acord asupra unui nume.

— Clara? E un nume frumos.

Agatha zâmbi.

— Cred că aşa o chema pe mama lui Hitler, adăugă Florence.

Agatha încremeni, iar o bucăţică de salată începu să tremure în furculiţa ei din plastic.

— Poftim?

Florence încercă s-o dreagă:

— Hm, de fapt, cred că se scria cu *K.* Pentru că era austriacă şi...

Agatha continuă s-o pironească cu privirea, cu o perplexitate tăcută.

— Sau îl scrieţi cu *K*? Pentru că-mi place şi aşa.

Agatha clătină încet din cap.

— Nu... cu *C*.

Pentru o clipă, Florence nu mai spuse nimic. Apoi adăugă:

— Da, poftele din timpul sarcinii sunt atât de ciudate. Mama spunea că nu se putea sătura de Filet-O-Fish când era însărcinată cu mine.

Agatha începu să dea încet din cap.

— Da.

Era un subiect pe care-l putea tolera.

— Da, păi se zice că dacă mănânci peşte, copilul va fi mai deştept, mai ales dacă mănânci somon, atâta vreme cât controlezi nivelul de mercur. E clar că de asta avea poftă de peşte. Mama Natură ştie ce face.

— Sau le făcea reclamă celor de la McDonald's, zise Florence râzând.

— McDonald's?

— Da, mă refeream la sendvişul Filet-O-Fish.

— Ah, eu credeam că vorbeşti despre filé de peşte. N-am fost niciodată la McDonald's.

— Ei, haide! zise Florence. Sigur ai fost.

Agatha clătină inocentă din cap.

— Trebuie să fi fost şi tu la McDonald's. Toată lumea a fost la McDonald's.

— Eu nu. Ştii câţi hormoni sunt în carnea aia?

Florence ar fi putut paria că fiecare om din America a mâncat la McDonald's. Cum putea Agatha să refuze cu atâta uşurinţă ceva ce milioane de oameni consumau zi de zi, fără ca măcar să fi încercat vreodată, şi, în acelaşi timp, să refuze anestezia epidurală, doar pentru că o mână de băieţi africani se schingiuiau singuri cu nişte beţe?

Înainte de petrecerea dinainte de sărbători, lui Florence nu-i trecuse prin minte că ar putea ajunge în poziţia în care s-o judece pe Agatha. Florence era mai tânără, mai puţin experimentată, câştiga mai puţini bani, nu era măritată, nu avea copii. Nu avea aproape nimic din ceea ce preţuia Agatha. Însă maniera dispreţuitoare în care Simon îi pomenise numele la bar – Agatha *Hale* – dăduse la o parte o cortină, dezvăluind ceva ridicol despre ea. Această nouă perspectivă era derutantă. Dacă Florence nu o admira pe Agatha, atunci ce făcea? De ce lucra aici? Asta chiar o ajuta să devină autoare?

„Nefericită este țara care are nevoie de eroi” fuseseră cuvintele Amandei.

Însă la fel de nefericită era şi țara al cărei singur erou era Agatha Hale.

Agatha plecă acasă la ora cinci după-amiază, însă Florence rămase să-şi termine raportul despre manuscrisul pe care-l primise cu câteva zile înainte. La şapte şi jumătate, când îşi trimitea observațiile prin e-mail, telefonul de pe biroul ei începu să sune. Era Simon şi-şi putea da seama că băuse, după exuberanța pe care nu reuşise să şi-o înăbuşe din voce.

— Florence! Eşti încă la muncă! Ce faci acolo atât de târziu?

— Păi... lucrez?

— Dar e absurd! N-ar trebui să te chinui acolo la ora asta. Hai să ne vedem. E clar că trebuie să-ți bag mințile-n cap.

— Să ne vedem?

— Trebuia să ne întâlnim de-acum cinci minute. Ba de *ieri.* Vino cât poți de repede, cât de repede te duc picioarele alea mişto.

Florence îşi muşcă buzele să nu zâmbească.

— Credeam că mă respecți prea mult ca să mă pui într-o asemenea situație.

— Nu sună deloc a ceva ce-aş zice eu. Nu, de fapt, n-am niciun dram de respect pentru tine. Te dispreţuiesc de-a binelea. Pe tine şi pe Idi Amin, voi sunteți pe lista mea. Dă-mi voie să-ți arăt cât de puțin respect am pentru tine.

— Vorbeşti serios? Chiar acum?

— Sunt foarte serios. Ne vedem în treizeci de minute, la Bowery Hotel. O să fac o rezervare pentru o cameră, pe numele Maud Dixon, ce zici de asta? O să fie uşor să-ți aminteşti.

Florence închise, apoi îşi atinse fața. O simțea încinsă. Îşi luă haina şi geanta şi se grăbi să iasă din birou, aproape

sperând că cineva o va întreba dacă are planuri în acea seară. Dacă i-ar fi spus lui Lucy de prima ei întâlnire cu Simon, s-ar fi desfătat povestindu-i-o pe a doua, însă păstrase totul pentru ea, ştiind foarte bine că Lucy n-ar fi putut să-şi ascundă dezaprobarea şi consternarea de pe față, oricât ar fi încercat.

Florence îşi permise luxul de a da banii pe un taxi şi ajunse la hotel înaintea lui Simon. Aşa cum promisese, exista o cameră rezervată pe numele Maud Dixon. Când ajunse înăuntru se aşeză pe scaunul de lângă fereastră şi încercă să adopte o expresie nonşalantă. Oare să se dezbrace? Nu, ar fi fost de-a dreptul ridicol. Îşi încrucişă picioarele, apoi le desfăcu. Îşi dori să fi purtat o lenjerie mai frumoasă.

O oră mai târziu, el încă nu sosise.

Scoase carnețelul pe care-l avea întotdeauna în geantă şi începu să scrie o povestire scurtă despre o femeie care-şi aştepta iubitul. Smulse pagina şi-o aruncă în coşul de gunoi. La ora zece, se aşeză în pat. Setă pe telefon o alarmă pentru ora şase. Va trebui ca după întâlnire să ia trenul spre acasă, să se schimbe înainte să se întoarcă la birou.

Câteva ore mai târziu, o trezi telefonul din cameră.

— Florence, îmi pare teribil de rău, şopti Simon la capătul celălalt.

— Ce s-a întâmplat? şopti şi ea, deşi n-avea de ce.

— Tatăl soției mele a avut un atac de cord. N-am numărul tău de mobil.

— Şi e bine acum?

— Cine, Bill? Nu. E mort.

— Ah!

— Da...

— Poți veni acum?

— Nu, trebuie să rămân aici. Ascultă, a fost o nebunie. Demență totală. Îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit niciodată să te bag în așa ceva.

— E-n ordine.

— Nu este. Dar îți mulțumesc că spui asta.

Încheiară apelul, iar Florence se simți imediat ca o proastă. De ce-l întrebase dacă mai putea veni acum? Părea disperată după afecțiune. Ca maică-sa.

Rămase culcată pe spate. Se strădui să-i fie milă de Ingrid, însă era greu să compătimească o persoană care pierduse ceva ce ea nu avusese niciodată. Exista o diferență crucială între o pierdere și o lipsă. Până la urmă, nici Florence nu a avut parte de compătimire pentru faptul că nu crescuse alături de tată. Din contră, avusese impresia că era întinată cumva, ca și cum nu ar fi meritat un tată.

Tot ce știa Florence despre tatăl ei era numele lui mic, o informație pe care reușise s-o scoată de la mama ei într-o Zi a Recunoștinței, după ce băuse trei sferturi dintr-o sticlă de vin Shiraz. Sperase că avea un nume impunător, cum ar fi Jonathan sau Robert. Dar n-a fost să fie. Îl chema Derek, care era la fel de măreț ca un apartament placat cu PVC. Ce făcea acel *k* acolo, țipător și dezgolit fără un *c* înainte? Bill era un nume mult mai potrivit pentru un tată.

Se ridică în capul oaselor și scotoci după telecomandă. Nu mai era nicio șansă să adoarmă la loc. Apăsând aiurea butoanele, dădu peste *Harbinger*[9], un film produs de o companie independentă, în care jucase Ingrid cu câțiva ani în urmă. Îl adăugă pe factura camerei și apăsă butonul Play. Când Ingrid își făcu apariția, Florence puse pauză pe un prim-plan cu fața actriței, când avea gura lățită într-un zâmbet serafic.

---

[9] „Semn, prevestire”, în original (n. tr.).

Florence privi femeia de pe ecranul din fața ei. Era clar că ceea ce simțea pentru Ingrid nu era milă. Era ceva foarte, foarte departe de milă.

În dimineața următoare, nu se mai complică să meargă acasă să se schimbe. Apăru la lucru în aceleaşi haine pe care le purtase cu o zi înainte. Se îndoia că observase cineva asta.

În metrou, se uită pe contul de Instagram al lui Ingrid. Cea mai recentă fotografie a ei era o vază cu narcise scăldată în lumina soarelui. Mai jos scrisese: „Înfurie-te, înfurie-te împotriva luminii care moare."[10] Florence se gândi că probabil Bill nu se înfuriase atât de violent în fața morții – un atac de cord părea să fie ceva destul de brusc – însă aprecie intenția. Postarea avea deja peste patru sute de comentarii şi vreo două mii de aprecieri. Ezită şi apăsă pe inimioara de sub poză, apoi se sperie şi o şterse.

Îi veni o idee. Poate că Ingrid va veni chiar ea să ia copiii de la şcoală azi. Probabil că erau prea afectați emoțional pentru a merge cu autobuzul. Cu *autocarul.*

Când Agatha veni la lucru, Florence îi spuse că avea o programare la doctor în după-amiaza aceea.

Agatha dădu din cap, distrasă.

— Nicio problemă.

Florence ajunse la Şcoala Harwick pe la trei fără zece. Se aşeză pe aceeaşi bancă de vizavi de clădire unde stătuse cu o zi înainte şi începu să citească din *The Driver's Seat,* de Muriel Spark. Când se deschiseră uşile şcolii, îşi scoase telefonul şi se uită la o poză cu fiicele lui Simon, pe care o găsise online. Fusese făcută la strângerea de fonduri pentru un adăpost pentru câini, vara trecută, în North Fork. În imagine, fata cea mai mică, Tabitha, ținea în brațe un

---

[10] Vers din poezia „Do not go gentle into that good night", scrisă de poetul american Dylan Thomas (n. red.).

Chihuahua costeliv şi speriat, iar Chloe, sora ei mai mare, făcea semnul păcii cu mâna. În spatele lor, Simon şi Ingrid zâmbeau senini, fiecare cu mâna în jurul taliei celuilalt. Florence mări imaginea pentru a privi pe rând fiecare chip în parte.

Ridică privirile să urmărească mulțimea de elevi care năvălea afară. O profesoară tânără încerca să-i dirijeze către autobuzele parcate, însă îndemnurile ei, rostite cu blândețe, nu aveau niciun efect asupra gloatei dezlănțuite. Florence o zări pe Chloe într-un grup de fete adunate în jurul unui iPhone. Bănuia că erau prin clasa a şaptea sau a opta. Chloe gesticula larg, asemenea unei actrițe pe scenă, însă era mai dolofană decât ai crede că ar putea fi fata lui Ingrid. Florence folosi aparatul de fotografiat al telefonului pentru a vedea copilul mai de-aproape, apoi, pentru că tot îl avea în mână, făcu o fotografie. O surprinse pe Chloe cu gura deschisă grotesc, în plin hohot de râs. Florence se gândi în treacăt că era prea veselă, având în vedere că bunicul ei abia murise. Se întrebă ce-ar spune Ingrid dacă ar vedea-o.

Însă Ingrid nu se arătă. Fetele se repeziră spre autocarul numărul unu, iar Florence se uită după el până când maşina demară.

8

Restul lunii ianuarie fu marcat de o serie de zile blânde şi însorite, ca şi cum vremea şi-ar fi ispăşit păcatele pentru frigul cumplit din decembrie. Florence era recunoscătoare pentru această păsuire – considera că reprezintă un fel de aprobare pentru ceea ce făcea ea, din moment ce acum petrecea una sau două după-amiezi pe săptămână stând pe banca de piatră aflată vizavi de Şcoala Harwick. Dacă cineva ar fi luat-o din scurt, n-ar fi fost capabilă să formuleze vreun

motiv pentru aceste deplasări în centru; tot ce ştia era că ceva o atrăgea încontinuu acolo. În zilele de vineri, când şcoala se închidea la unu şi jumătate, se ducea în timpul pauzei de prânz, chiar dacă avea nevoie de aproape o oră ca să ajungă acolo. În celelalte zile, născocea tot felul de programări pentru a-şi explica absențele de la lucru.

Stând acolo, aproape că simțea că face parte din acea lume, că trăieşte aceeaşi viață, una care era pur şi simplu mai bună ca a ei, din toate punctele de vedere. Văzu cum picioruşe încă în creştere erau încălțate cu balerini care costau două sute de dolari. Observă felul în care profesoarele zăboveau în mulțime, glumind cu elevele. Florence nu schimbase niciodată glume cu profesoarele sale. Nu le văzuse niciodată să glumească, nici măcar între ele. Diriginta ei din clasa a şaptea fusese scuipată direct în ochi şi nici măcar nu țipase la copilul care o făcuse. Doar ieşise din clasă şi nu se mai întorsese pentru restul orei.

Întreaga zonă din jurul Şcolii Harwick părea izolată de orice era urât sau vulgar în lume. Florence pleca întotdeauna simțindu-se curată şi energizată, ca şi cum ar fi respirat oxigen pur.

Dar adevărul era – deşi îi era greu să recunoască aşa ceva – că se afla acolo ca s-o vadă pe Ingrid, care îl înlocuise cu totul pe soțul ei ca subiect al fascinației lui Florence. Balenele pentru guler ale lui Simon nu mai aveau niciun efect asupra ei. Era un individ obişnuit, cu slăbiciuni obişnuite. Ingrid, pe de altă parte, era o artistă adevărată: ridica o sprânceană pe ecran, vărsa o lacrimă, iar cineva, aflat la mii de kilometri distanță, chiar şi ani mai târziu, *simțea* ceva. Chimia interioară a cuiva se modificase din cauza lui Ingrid. Ce putere era să impui, cuiva total străin, o nouă realitate! Să-l faci supusul tău. Asta voia să facă şi Florence prin scrisul ei.

Îşi petrecuse ultimele câteva săptămâni uitându-se la filmele lui Ingrid Thorne pe contul de pe Netflix al colegei sale de apartament, fiind totodată absorbită de fotografiile cu ea pe care le găsea online. Îşi dorea cu ardoare s-o întâlnească pe Ingrid. Să se convingă că această femeie există cu adevărat, că e făcută tot din carne şi oase, la fel ca ea, pentru că ele două erau inextricabil legate una de alta; până la urmă, Simon le alesese pe amândouă.

Pe la începutul lui februarie, insistența ei fu răsplătită.

În loc să urce într-unul dintre autocarele parcate, aşa cum făceau de obicei, Chloe şi Tabitha au alergat entuziasmate în brațele deschise ale mamei lor. Florence inspiră cu putere. Ingrid purta pantaloni negri, strâmți, şi o bluză albă, cu falduri complicate. Îşi scurtase recent părul, iar tunsoarea era, fără îndoială, una scumpă. Fața ei avea mai multe riduri decât se putea observa pe ecran.

Cele trei mergeau spre vest, cu Ingrid la mijloc. Tabitha o ținea de mână pe mama ei şi se legăna înainte şi înapoi cu o bucurie de-a dreptul violentă. Florence le urmări de la distanță, pe cealaltă parte a străzii. Când Ingrid şi fetele urcară în autobuzul M86 în York, Florence se văzu obligată să alerge pentru a-l prinde. Gâfâia din greu când reuşi să urce. Câțiva oameni se întoarseră să se uite la ea, dar nu şi Ingrid.

Cele trei coborâră în Lexington şi dispărură într-un complex medical de pe Eighty-Seventh. Florence se strădui să mai aştepte un minut până să le urmeze înăuntru.

— Pot să vă ajut?

O femeie de patruzeci şi ceva de ani, cu păr blond oxigenat, îi zâmbi încurajator din spatele biroului de la recepție. Florence aruncă o privire spre broşurile din fața ei. Se afla în cabinetul unui ortodont.

— Ăăă, am o programare la domnul doctor Carlson, spuse ea.

Carlson era numele dentistului la care mergea în copilărie.
— Îmi pare rău, dar nu este nimeni aici cu acest nume.
— Ah! Hm... Vă supărați dacă mă aşez puțin ca să-mi verific e-mailurile? Sigur am informația pe undeva.
Femeia zâmbi şi dădu din cap aprobator.
Florence se aşeză vizavi de Ingrid şi de fete. Tăcuseră pe moment, cât discutase Florence cu recepționera, însă Tabitha începu din nou să vorbească.
Florence se uită la telefon, ascultând cum fetița povestea ceva plictisitor despre ora de sport de la şcoală. Apoi îi sună telefonul lui Ingrid, iar ea îi zise:
— Stai puțin, gâsculiță, trebuie să răspund.
Glisă cu degetul pe ecran.
— Bună, David.
Florence auzi prin telefon glasul subțire al bărbatului. Apoi Ingrid răbufni:
— E absurd! Nu fac aşa ceva... Nu... Nu... Atunci să încercăm să aducem pe altcineva... A făcut show-ul ăla despre infractori? Da, asta-i o idee bună. Bine, mă suni tu.
Ingrid închise şi oftă. Îşi încrucişă privirile cu Florence şi-şi dădu ochii peste cap.
— Îmi cer scuze.
— Nu e nicio problemă.
Apoi Florence adăugă:
— Aveți o familie minunată.
— Mulțumesc, răspunse Ingrid cu un zâmbet încântat, întorcându-şi fața pe rând către fetele ei.
La vederea dinților albi şi drepți ai femeii, Florence îşi strânse buzele, ruşinată dintr-odată de dinții ei strâmbi. Nu fusese niciodată la ortodont. Se obligă să se ridice de pe canapea şi să renunțe la căldura plăcută a sălii de aşteptare.
Afară se lăsase întunericul şi începuse să cadă o ploaie rece. Se simți tentată să aştepte să iasă familia lui Simon, să

le poată urmări până acasă, dar nu voia ca Ingrid să creadă că o pândea. Mai mult de-atât, trebuia să se întoarcă la lucru. Când îi spusese Agathei că se duce să-şi pună o plombă – săptămâna trecută pretinsese că avea o consultație la un dentist –, aceasta nu mai primise vestea cu aceeaşi seninătate ca în trecut. Agatha avea tendința de a manifesta un comportament pasiv-agresiv, o tendință pe care Florence nu o înțelegea: deținea deja o poziție care-i conferea putere; de ce nu şi-o folosea ca să ceară ceea ce voia? În loc să facă asta, trântise zgomotos un manuscris pe biroul lui Florence înainte de a pleca în pauza de prânz, spunându-i să-i comunice în dimineața următoare ce părere avea despre el, adăugând cuvintele „dacă *ai timp*”.

Se dădea în spectacol cu scopul evident de a-i provoca mustrări de conştiință lui Florence sau de a-i stârni măcar nelinişte. Dar Florence nu simțea nici una, nici alta. În schimb, era asuprită de aşteptările complet banale ale Agathei: trimite-i un e-mail lui X, sună-l pe Y, ca şi cum Florence ar fi fost o amărâtă de slujnică. Ar fi vrut să strângă toate aceste aşteptări şi să le răsucească asemenea unui deget, până pocneau.

Asta nu era slujba (şi nici viața) pe care şi-o dorea – ceea ce Vera îi tot spunea de ani de zile.

Florence crezuse că Vera avea să fie încântată când o să afle că primise jobul de la Forrester. Dar, în loc de asta, maică-sa spusese, pronunțând răspicat cuvintele: „O asistentă? Adică o secretară?”. Florence a încercat să-i explice că aşa mergeau lucrurile, că toată lumea din lumea literară începuse ca asistent de redacție, dar n-a avut succes, mai ales odată ce mama a aflat că fiica sa urma să câştige mai puțini bani decât ea.

Astfel, tensiunea dintre ele două a continuat să crească după fiecare discuție. Florence se simțea ca şi cum făcuse o escrocherie. Vera cerea să i se returneze imediat investiția,

iar Florence îi plătea cât putea, în rate mici de afecțiune şi scuze, trăgând de timp până când putea să adune capitalul pe care i-l datora.

Sau poate că absorbise mai mult din nerăbdarea mamei sale decât crezuse.

9

Câteva săptămâni mai târziu, Florence era în lift, în drum spre birou, când Simon îşi băgă mâna prin uşă, tocmai când era pe cale să se închidă. Ezită un moment când o văzu, ca şi cum şi-ar fi dorit să nu fi dat peste ea, apoi Florence înțelese de ce. Era însoțit de Ingrid. El îşi veni în simțiri şi spuse:

— Bună, Florence, e totul în regulă?

— Da, mulțumesc, zise ea.

Ingrid rămăsese cu zâmbetul răbdător al unei femei care aşteaptă să fie prezentată.

— Foarte bine, continuă Simon. O cunoşti pe soția mea? Florence, Ingrid Thorne. Ingrid, ea este Florence Darrow, una dintre cele mai promițătoare asistente din editură.

— Mă bucur, zise Ingrid, cu o strângere de mână foarte fermă.

Nu părea s-o fi recunoscut de la cabinetul ortodontului.

— Am o bluză exact ca asta.

— Ah, serios? se înroşi Florence.

O cumpărase după ce o văzuse pe-a lui Ingrid.

Simon îşi drese glasul şi răspunse la o întrebare care nu fusese rostită de nimeni.

— Ingrid a venit să o cunoască pe prietena ta, pe Amanda Lincoln.

— Pe Amanda?

— I-am strecurat un exemplar din manuscrisul Amandei şi s-a gândit că i-ar plăcea dacă ar fi transformat într-un film. Îşi încearcă mâna în producția de film.

— Manuscrisul Amandei?

— N-ai aflat? Forrester tocmai a cumpărat primul ei roman.

— Amanda a vândut un roman?

Florence simți că se scufundă în beznă, incapabilă să-şi găsească energia.

— Este o satiră absolut genială a moravurilor de pe Upper East Side, zise Ingrid.

Pronunțase cu patos cuvântul *moravuri,* de parcă ar fi fost cine ştie ce noutate.

— E scandalos de haios!

Simon o cuprinse cu afecțiune, punându-şi brațul în jurul taliei nevestei sale, apoi şi-o retrase brusc. Liftul scoase un sunet care anunța că ajunseseră la etajul lui Florence. Se îndreptă spre uşă şi aşteptă nerăbdătoare să se deschidă.

— Succes, spuse ea pe fără prea mult entuziasm, apoi ieşi.

— Mulțumesc, zise Ingrid veselă. Iar Simon strigă în acelaşi timp:

— Ține-o tot aşa!

Florence se duse direct în toaleta pentru persoane cu handicap şi zăvorî uşa. Dădu drumul la apa fierbinte, aşteptă până când era aproape clocotită şi-şi băgă mâinile sub jet, ținându-le nemişcate până când pielea i se înroşi. Romanul Amandei? La dracu', ce roman? Se uită în oglindă. Ochii i se umpleau de lacrimi.

— *Nu,* se răsti la propria reflexie.

Îşi apăsă pleoapele cu degetele mari. Când le dădu la o parte, lacrimile dispăruseră şi izbuti chiar să schițeze un zâmbet.

— Aşa e mai bine, zise ea.

În drum spre biroul ei, se abătu ca să discute cu Lucy, care stătea cocoşată în faţa monitorului computerului ei, uitându-se la fotografii cu câini oferiţi spre adopţie pe site-ul petfinder.com.

— Ar trebui s-o faci, zise Florence din spatele ei.

Lucy tresări şi-şi duse o mână la inimă.

— Doamne, ce m-ai speriat! spuse ea.

— Pe bune, de ce nu adopţi unul?

Lucy se uită la Florence de parcă i-ar fi sugerat să trântească la pământ un orfan.

— Ah, nu, n-aş putea. Lucrez prea mult. Ar fi nedrept.

Florence clătină din cap. Nu-i înţelegea deloc pe oamenii care-şi refuzau ceea ce doreau. Problema ei era că lucrurile pe care şi le dorea păreau mereu de neatins.

— Ai auzit de romanul Amandei?

Lucy dădu din cap.

— De ce nu mi-ai spus?

— M-am gândit că s-ar putea să te supere.

Lucy n-avea niciun interes să devină autoare, însă ştia că Florence avea alte gânduri.

— Să mă supere? exclamă Florence mai tare decât şi-ar fi dorit. De ce să mă supere aşa ceva? Crede-mă, nu-s interesată să scriu genul *ăsta* de carte.

Încă nu ştia absolut nimic despre manuscrisul Amandei.

— Nu, desigur că nu. Pare foarte siropoasă.

— Pe bune? întrebă Florence nerăbdătoare. Ai citit-o?

— Nu, dar o are Sam.

— Sam Nesimţitu' sau Sam Roşcatu'?

— Roşcatu'.

Florence o zbughi afară, să-l caute pe Sam, care-i promise că-i va trimite manuscrisul prin e-mail.

— Să ştii că nu-i chiar rău, zise el.

— Asta am auzit şi eu, răspunse mohorâtă.

Florence îşi petrecu ziua citind manuscrisul pe computerul ei. Se făcuse ora zece seara când termină. Agatha plecase cu mult timp înainte, la fel ca toată lumea de pe etaj. Florence opri calculatorul, dar nu schiță nicio mişcare să-şi adune lucrurile.

Sam avea dreptate. Nu era nasol. Ba chiar mai rău, romanul era bun.

Florence îşi apăsă palmele pe ochi până când văzu pete verzi. Pur şi simplu nu era corect. Amanda deja avea totul. Iar acum avea să devină şi autoare publicată? Adică ce-şi dorea Florence mai mult decât orice? Şi urma să lucreze cu Ingrid Thorne? Şi le imagină pe Ingrid şi pe Amanda savurând împreună cine de lucru desfăşurate într-o atmosferă plăcută. Discutând despre artă şi inspirație. Discutând despre nenorocitul de Brecht.

Iar Florence cu ce se alesese? O cameră micuță într-un apartament căcăcios din Astoria? Un mentor, Agatha, care mai degrabă ar discuta despre *doula*[11] ei decât despre dramaturgia germană? O noapte de amor cu Simon Reed, care probabil îşi dorea ca asta să nu se fi petrecut niciodată?

Ceva din ultimul gând zăbovi în mintea lui Florence. *Care probabil îşi dorea ca asta să nu se fi petrecut niciodată.*

Pe față îi apăru un zâmbet. Se uită în jur, prin biroul gol şi râse tare. Cum de nu-şi dăduse seama înainte?

Bineînțeles că Simon şi-ar fi dorit să nu se fi întâmplat. Dar se întâmplase. Ştia şi el asta la fel de bine ca ea. Cum de nu văzuse potențialul acestui lucru? De ce-l lăsase să creadă că se putea descotorosi de ea? Bietul Simon pierduse avantajul când îi pusese mâna pe picior în barul acela insalubru.

---

[11] *Doula* este un cadru profesional mediu, pregatit pentru a oferi sprijin emoțional, fizic şi informativ mamei care aşteaptă să nască (n. tr.).

Dacă el putea să publice romanul Amandei, îi putea publica şi cartea ei. L-ar putea *face* s-o publice. O să-şi adune într-o culegere toate povestirile scrise până acum, şi iată manuscrisul. Nu era situaţia ideală să fie publicată prin şantaj, dar nimic în viaţă nu e fără prihană. Nu arunci la gunoi un bilet câştigător la loto doar pentru că s-a murdărit niţeluş prin portofel.

Florence se grăbi spre casă. Nu s-a culcat până pe la ora trei dimineaţa, făcând mici modificări povestirilor pe care le scrisese în Gainsville. Citindu-le pentru prima dată de când Amanda îi demonstrase în mod convingător cât era de ignorantă, încă le putea vedea defectele, dar acum mai putea vedea şi altceva, un lucru care-i scăpase înainte: bucuria absolută pe care o simţise în timp ce le scria. Orele trecuseră ca nişte clipe.

La început îşi dorise să devină autoare pentru ca toată lumea să ştie că Florence Darrow era genială. Însă ce-i plăcuse cel mai mult în timpul acelor ani petrecuţi la Gainesville fusese graba de a *nu* fi Florence Darrow. Pentru scurte perioade de timp, stând în faţa computerului, lăsase în urmă acel eu, devenind oricine-şi dorea.

Era un gând uimitor: dacă reuşea să facă îndeajuns de bine acest lucru, să locuiască în viaţa altcuiva, propria *ei* viaţă avea să însemne în sfârşit ceva.

Ziua următoare fu rece şi însorită. La nouă treizeci, când ştia că Simon e la biroul său, dar înainte să înceapă şedinţele lui matinale, Florence luă liftul şi urcă la etaj. Asistenta lui, Emily, se arătă nemulţumită când Florence îi spuse că vrea să-l vadă. Era o tipă simpatică – ea fusese cea care încercase să le includă pe Florence şi Lucy în conversaţiile din prima seară din barul Red Lark – însă, la fel ca multe dintre asistente, îşi măsura valoarea în funcţie de importanţa şefului ei. Cu toate astea, îşi băgă supusă

capul pe uşa biroului acestuia, iar când ieşi de-acolo îi spuse lui Florence că poate să intre.

— Ei, Florence, cărui fapt îi datorez această plăcere? întrebă el, întinzându-şi mâinile ca un magician care vrea să arate că nu are nimic de ascuns.

Florence îi spuse despre povestirile sale şi-i înmână paginile pe care le printase în dimineața aceea.

— Din moment ce primeşti material din interior... zise ea.

El aşeză cu grijă foile pe birou şi le lovi uşor cu degetul. Părea uşurat că acesta era motivul vizitei ei.

— Minunat, spuse el. Am să încerc să le citesc weekendul ăsta. De-abia aştept.

Florence rămase o clipă în fața biroului, neştiind ce să facă în continuare. Îşi zâmbeau unul altuia în tăcere.

— Bun, zise ea, apoi ieşi.

În noaptea aceea Florence nu reuşi să doarmă. Urma să fie autoare publicată!

Tot weekendul avusese viziuni despre ea însăşi, visându-se într-un apartament minunat, cu ferestre batante, covoare vechi şi vaze pântecoase. Se vedea la o petrecere unde toată lumea voia să vorbească cu ea. Era îmbrăcată în negru şi obrajii ei erau înroşiți de lumina lumânărilor. Nişte acorduri de jazz se auzeau în surdină. Era iarnă. Lui Florence îi plăcea iarna; era cât de departe se putea de Florida. Îi plăcea să iasă afară cu trei sau patru rânduri de haine între pielea ei şi aerul rece, văzându-şi respirația plutind în fața sa. Sufletul tău transformat în materie, obişnuia să spună pastorul Doug de la biserica mamei sale, chiar dacă temperatura din Port Orange rareori cobora mai jos de zece grade.

Luni, reveni la biroul lui Simon, însă Emily îi spuse că avea o şedință. Se întoarse la biroul ei, dar nu putu să se concentreze. În cele din urmă, la ora cinci după-amiaza, se

auzi un sunet care o anunță că primise un e-mail de la Simon. Florence îl parcurse rapid.

Sunt câteva chestii bune pe-aici.

Ai talent, însă scriitura ta are nevoie de mai multă experiență de viață în spate.

Găsește-ți propria poveste.

Florence îl reciti, convinsă că-i scăpase ceva. Dar asta era tot. Îi spusese nu.

10

Florence stătea pe pervazul ferestrei din dormitorul ei, bălăbănindu-și afară picioarele cu tălpile goale. Era trecut de ora două dimineața, iar străzile de jos erau tăcute, cu excepția șirului întrerupt de mașini care goneau pe Thirty-First Avenue. Lovea cu călcâiele cărămizile zgrunțuroase și se uita la fotografiile din telefon. Avea zeci de poze cu Chloe și Tabitha în uniformele lor și câteva cu Ingrid, din ziua când le luase pe fete de la școală. Florence mări imaginea, studiind fața femeii. Își dădu seama că ridurile din jurul ochilor acesteia erau create de zâmbet.

Prin ce eroare de algoritm a universului fusese ea mai presus de Ingrid Thorne, chiar și pentru o seară? Ce-ar fi putut Florence Darrow să-i ofere lui Simon, ceva ce-i lipsea lui Ingrid? Era slabă, lipsită de talent și jalnică. Era la polul opus față de Ingrid Thorne.

Poate că tocmai ăsta era motivul. Poate că Simon simțise nevoia să ia o pauză. Voia fulgi de ovăz în loc de friptură, doar pentru o noapte. Îi obosiseră fălcile de la atâta mestecat.

Ce om lacom, se gândi ea.

Își putea imagina viața lui Simon. Dormea în așternuturi călcate. Aduna ediții princeps. Număra bancnote și le dădea

bacşiş portarilor de Crăciun. Şi-o trăgea cu Ingrid. Şi-o trăgea cu Florence. Şi-o trăgea cu cine naiba voia el. Viața lui Simon era aşa cum şi-o dorea Simon. Atât de plăcută. Atât de bine organizată. Atât de sigură.

Nu se gândise niciodată că acea noapte – sau Florence – avea să-i schimbe viața în vreun fel. Şi nu i se schimbase. Încă se trezea în aşternuturi călcate, lângă scumpa lui soție. Era atât de... protejat de orice amenințare. Era fără pată.

Sorbi din paharul de bourbon pe care îl pusese lângă ea. După ce înghiți, simți cum lichidul o încălzeşte pe dinăuntru, organ după organ, de parcă cineva ar fi păşit într-o casă veche, aprinzând lumina în toate camerele.

Dacă aş putea să-i las un semn, îşi zise ea. *Nimic grav. Doar o zgârietură pe lentilele ochelarilor săi, un mic semn supărător, care nu i-ar mai permite să privească viața ca pe ceva netulburat, imaculat şi sigur. Un semn ca să fie recunoscător pentru ceea ce are.*

Şi, fără să se mai gândească, îi trimise pe e-mail toate fotografiile pe care le făcuse familiei sale. Zâmbi când tastă titlul mesajului: *Sunt câteva chestii bune pe-aici.*

11

Florence se trezi în dimineața următoare cu senzația că persoana care fusese până în noaptea precedentă se desprinsese pur şi simplu, ca o unghie moartă, obligată să cedeze locul celei noi, care creştea dedesubt. În locul ei era ceva străin şi dezgolit, ceva care crescuse de luni de zile fără ca măcar să-şi dea seama, până când presiunea ajunsese prea mare ca să mai poată fi suportată.

Se simțea energică şi plină de speranță, cu toate că nu se amăgea. Ştia că Simon nu avea de gând să se răzgândească referitor la publicarea povestirilor sale. Exista o probabilitate

destul de mare ca el să trimită mai departe e-mailul ei celor de la Resurse Umane. Dar, pe moment, gândul la fața pe care avea să o facă citind mesajul era suficient pentru ea.

Imediat ce ajunse la birou, află care fusese alegerea lui. Pe telefon clipea o luminiță care o anunța că avea un nou mesaj vocal. Era şeful departamentului de Resurse Umane, care-i cerea să vină imediat în biroul lui. Trei zile mai târziu, la şapte dimineața, acasă la ea apăru un curier să-i înmâneze hârtiile. Nu numai că fusese concediată, dar Simon şi Ingrid obținuseră un ordin de protecție împotriva ei.

Ar fi trebuit să fie ruşinată sau speriată – practic, nu avea niciun ban pus deoparte şi nu încercase să obțină o altă slujbă –, însă tot ce simțea era uşurare şi euforie. Într-un moment de impulsivitate, deschisese deodată o trapă prin care să evadeze din viața pe care o ducea. Acum, că se afla în afara ei, îşi putea da seama cât de măruntă ajunsese.

În timpul facultății citise *L'Immoraliste*[12] şi simțise un val de simpatie pentru disprețul pe care Michel îl avea față de „fericirea de la gura sobei", față de a alege comoditatea în locul gloriei. Însă o viață măruntă, comodă, era exact lucrul spre care se îndreptase ea. Adică urma viața Agathei. Voia mult, mult mai mult decât atât. Făcând un lucru neobişnuit de măreț, îşi recăpătase convingerea că viața asta era acolo, aşteptând-o. Doar trebuia să ajungă la ea.

Îşi trimise proaspăt editatele povestiri la zeci de agenții literare. Era sigură că, având un agent de partea ei, editurile îi vor descoperi până la urmă talentul. Îşi restabilise încrederea în propriul potențial. Ce fel de Dumnezeu crud i-ar da o ambiție profundă, neabătută de a deveni autoare, fără să-i dea şi talent?

---

[12] „Imoralistul", roman scris de André Gide, publicat în Franța în 1902 (n. tr.).

Discută cu un avocat despre deschiderea unui proces pentru hărțuire sexuală, însă acesta nu credea că un juriu ar fi manifestat compătimire față de ea. „Probabil că nu”, fusese ea de acord, chicotind uşor, făcându-l să se jeneze.

Avea 1 100 de dolari în cont şi trebuia să plătească 800 de dolari pe chirie la sfârşitul lunii. Cu toate astea, nu era îngrijorată.

Era prima dată, de la vârsta de şaisprezece ani, când nu avea serviciu. Şi pentru prima oară în viața ei se simțea complet în afara controlului mamei sale; Florence nu-i spusese încă acesteia că fusese concediată.

Nu-i venea să creadă cât era de fericită. Se simțea, pentru prima oară în viață, în concordanță cu universul. Credea că acesta va avea grijă de ea. Soarta avea să intervină.

Şi aşa se întâmplă.

La două săptămâni după ce fusese concediată a primit un mesaj vocal de la Greta Frost de la Frost/Bollen, una dintre cele mai bune agenții din domeniu, care o ruga să o sune.

Înainte de a forma numărul, Florence inspiră adânc de mai multe ori, pentru a-şi înlătura orice urmă de disperare din voce. Greta răspunse cu un glas neutru şi profund, pe care Florence încercă să-l emuleze în timp ce se prezentă.

— Mulțumesc că m-ai sunat, zise Greta. Te contactasem pentru că unul dintre autorii noştri caută o asistentă şi cineva ți-a menționat numele.

Pe Florence o cuprinse nedumerirea:

— Nu este vorba despre povestirile mele?

— Hm?

— Povestirile pe care le-am trimis?

— Ah, da. Au fost fascinante. Sunt, în parte, motivul pentru care îți oferim acest rol.

— Ce rol?

— Înainte de a-ți spune mai multe, o să-ți cer să ții doar pentru tine ce urmează să discutăm.

— În regulă.
— Ți-e cunoscută autoarea Maud Dixon?
— Glumeşti?
— Nu glumesc.
— Mă întrebi dacă vreau să fiu asistenta lui Maud Dixon?
— Te întreb dacă ai vrea să *aplici* pentru jobul de asistentă a lui Maud Dixon.
— Desigur.
— Minunat, zise Greta cu o voce care suna ca şi cum nu întâlnise niciodată în viața ei ceva minunat. Înainte să continuăm, trebuie să-ți atrag atenția asupra mai multor lucruri. Datorită circumstanțelor mai degrabă neobişnuite – desigur, mă refer la anonimatul ei –, rolul are mai multe caracteristici unice. Dacă o să obții slujba, va trebui să semnezi un acord de confidențialitate. Nu numai că ți se va interzice să dezvălui numele adevărat al lui Maud Dixon, dar ți se va interzice să spui vreodată că ai lucrat pentru ea.
— Am înțeles.
Greta făcu o pauză, apoi continuă.
— Vreau să mă asigur că-ți dai seama ce înseamnă asta, Florence. Pentru restul vieții tale, în CV-ul tău va exista un loc gol, pe care va fi ilegal să-l explici.
Florence nu răspunse. Singurul motiv să fii asistenta unui autor era să te foloseşti de influența acestuia ca să obții următorul job sau, dacă aveai noroc, să fii publicat. Dacă nu existau avantajele astea, ar fi fost mai bine să devii chelner, unde cel puțin primeai bacşişuri.
Dar obligativitatea semnării unui acord de confidențialitate nu era un motiv îndeajuns de puternic pentru a o face să refuze şansa de a învăța ceva de la autoarea ale cărei cărți s-au vândut cel mai bine şi, poate mai important de-atât, de a stabili o relație cu agentul ei foarte puternic.
— Este în ordine, zise în cele din urmă.

— Bine. Atunci am ajuns la cea de-a doua problemă. Ea nu locuieşte în Manhattan. Nu pot dezvălui în acest punct al discuției unde stă, dar s-a oferit să ofere găzduire candidatului care reuşeşte să obțină postul.

— Grozav.

— Grozav?

— Da. Grozav.

Florence ştia – pur şi simplu *ştia* – că soarta intervenise şi-i trimisese această slujbă, că era pasul următor în atingerea propriei măreții. Greta ar fi putut să spună şi că acest job presupunea mutilări fizice, Florence tot şi l-ar fi dorit.

— Atunci e în ordine. Să-ți spun acum unde poți trimite CV-ul prin e-mail. Ai un pix la îndemână?

Florence îi trimise în acea seară CV-ul şi o scrisoare de intenție asistentei Gretei. A doua zi primi un apel în cursul căruia programă o convorbire video cu Maud Dixon.

12

— Alo? Mă auzi?

— Te aud, spuse Florence. Dar nu te pot vedea.

Chipul ei era perfect vizibil într-o mică fereastră din partea de jos a propriului ecran, însă spațiul unde ar fi trebuit să se afle fața lui Maud era gol.

— Păi da, cam ăsta e scopul anonimatului, nu? se auzi vocea.

— Ah! roşi Florence. Da, aşa e.

— Ce-i cu lumina aia din spatele tău? Abia dacă-ți pot vedea fața.

Florence se uită peste umăr. Veioza de pe biroul ei era aprinsă. O stinse.

— Aşa-i mai bine, spuse Maud. Ce păr frumos ai!

Florence îşi atinse capul cu mâna, de parcă ar fi vrut să verifice dacă încă mai avea aceleaşi bucle ciufulite.

— Ah, mulțumesc!

— Bun, spune-mi câte ceva despre tine.

Florence începu să turuie, spunându-i despre locul de unde provenea, despre scriitorii pe care-i studiase la facultate, despre cum ajunsese la New York.

— Dar acum nu mai lucrezi la Forrester, nu? o întrebă Maud.

— Nu. Am decis că am învățat tot ce se putea de acolo.

— OK, altceva?

— Hm... Sunt scriitoare. Sau, mai degrabă, aş vrea să fiu scriitoare.

— Foarte frumos, dar eu n-am nevoie de o autoare. Mie-mi trebuie o asistentă. Ştii să dactilografiezi? Eşti dispusă să faci treburi plicticoase? Poți face muncă de cercetare?

— Bineînțeles. Răspunsul e *da* la toate cele menționate.

— OK. Ce altceva ar trebui să mai ştiu despre tine?

Florence se strădui să se gândească la ceva care-ar fi ajutat-o să iasă în evidență.

— Să vedem... Am fost crescută de o mamă singură, la fel ca tine.

Florence îşi dădu seama imediat de greşeala pe care-o făcuse.

— De fapt, ca personajul din cartea ta, scuze. Ca Maud cea din carte.

— Bine. Şi mai ce?

— Nu sunt sigură. Mi-a plăcut cartea ta. Îmi place vocea ta. Aş fi cu adevărat onorată să învăț de la tine. Şi, desigur, să ajut în orice fel pot.

Se lăsă tăcerea.

— Şi nu te-ar deranja să te muți departe de oraş?

— Chiar deloc. Ca să fiu sinceră, m-am cam săturat de New York.

— Ştii, odată am auzit un psiholog spunând că, de fiecare dată când un pacient folosea expresia „ca să fiu sincer”, era un semn că mințea.

Florence râse încurcată.

— Nu mint.

— Nu, desigur că nu. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, un mincinos ar fi perfect pentru acest rol, ținând cont de faptul că n-ar avea voie să spună nimănui pentru cine lucrează.

Florence nu înțelegea de-a ce se juca Maud, însă ştia că nu ținea pasul.

— Te asigur că pot păstra un secret, zise ea.

— Mda, ce să zic, mi-ai dat o grămadă de gândit. Greta o să ia legătura cu tine.

Asta era tot?

— Îți mulțumesc mult pentru această şansă, zise ea, însă Maud închisese deja.

Florence trânti laptopul şi-şi îngropă fața în palme.

În dimineața următoare, la ora unsprezece, era încă în pat când îi sună telefonul. Era Greta, care sunase să-i spună că slujba era a ei, dacă o voia.

— Pe bune? nu se putu ea abține să întrebe.

— Da. De ce să nu fie pe bune?

— Da, desigur. Mulțumesc mult. Accept.

— Nu vrei să te mai gândeşti?

— Nu, mulțumesc.

— Bine. Maud a propus să începi pe optsprezece martie. Ai putea? Ştiu că e destul de curând.

Florence deschise calendarul de pe laptop.

— Stai puțin, adică lunea viitoare?

— O să afli repede că răbdarea nu-i punctul forte al lui Maud.

Închise computerul.

— E-n ordine. Pot începe lucrul pe optsprezece.

Stabiliră o întâlnire la sfârşitul săptămânii, ca să semneze documentele.

După ce închise telefonul, Florence se uită uimită prin camera ei. Chiar se întâmplase lucrul ăsta?

Îşi aminti ceva din *Mississippi Foxtrot,* când Maud îi zice lui Ruby, după crimă: „Cu toții suntem născuți cu o anumită cantitate de viață în noi şi poți spune când cineva a ajuns la capătul ei. Omul ăla nu mai avea viață. Dacă n-aş fi făcut-o, ar fi murit oricum."

Florence se întrebă dacă asta văzuse Maud Dixon în ea: *viață.* Dorința de a *trăi adevărat,* indiferent cu ce preț. Până la urmă, cu asta rămăsese după isprava de la Forrester: cu teama profundă de a fi lipsită de importanță şi cu înțelegerea faptului că cineva ar putea aluneca într-o viață fragilă şi lipsită de sens fără ca măcar să-şi dea seama.

Chiar atunci îi bâzâi telefonul. Mama ei îi trimisese un mesaj: Azi i-am dat numărul tău lui Keith. Are o idee măreață pentru o carte!!!

O clipă mai târziu, acesta vibră din nou: Două cuvinte: Dragon. Vânzător.

Florence se încruntă.

Apăru al treilea mesaj: Vânător!!! Nu vânzător.

Florence închise telefonul.

PARTEA A DOUA

13

Florence stătea pe peronul gării Hudson şi se uita cum trenul din care coborâse se îndepărta cu mai multă forţă şi violenţă decât îşi închipuise că o putea face. În urma lui se înălţă un vârtej de frunze şi ambalaje de mâncare, apoi toate reveniră la locul lor, parcă oftând. Florence îşi îngropă bărbia în fular. Era mai frig aici decât în oraş.

Ferindu-şi ochii de soarele strălucitor, de început de primăvară, văzu cum la orizont se ridica un zid de nori întunecaţi. Erau nori de ploaie. Îşi săltă pe umeri geanta şi se clătină puţin sub greutatea ei. Înăuntru avea toate posesiunile ei, minus mobila. Încercase să vândă salteaua şi biroul pe Craiglist, însă nu reuşise să scape de ele decât după ce redusese preţul la zero.

Florence se alătură puhoiului de pasageri care coborâseră pe peron şi se îndreptau spre parcare, locul unde stabilise întâlnirea cu Helen.

Helen. Acesta era numele adevărat al lui Maud Dixon: Helen Wilcox. Se pare că nu era bărbat. O femeie care, din câte îşi dăduse Florence seama, nu avea niciun trecut în acest domeniu, care nu putea fi găsită pe internet, a cărei existenţă nu lăsase nicio urmă. Asta dacă nu cumva era o gimnastă adolescentă foarte talentată din La Jolla, California, singura persoană pe care o găsise cu acest nume.

Cu o săptămână înainte, Florence se întâlnise cu Greta Frost la sediul Frost/Bollen din zona de clădiri strălucitoare din Midtown. Greta era o femeie impozantă, de aproape şaptezeci de ani, cu un breton cărunt, ochelari cu ramă groasă şi o ţinută impecabilă. Privise în tăcere cum Florence semna un contract de angajare şi un acord de confidenţialitate.

— Aşadar, câţi oameni ştiu cine este Maud Dixon? întrebă Florence când Greta se ridică, dându-i de înţeles că întâlnirea luase sfârşit.

Greta îndreptă un deget noduros spre piept.

— Unu.

Apoi arătă cu degetul spre Florence.

— Doi.

Florence fu luată prin surprindere.

— Tu eşti singura persoană care a ştiut în tot acest timp?

— Din informaţiile mele, da.

— Dar cum e posibil aşa ceva?

Greta zâmbi cu răceală.

— Mă pricep foarte bine să păstrez secrete.

— Dar editorul ei?

— Comunică mai mult prin e-mail. Deborah îi spune Maud.

Greta se opri, apoi adăugă:

— În numele onestităţii, recunosc că nu pot nici în ruptul capului să-mi dau seama ce anume a determinat-o să te lase pe tine, o persoană complet necunoscută, să-i afli secretul. Am încercat s-o conving să n-o facă. Pare să fie un plan nebunesc, prost gândit.

Florence se gândi ce să răspundă.

— N-o să spun nimănui.

— Cred şi eu. Tocmai ai semnat un document în care scrie clar că legea îţi interzice să faci aşa ceva.

— Aşa e.

În ciuda atitudinii distante a Gretei, Florence ieşi plină de entuziasm din biroul Frost/Bollen în acea zi. Fusese dintotdeauna neobişnuit de secretoasă – exuberanţa mamei sale o învăţase repede să clădească încăperi întunecoase înăuntrul ei, unde putea fi singură, departe de privirea atentă a mamei – însă rareori i se încredinţa secretul cuiva. Acest lucru o umplea de un sentiment neobişnuit şi

amețitor de putere. Prin natura lui, orice secret conține puterea de a distruge ceva. Simon era dovada vie a acestui fapt.

Florence aruncă o privire prin parcare. Avea soarele în spate, iar strălucirea acestuia se reflecta din marea de crom a mașinilor printr-o mie de sclipiri orbitoare. Toate automobilele erau întunecate și goale. Dincolo de parcare, în loc de peisajul pitoresc la care se așteptase, văzu că se întindeau depozite și clădiri abandonate.

În acel moment, portiera din dreptul șoferului unui Range Rover verde foarte uzat se deschise și o femeie ieși pe jumătate afară, rămânând cu un picior înăuntru. Avea părul blond, tuns scurt, și un nas lung și osos, pe care se vedea o protuberanță dizgrațioasă. Era un nas pe care nimeni nu l-ar fi putut numi simpatic, nici măcar dacă ar fi fost al unui copil. Deasupra lui, între sprâncene, se vedeau două cute care semănau cu niște ghilimele. Avea un pulover pescăresc, gros, din lână peste niște blugi, iar pe buze purta o surprinzătoare nuanță de ruj roșu-aprins.

Helen își feri ochii cu mâna, iar pe față îi apăru o umbră. Cu cealaltă mână o salută pe Florence, care-i răspunse în același fel, apoi se îndreptă spre mașină.

— Bună, Florence, zise Helen, întinzându-i o mână lungă și rece.

Florence zâmbi.

— Mă bucur să te cunosc.

— Asemenea. Hai înăuntru.

Helen se răsuci în scaunul șoferului și se uită cum fata închise portiera și-și puse centura de siguranță. Florence zâmbi din nou, neliniștită.

— Câți ani ai? întrebă Helen în cele din urmă.

— Douăzeci și șase.

— Arăți mai tânără.

O zise pe un ton acuzator.

— Mi s-a mai spus.
— Eşti o fată norocoasă.
Helen o mai privi pentru un moment, apoi băgă maşina în marşarier, ieşind din parcare.
Florence îşi întoarse faţa spre geamul din dreptul pasagerului, fără să mai spună nimic. Intensitatea privirii lui Helen o tulburase. Femeia acceleră, şi clădirile dărăpănate dispărură dintr-odată, fiind înlocuite de o şosea cu două benzi.
— Avem de mers vreo zece minute, zise Helen.
Florence se interesase deja, iar conform estimărilor găsite pe Google, drumul ar fi durat cel puţin de două ori mai mult, dar îşi dădu seama care era motivul acestei diferenţe când văzu cât de repede conduce Helen.
O luară la dreapta, spre podul care traversa râul Hudson. Florence observă un semn cu „zonă de aşteptare pentru escorte", însă rezistă tentaţiei de a face o glumă despre asta. Înţelesese deja că pe femeia de lângă ea nu ar amuza-o deloc.
Pe când treceau peste podul Rip Van Winkle, Florence se uită în jos şi văzu că râul era mărginit de linia de cale ferată pe care tocmai trecuse cu trenul.
— Cairo nu e cu adevărat în Hudson Valley, continuă Helen, cu toate că agenţii imobiliari aşa susţin. E mai degrabă în Catskills.
Accentuase *Cairo* altfel decât se pronunţă numele oraşului egiptean. Florence era bucuroasă că nu-l spusese ea prima. Aruncă încă o ocheadă spre locul şoferului. Helen fuma o ţigară şi lovea volanul cu două degete, în ritmul cântecului interpretat de Lucinda Williams, care se auzea la radio.
Florence privi pe geamul de lângă ea şi se încruntă când trecură pe lângă un depozit de fiare vechi. Se aşteptase la un loc încântător. Peste alte câteva minute, observă un panou pe care scria *VIITOARELE VOASTRE LOCUINŢE*, care

se înălța deasupra câtorva case ieftine, din prefabricate, cu fundație din bolțari de ciment. Acest lucru îi amintea de Florida mai mult decât orice văzuse în New York până atunci.

— Ce te-a adus aici? întrebă ea.

— Singurătatea, răspunse Helen, fără a intra în amănunte.

Florence încercă să se gândească la altceva de zis, însă mintea ei era goală. Comentariile sale anterioare păreau atât de cumpănite, încât spuneau ceva clar despre caracterul ei şi aveau o influență asupra câştigării respectului lui Helen. Nu se putea hotărî care era tonul sau subiectul potrivit. Se gândise să-i spună cât de mult însemnase pentru ea *Mississippi Foxtrot*, însă cuvintele îi păruseră banale şi superficiale când le exersase în minte. Cât despre Helen, ea părea să prefere să meargă mai departe în tăcere.

Curând, norii traversară cerul, acoperind soarele, lumina dobândind o nuanță gălbuie. Florence văzu un stol de păsări negre coborând asupra unui copac, de parcă o plasă ar fi fost aruncată pe el. Câțiva stropi mari de ploaie se împrăştiară pe parbriz când Helen ieşi de pe autostradă, făcând mai multe viraje care le duseră pe o stradă pavată uniform, numită Crestbill Road. Florence recunoscu numele de pe adresa trimisă de Greta cu câteva zile înainte.

— N-o să dureze mult, zise Helen în timp ce porni ştergătoarele de parbriz. Ploile astea de primăvară se abat cu putere, dar se plictisesc repede şi se cară în altă parte. Poate nu-s foarte diferite de asistentele scriitorilor, adaugă ea după ce aruncă o privire spre scaunul pasagerului.

— Ah, nu plănuiesc să plec prea curând, o asigură Florence.

— Unde le-ai spus oamenilor că te duci?

— Cum adică?

— Având în vedere că nu poți spune nimănui despre jobul ăsta... Şi cred că nu le-ai spus.

— Sigur că nu.

Helen ridică o sprânceană, fără a-şi lua ochii de la şosea.

— Nu? Şi cum rămâne cu familia ta?

— O am doar pe mama. Iar ea crede că încă lucrez pentru editură.

— Nu i-ai zis că ai plecat?

Florence ridică din umeri. Nu voia să spună nimic care să poată fi un indiciu referitor la circumstanțele plecării ei de la Forrester.

Helen continuă:

— Nu sunteți apropiate, nu?

— Nu chiar. Ea e... Nu ştiu. Suntem foarte diferite.

— Cum aşa?

Nimeni n-o pusese vreodată direct pe Florence să definească relația pe care o avea cu mama ei, aşa că se chinui să găsească vorbele potrivite.

În cele din urmă spuse:

— Ştii cum Trump vorbeşte mereu despre învingători şi învinşi?

Helen dădu din cap.

— Aşa e şi mama. Categoriseşte constant lumea conform unei ierarhii foarte clare pe care şi-a format-o şi are idei bine definite despre locul unde m-aş potrivi cel mai bine. Singurul ei scop în a mă creşte a fost să mă aducă pe o treaptă socială foarte înaltă şi se supără când îşi închipuie că eu îi sabotez acest efort. Nu înțelege că noi două vedem lumea foarte diferit.

Helen nu zise nimic.

— Pe lângă toate astea, a votat pentru Trump, adăugă Florence, râzând jenată. Dacă nu era evident din ce am zis.

— Să-nțeleg că tu nu?

— *Eu*? Doamne fereşte! Vorbeşti serios?

Helen dădu din umeri.
— De unde să ştiu?
— Nu sunt sociopată.
— Nu toți cei care au votat pentru Trump sunt sociopați.
Florence petrecuse doi ani înconjurată de oameni care se străduiseră teribil să susțină un punct de vedere complet opus.
— Ceea ce liberalii nu par să înțeleagă, continuă Helen, este că oamenii raționali şi inteligenți sunt capabili să separe defectele lui personale de politicile pe care le susține. Ce vreau să spun e că nimeni nu votează pentru el ca să-i devină cel mai bun prieten.
— Deci ai...
Lui Florence nici nu-i venea să creadă că pune această întrebare. Autorii nu votau pentru Trump!
— Deci ai... Ai votat pentru el? întrebă ea cât de blând putu.
— Doamne, nu! Nu votez niciodată.
— Ah...
După alte câteva minute, Helen viră la stânga, ajungând pe o alee foarte lungă, unde se vedea un semn pe care scria PRIVAT. Drumul şerpuia printr-o pădurice deasă pe o distanță de vreo patru sute de metri, oprindu-se în fața unei case de piatră, cu obloane verzi. Pe acoperiş, o giruetă se mişca în bătaia vântului. Clădirea asta nu avea nimic în comun cu casele joase şi urâte pe care le văzuseră pe drum.
— A fost construită în 1848, spuse Helen, urmărindu-i privirea. Am cumpărat-o acum doi ani, după ce am început să primesc banii din vânzările cărții mele.
Ploaia izbea frenetic acum, biciuind tufele de trandafiri de la marginea verandei. Helen îi spuse lui Florence să-şi lase geanta în portbagaj şi o zbughiră spre uşă.
Ajunse la adăpostul verandei acoperite, Florence îşi şterse fața cu mâneca, iar Helen introduse cheia în vechea

încuietoare. Uşa se deschise cu un scârțâit, iar Florence se pomeni scăldată în lumină. Pereții, tavanul, podelele – cât putea vedea din interiorul casei –, totul fusese zugrăvit într-un alb bogat, lăptos.

Se aflau într-un hol mic. De perete era lipită o masă veche din lemn, care era plină de chei şi corespondență. Dedesubt zăceau două perechi de ghete pline de noroi. Printr-o uşă de pe partea stângă, Florence zări o sufragerie. Helen o conduse în direcția opusă, în camera de zi, unde-şi aruncă geanta pe o canapea acoperită cu olandă. Pe unul dintre brațe, într-un echilibru precar, era sprijinită o scrumieră plină. În fața canapelei se afla un taburet pe care era un maldăr de cărți şi un şemineu din cărămidă, unde tăciunii fumegau din când în când. Helen mai aruncă un buştean înăuntru, iar scânteile se ridicară, parcă protestând.

— Iat-o, asta e, zise ea.

Mamei lui Florence îi plăcea să-şi imagineze o viață plină de lux şi opulență pentru fiica ei. Dar asta, *asta* era viața pe care şi-o dorea Florence: o ceaşcă de ceai colorată în albastru şi alb, plină cu coji de clementine. Nişte fire albe, încâlcite, de piciorul-cocoşului aşezate într-un urcior pe pervazul ferestrei. Amanda îşi pusese odată pe birou o vază cu astfel de flori. Camera asta arăta ca un tablou de Vermeer. Şi era *rece.* Rafalele înghețate de vânt zguduiau geamurile. Cineva-i spusese cândva lui Florence că sticla era, de fapt, un lichid care se scurgea încet de-a lungul unor perioade foarte lungi de timp; de asta în casele vechi geamurile erau întotdeauna mai groase la bază decât în partea de sus. Oare era adevărat? Nu-i păsa. Totodată, nu putea înțelege oamenii care voiau cu încrâncenare să dea în vileag adevărata identitate a lui Maud Dixon. De ce simțeau nevoia să eticheteze totul, să transforme poezia în realitate? Nu-i era mai bine aşa poeziei? De ce să transformi un lucru frumos în ceva banal?

Helen îi prezentă restul încăperilor de la parter: o sufragerie în care era o masă lungă din lemn, plină de cărți, pe care se zărea şi un laptop; o cameră micuță de oaspeți, cu două paturi gemene, cu pături decolorate deasupra şi o bucătărie în care era o chiuvetă masivă, ca acelea care se găseau la ferme. Helen ridică de pe blat o cană care aparținea unui filtru de cafea uzat şi umplu două căni cu cafea.

— Sus mai e doar dormitorul meu, biroul şi încă vreo două camere, zise ea, făcând semn deasupra capului.

Aşeză una dintre căni în fața lui Florence, fără a-i oferi lapte sau zahăr.

— Tu o să stai în casa de vară din spate. Nu-i cine ştie ce, dar sper că va fi în regulă.

Florence răspunse că era sigură că aşa va fi. Luă o înghițitură de cafea şi privi cum ploaia se scurgea pe geamuri. Tot ce putea vedea prin ele era un câmp verde-cenuşiu, cu nişte pete maronii, neclare.

Când ploaia se opri, Florence se duse să-şi ia geanta din portbagajul maşinii, alăturându-i-se apoi lui Helen în spatele casei. Urmară cărarea pavată cu dale de piatră cenuşie, amestecate cu muşchi.

— Cel care a locuit aici înaintea mea era dendrolog, spuse Helen. A încrucişat speciile multor arbori. Aşa că am nişte specimene ciudate, jumătate sunt ceva, jumătate altceva.

Florence se uită la unul dintre copacii spre care gesticula Helen. Nu părea un hibrid, ci mai degrabă semăna cu doi arbori lipiți violent unul de altul.

Helen merse mai departe.

— Aici e o grădină de zarzavaturi destul de modestă, pe care mă străduiesc din răsputeri să n-o distrug, iar dincolo de pinii aceia este secretul meu întunecat – se întoarse spre Florence cu o grimasă caraghioasă: *grămada de compost.* Şi,

înainte să spui ceva, da, îmi dau seama că bifez toate clişeele unei hipiote din Valea Hudson.

Florence zâmbi, aşa cum credea că se cuvine.

Ajunseră la casa de vară, care se afla la aproximativ o sută de metri distanță de corpul principal al locuinței. În spatele ei se întindea un şir întunecat de copaci, care marca începutul pădurii. Uşa din față se blocă atunci când Helen încercă s-o deschidă, însă până la urmă reuşi, lovind-o scurt în colțul de jos.

— O să rezolv cumva chestia asta, zise ea.

O clipă mai târziu adăugă:

— De fapt, probabil n-o s-o fac, dar în viață există şi lucruri mai rele decât o uşă înțepenită, nu-i aşa?

Florence dădu din cap şi-o urmă într-un spațiu deschis şi luminos, cu o sufragerie şi o chicinetă înghesuită într-un colț. Pe peretele de lângă frigider era montat un telefon roz, cu disc. Aruncă o privire în baie şi văzu o cadă adâncă, de modă veche. Urcară nişte trepte simple, din lemn spre dormitorul din mansardă. Îi plăcea aici. Nu avusese niciodată un spațiu al ei înainte – darămite propria ei *clădire* –, iar aici se simțea bine, ceva ce nu trăise nicăieri altundeva.

Helen o lăsă să se instaleze şi-i spuse să vină la un pahar înainte de cina de la ora şapte seara. Florence începu imediat să despacheteze. Fusese întotdeauna ordonată. Era genul de om care putea să adoarmă abia după ce-şi punea pantofii la loc în debara.

Avu nevoie doar de douăzeci de minute ca să-şi aranjeze lucrurile şi să-şi pună geanta sub pat. Se aşeză pe canapea şi deschise un caiet nou-nouț, cumpărat în acea dimineață din stația Grand Central. Era pentru romanul pe care plănuia să-l scrie cât timp locuia aici. Avea nevoie de un cadru mai amplu de exprimare decât povestirile scurte, hotărâse ea. Se holbă câteva minute la pagina goală. Scrise

data şi „Cairo, NY”, în partea de sus. După alte câteva minute închise caietul, oftând exasperată.

În fine, în curând urma să aibă mai multe de spus. Din moment ce o cunoscuse pe Helen Wilcox, se îndoia că viața îi va mai plictisitoare.

Deschise o carte – se chinuia de-o lună să citească Proust, prefăcându-se că-i plăcea mai mult decât era cazul –, dar o închise nu după mult timp. Se simțea agitată, de parcă ar fi avut treburi nerezolvate. Se gândi s-o sune pe Lucy, însă nu răspunsese la niciunul dintre mesajele prietenei sale de când fusese concediată. Florence nu avea nevoie de mila ei; ar fi preferat ca balanța de putere să rămână neschimbată, înclinându-se puternic în favoarea ei. Mai mult de-atât, nici măcar n-ar fi putut flecări cu ea despre noua sa slujbă.

Dacă ar fi fost în oraş acum, poate ar fi ieşit la o plimbare sau ar fi stat de vorbă cu Brianna şi Sarah în sufragerie. Abia acum îşi dădu cu adevărat seama cât era de izolată. Închise ochii şi ascultă. Era doar tăcere. Era cumplit de singură.

14

La ora şapte fără cinci, Florence bătu timid în uşa din față a casei principale. Pentru că nu primi vreun răspuns, o deschise şi intră. Din bucătărie se auzea muzică, aşa că se îndreptă într-acolo.

Helen purta un şorț peste haine, bând un pahar de vin, fumând, tăind roşii şi oprindu-se din când în când să dirijeze cu cuțitul o orchestră imaginară.

— Bună, zise Florence.

Helen se întoarse şi cântă cu un alto răguşit, lungind ultima silabă:

— *La tua sorte è già compitaaaaaaa!*[13]

Încheie cu o înghițitură de vin.

— Îți place opera?

— Hm... nu sunt sigură.

Singurele momente când Florence asculta muzică clasică erau cele în care se uita la reclame pentru mașini.

— Oh, e divină. *Divină*! Am văzut *Il Trovatore* la Metropolitan Opera anul trecut. O să te iau și pe tine data viitoare când merg. Uite, bea niște vin.

— Mulțumesc.

Florence luă paharul oferit și încercă să-și mascheze încântarea la gândul că ar putea ajunge la operă cu Maud Dixon.

— Pot să te ajut cu cina?

— Nu, sunt prea obsedată de control în bucătărie.

Ridică o roșie mică, ținând-o între degetul mare și arătător.

— Știi cum se numesc astea în Franța? Inimi de porumbel. Nu-i minunat? Fix așa arată. N-o să mai poți să te uiți la un porumbel fără să te gândești la inimioara în formă de roșie care-i bate-n piept.

— Mama spune despre unii oameni că au inimi de porumbel, zise Florence. Cei despre care crede că sunt slabi.

— Oameni cu inimi de porumbel, repetă Helen, arătând spre ea cu vârful cuțitului. Îmi place cum sună. S-ar putea să ți-o fur. Amintește-mi, ești din sud? Cele mai bune vorbe de duh vin din sud.

— Din Florida. Nu-i un loc important.

---

[13] „Soarta ți-a fost deja pecetluită”, în lb. italiană, în original; citat inexact dintr-o arie din opera *Lucia di Lammermoor*, de Gaetano Donizetti: „De poți să mă trădezi,/ Soarta mi-a fost deja pecetluită” (n. red.).

— E-adevărat. Dar locurile importante sunt supraestimate.

— Cred că da.

Helen încetă să mai taie şi spuse:

— Aşa-i. Ai un avantaj real atunci când eşti un outsider. Vezi lucrurile mai clar.

Ceva din cuptor pocni suficient de tare încât s-o facă pe Florence să tresară.

— Puiul! Nu eşti vegetariană, nu?

Florence clătină din cap.

— Slavă Domnului! exclamă Helen şi-şi reluă mişcările repezi din cuţit. Ia zi, te-ai acomodat?

— Da, mulţumesc.

— Bine. Începem de mâine.

— Cum merge lucrul la noua carte?

Pe faţa lui Helen apăru o umbră.

— Merge, zise ea vag.

— E o continuare a romanului *Mississippi Foxtrot*?

— Nu. Povestea lui Maud şi Ruby este oficial *terminată.*

Mimă un gest de tăiere a gâtului.

— Ah!

Florence simţi că îi mai dispare din entuziasm. La fel ca mulţi fani ai romanului *Missippi Foxtrot,* ar fi vrut să afle continuarea poveştii.

— Oamenii o să fie dezamăgiţi.

— Da, agenta mea îmi reaminteşte chestia asta zi de zi. Se pare că le *datorez* cititorilor mei o încheiere.

Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Nu eşti de acord? întrebă Florence.

Helen râse.

— Că le datorez ceva? Bineînţeles că nu! Nu datorez nimănui nimic. Vrea să scriu o continuare doar pentru că ar aduce mai mulţi bani.

Scoase friptura de pui din cuptor şi-o tăie cu dexteritate, punând o bucată de piept şi o pulpă pe fiecare farfurie. Apoi aşeză farfuriile, o sticlă de vin şi un castron cu salată pe masa din bucătărie. Îi făcu semn lui Florence să ia loc.

Florence întrebă când o să aibă ocazia să citească noua carte.

— Curând. Poate mâine. Dacă reuşeşti să descifrezi mâzgălelile de om şcolit în sistemul de stat din Mississippi.

Scrisese ciornele pe pagini de blocnotesuri galbene, îi spuse ea. Una dintre însărcinările lui Florence era să le scrie la calculator.

— Prima versiune e terminată cam pe sfert. Imediat ce-am început să scriu, mi-am dat seama că o să trebuiască să mă documentez mult mai mult decât pentru prima carte. Iar aici intervine rolul tău. Acțiunea se desfăşoară în Maroc. Ai fost vreodată acolo?

Florence clătină din cap.

— Sunt câțiva autori care au scris foarte bine despre locul ăla. Cum ar fi Tahar Ben Jelloun şi Paul Bowles.

— Îmi pare rău, nu i-am citit. Dar pot s-o fac.

— Nu trebuie să te scuzi. O să-ți dau o listă cu nişte cărți care ți-ar fi de folos. Hai să începem cu volume de nonficțiune. Uită de Ben Jelloun şi de Bowles, e posibil să fii mai degrabă distrasă de lucrările lor.

— Despre ce e cartea?

— Încă lucrez la o mulțime de detalii. Dar e vorba despre o americancă, o tipă care renunță la tot şi se mută în Maroc să lucreze pentru un vechi prieten din copilărie. Şi, bineînțeles, din acel moment se dezlănțuie dezastrul.

Helen zâmbi.

Florence se simțea mult mai relaxată datorită vinului şi înțelese că acela era momentul potrivit pentru întrebarea ei.

— Voiam să-ți spun că-mi place felul în care scrii despre relațiile dintre femei.

Asta fusese replica pe care o repetase în maşină pe drumul de la gară. Imediat după ce rosti cuvintele se temu ca nu cumva să sune la fel de banal pe cât se temuse.

— Păi asta-i din cauză că bărbații nu mă interesează prea mult, râse Helen.

Se lăsă o linişte apăsătoare.

— Nu vreau să spun că sunt lesbiană, clarifică ea lucrurile. Mă culc cu bărbați. Ocazional. Însă nu mă interesează să am vreo relație cu ei. N-am avut niciodată impresia că vreunul ar fi atât de... fascinant pe cât mi se par femeile. Bărbații sunt simpli. Lipsiți de nuanțe. Mă întâlneam cu un tip la un moment dat, continuă ea, şi-am mers undeva împreună într-un weekend. Când am ajuns la hotel, mi-am dat seama că habar n-avea cum să dea bacşiş bagajistului, menajerei sau recepționerului. Mă tot întreba cât să dea, când să dea, cui să-i dea. Mi s-a părut complet dezagreabil. Mi-am dat seama că n-aş putea să fiu niciodată cu un bărbat care nu ştie să dea bacşiş. Dar apoi m-am gândit că nu puteam fi nici cu unul care dă bacşiş cu uşurință, fără probleme. Câtă aroganță! Câtă mulțumire de sine! Aşa că ce mi-a mai rămas?

— Poate că există o categorie de mijloc a bărbaților care dau bacşiş, sugeră Florence.

— Nu. Nu există o categorie de mijloc pentru nimic.

Florence se putea gândi la nenumărate categorii de mijloc – întreaga lume i se părea o categorie de mijloc –, dar o lăsă baltă.

— Categoriile de mijloc sunt pentru oameni mediocri, zise Helen, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile.

Curând, pe farfuriile lor mai rămaseră doar oasele unsuroase şi zgârciurile. Dar stăteau în continuare la masă, ca să bea ce mai rămăsese din vin. Conversația lor pierduse ceva din tonul formal de la început.

— Nu te deranjează faptul că nimeni nu ştie că eşti tu? întrebă Florence când nu mai putu să se abţină. Că tu ai scris *Mississippi Foxtrot*?

— *Bene vixit, bene qui latuit.*

Florence dădu din cap şi zise:

— Scuze, ce-ai spus?

— E în latină, din Ovidiu. Înseamnă „a trăit bine cine s-a ascuns bine".

— Ah.

Helen râse de nedumerirea lui Florence.

— Nu mă lua în seamă; sunt misterioasă fără să fie nevoie. Pe scurt, răspunsul la întrebarea ta este *nu,* nu-mi pasă că nimeni nu ştie că am scris *Mississippi Foxtrot.*

— Atunci, de ce ai făcut-o? Care-i rostul acestui secret?

Helen îşi aprinse o ţigară şi-şi întoarse privirea spre fereastră.

— Sună prosteşte? Nu şi pentru mine. Dar eram tânără. Am scris *Foxtrot* când aveam douăzeci şi ceva de ani. Cam de vârsta ta, presupun.

Florence nu se putu abţine şi o întrerupse:

— Stai puţin. Ai doar... treizeci şi trei de ani? Treizeci şi patru?

— Vasăzică, am terminat-o cu politeţea, râse Helen. Am treizeci şi doi de ani.

Florence fu surprinsă; Helen părea mai bătrână decât ea. Dar, gândindu-se mai bine, în *Mississippi Foxtrot* existau multe lucruri care-i aminteau de propria adolescenţă. Unii dintre colegii de clasă ai lui Maud şi Ruby aveau telefoane mobile; Bush era preşedintele Statelor Unite ale Americii. Conştientizarea acestui fapt o făcu să se simtă complet incapabilă; nici măcar nu era aproape să descopere ce avea de spus, darămite să scrie un bestseller. Poate de aceea Helen părea mai bătrână; realizase mult mai multe lucruri decât ea.

— Oricum, continuă Helen, fără a-şi da seama de frământarea lui Florence, pe atunci locuiam în Jackson, corectând manuale şcolare. Am scris cartea aproape în întregime în pauzele mele de prânz. Şi ciudat e că tot ce voiam era să mă mut la New York şi să devin o scriitoare faimoasă... dar nu pentru cartea *aia.* Însă e cea pe care a trebuit s-o scriu. A trebuit s-o scot afară din mine ca să pot merge mai departe.

Se întoarse din nou spre Florence.

— Ştii cum scapi de o tenie?

Florence clătină din cap.

— Te duci într-o cameră întunecoasă, în beznă, şi ţii o ceaşcă de lapte cald în faţă. Atunci tenia îşi scoate capul din nasul tău, iar tu trebuie să o apuci cât de repede poţi şi să începi s-o tragi afară. Asta a însemnat pentru mine să scriu *Mississippi Foxtrot*: un proces violent, dureros, grotesc. Dar, până la urmă, tămăduitor. Nu voiam să ajung la New York şi să mi se asocieze numele cu cartea aia. Voiam s-o iau de la capăt. Să mă duc undeva unde nimeni nu ştia nimic despre Hindsville, Mississippi.

Florence reţinu numele oraşului.

— Am crezut că o să pot scrie cartea sub pseudonim, apoi să mă mut la New York şi să am parte de un debut nemaipomenit ca Helen Wilcox. Aveam planul măreţ de a scrie un roman enorm, despre mai multe generaţii ale unei familii care traversează Vestul Sălbatic pe la începutul secolului al XIX-lea. Însă, oricât m-am străduit să-l scriu, m-am blocat de fiecare dată. Nu mai puteam să scap de propria poveste.

Helen îşi împinse brutal scaunul şi se duse până la dulapul de lângă frigider. Scoase o sticlă de whisky şi două pahare. Le umplu cu neglijenţă, împrăştiind băutură pe blatul mesei, apoi îi întinse unul lui Florence.

— Oricum, continuă ea, n-am prevăzut succesul de care urma să aibă parte *Mississippi Foxtrot.* Nu-mi puteam imagina nici măcar *o singură* persoană interesată de aşa ceva în acel colţişor al ţării, darămite un milion. Am trimis cartea agenţilor literari mai mult ca să n-o mai văd, ca să mă pot descotorosi în cele din urmă de ea. Când am primit un telefon de la Greta Frost, am fost de-a dreptul şocată. Mai târziu, după ce a început să se vândă foarte bine, Greta mi-a oferit un avans ridicol pentru o a doua carte, fără să se bazeze pe nimic; practic, a primit doar o pagină cu sumarul subiectului cărţii, unul de care aproape că nici nu-mi amintesc. Asta s-a întâmplat acum mai bine de un an. Evident că plătesc pentru ceva scris de Maud Dixon. Asta vrea publicul. Dacă aş spune cine sunt, totul s-ar nărui. Oamenii au impresia că vor adevărul, dar sunt mereu dezamăgiţi când îl primesc. De fiecare dată e mult mai puţin interesant decât misterul. Crede-mă, am încercat s-o conving pe Greta să mă lase să semnez cu propriul nume, însă ea are dreptate: nu are niciun sens. Sunt legată de Maud Dixon pentru restul vieţii.

— Totuşi, de unde provine numele? întrebă Florence.

Helen scutură scrumul ţigării în farfurie.

— De la poezia lui Tennyson, „Maud”. Ai citit-o?

Florence clătină din cap.

— Ar trebui. E minunată. E o poveste de dragoste cu tot felul de subînţelesuri ciudate, întunecate. O descrie pe Maud drept „defectuoasă fără defecte, zadarnic de normală şi o splendidă nulitate”. Pur şi simplu ador chestia asta.

— Şi Dixon?

— Vine de la colega mea de cameră din cămin, din timpul facultăţii. Era cel de-al doilea prenume al ei.

Helen dădu din umeri.

— Sincer, n-o puteam suporta.

— Ai mai ținut legătura cu Ruby după ce-ai plecat de acasă?

Helen zâmbi cu buzele strânse; un zâmbet pe care avea să-l vadă de multe ori.

— Florence, e doar un roman.

Era trecut de ora unsprezece când își terminară băuturile. Helen respinse oferta lui Florence de a spăla vasele.

— Du-te să dormi, zise ea, strivind o țigară pătată cu ruj.

— Asemenea, răspunse Florence, bucuroasă că găsise ocazia de a folosi acest termen.

Admirase alura de sofisticare a unei astfel de exprimări când Helen folosise cuvântul mai devreme la gară.

Florence se îndreptă un pic beată spre casa de vară. Pe la jumătatea drumului, în bezna netulburată, privi înapoi. Fiecare fereastră era luminată, iar Helen stătea lângă chiuveta din bucătărie. Pornise din nou muzica și dirija iarăși orchestra.

Florence zâmbi. Helen era tot ce-și dorea ea să fie, iar acum i se dăduse posibilitatea de a o studia îndeaproape. Nu avea de gând să risipească ocazia asta, își jură ea solemn.

15

Florence se trezi la șase dimineața. Făcu un duș și o scurtă plimbare prin pădurea din spatele casei în timp ce răsărea soarele. Când se întoarse, descoperi că avea un nou mesaj vocal de la mama ei, pe care-l ignoră. La ora nouă se duse la casa principală, unde o văzu pe Helen citind un ziar la masa din sufragerie.

— Am făcut cafea, zise Helen fără a-și ridica privirile.

Când Florence reveni cu o cană în care-și turnase cafea, Helen împinse cu piciorul scaunul de vizavi de ea.

— Aşadar, spuse ea. Te arunc direct în foc: am peste o sută de e-mailuri necitite la care trebuie să răspund, iar asta înseamnă de fapt că *tu* ai peste o sută de e-mailuri la care trebuie să răspunzi.

Majoritatea erau de la Frost/Bollen – fie de la Greta, fie de la asistenta ei, Lauren. Erau solicitări pentru interviuri şi apariţii publice, pentru răspunsuri la scrisorile trimise de cititori şi aşa mai departe. Helen îşi deschise laptopul de pe masă şi se logă în contul maud.dixon.writer@gmail.com. Apoi întoarse tastatura spre Florence.

— Poftim, o să rezolvăm împreună primul mesaj.

Florence deschise cel mai recent mesaj. Era de la Greta:

Bună, M.,
Cum merge treaba cu Florence?

Florence râse stânjenită.

— Poate încercăm altul? sugeră ea.

— De-acum te ocupi de corespondenţa mea, zise Helen. De *toată.*

— Bine...

Florence se pregăti să tasteze, apoi se opri şi zise:

— Stai puţin. Ţi-a zis M. Vine de la Maud?

— Da. Nu vrem să existe nimic care să-mi lege numele real de agenta lui Maud Dixon, ceva ce poate fi descoperit de un hacker. Nu ştii niciodată. Oricum, a devenit ceva obişnuit.

— Dar ar trebui să semnez eu e-mailurile, nu?

— Hm, nici nu m-am gândit la asta. Da, cred că-i OK. Important e să te asiguri că n-o să foloseşti niciodată numele meu real. Acum scrie.

Florence tastă un răspuns impasibil, în maniera profesionistă pe care o învăţase Agatha să o folosească:

Bună, Greta!
Lucrurile merg bine. Mulţumesc pentru interes.
Cele mai bune urări,

Florence

Se întoarse spre Helen cu un aer întrebător. Aceasta îl citi şi dădu ochii peste cap. Trase laptopul spre ea şi înlocui ceea ce scrisese Florence cu:

Ne simţim absolut fantastic.

Trimise e-mailul şi se întoarse spre Florence.

— Iată ceva ce-ar trebui să ştii: detest moderaţia.

În afară de corespondenţă, Florence trebuia să o ajute în cercetări şi să scrie la calculator primele variante ale cărţilor lui Helen. Aceasta îi dădu un teanc de pagini acoperite cu scrisul ei mare, cu litere rotunjite.

— Le-am păstrat pentru tine, zise ea. Consider că scrierea la calculator e o corvoadă plisctisitoare.

— Nicio problemă, spuse Florence.

Aşeză paginile lângă laptop, încercând să nu se uite la ele cât timp Helen continua să vorbească.

O femeie venea o dată pe săptămână pentru a face curăţenie şi a cumpăra cele necesare, dar celelalte activităţi care ţineau de bunul mers al vieţii ei cădeau în grija lui Florence. Aici era inclusă şi plata facturilor sale: cardurile de credit, abonamentul telefonului, serviciile de internet, ipoteca, totul, din ce-şi putea da seama Florence. Helen îi dădu parolele şi informaţiile de acces ale conturilor bancare cu o nonşalanţă care sugera fie o naivitate profundă, fie o încredere desăvârşită. Florence preferă să aleagă cea de-a doua variantă.

— Detest să mă încurc în treburile din lumea mare, explică Helen. Aş trăi ca un pustnic dacă n-ar fi atât de inconvenabil. Şi în afară de asta, sunt complet incapabilă de organizare. Odată am rezervat un bilet de avion şi nu doar că am greşit ziua, dar am completat greşit şi *anul.* Iar când vine vorba de termene şi condiţii scrise cu literele acelea mărunte, prefer să le las pe seama minţilor mărunte.

Florence se uită la ea, încercând să observe dacă realiza că tocmai îi aruncase o insultă noii sale asistente, dar Helen continuă să-i dea instrucțiuni.

Mai avea un alt cont de Gmail, cu numele ei real. Îi arătă lui Florence cum să-l acceseze, astfel încât să-i poată controla toate conturile online pe care le avea. Florence aruncă o privire rapidă prin *inbox* şi văzu că era plin, cuprinzând în mare parte confirmări ale unor comenzi pe Amazon, notificări primite de la bancă şi rezumate zilnice din *The New York Times.*

La ora zece Helen îşi luă cafeaua sus, în birou ei, şi-i zise lui Florence să înceapă să trimită e-mailuri în numele lui Maud Dixon. Florence deschise cel mai recent mesaj necitit. Fusese trimis de Greta, cu o dimineață înainte.

> Bună, M.,
>
> Deborah mă bate din nou la cap despre cartea #2. Ce să-i spun? Chiar ar trebui să le oferim ceva. Un prim capitol. O descriere mai detailată. O cronologie. Orice. Hai să discutăm. Sună-mă.
>
> G.

Florence privi în jur cu un aer vinovat. Avea sentimentul că acesta nu era un mesaj pe care Helen ar fi dorit ca ea să-l vadă. Îl închise rapid şi-l marcă drept necitit. Următorul mesaj era tot de la Greta, dar era unul cu acel tip de conținut la care Helen îi spusese să se aştepte.

> M.,
>
> NPR[14] te-ar vrea în emisiunea *Fresh Air.* Poți s-o faci de acolo.
>
> Am putea folosi modulatorul lor vocal. Ce crezi? Ar fi grozav ca oamenii să păstreze numele Maud Dixon în minte, mai ales din moment ce a doua carte o să apară la atât de mult timp după prima. Să-mi spui ce părere ai.
>
> G.

Lui Florence i se păru că Greta ceruse un lucru rezonabil, dar indicațiile lui Helen fuseseră foarte clare: răspunsul e

---

[14] National Public Radio este rețeaua publică de radio a Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

întotdeauna *nu*. Încercă să imite tonul lui Helen şi să uite tot ce ce învățase în materie de curtoazie profesională. Scrise:

Greta,

Regula e mereu aceeaşi: nu dau interviuri. Fără excepții.

Mută cursorul pe butonul *Send*, dar nu apăsă pe mouse. Nu putea s-o facă. Nu-i putea trimite acel e-mail Gretei Frost. Şterse mesajul şi tastă altceva:

Bună, Greta,

Din nefericire, Helen nu le va oferi interviul celor de la NPR. Sper că vei înțelege.

Toate cele bune,

Florence

Apăsă butonul de trimitere. Când intră din nou în *inbox*, observă că e-mailul anterior al Gretei – cel despre cea de-a doua carte a lui Helen – dispăruse. Florence ridică ochii spre tavan. Probabil că Helen îl ştersese. Oare mai avea încă un laptop sus?

Florence petrecu următoarele câteva ore citind cu greutate toate e-mailurile adunate în *inbox*-ul lui Maud Dixon. Îşi dădu voie să facă doar o mică pauză atunci când intră în contul deschis la banca Morgan Stanley al lui Helen. Făcu ochii cât cepele când văzu soldul: un pic peste trei milioane de dolari. Era conştientă că probabil asta era suma pe care o câştigase de pe urma cărții *Mississippi Foxtrot*, mai ales după ce fuseseră vândute şi drepturile pentru adaptarea volumului într-un serial de televiziune, însă era altceva să vadă cifra reală, care devenise atât de concretă prin numărul insignifiant al cenților, trecut la sfârşit. Florence încercă să se gândească la ce-ar putea face cu atâția bani, însă imaginația nu o ajută. Nu se putea gândi decât că ar fi făcut la fel ca Helen: ar fi cumpărat o casă, s-ar fi retras din lume şi ar fi cultivat roşii.

Se făcuse ora două, dar Helen încă nu coborâse la parter. Florence îşi pregăti un sendviş cu nişte carne de curcan

găsită în frigider, termină cafeaua şi spălă cana filtrului. Când se întoarse la biroul ei improvizat pe masa din sufragerie îşi îngădui să se ocupe, în sfârşit, de paginile scrise de Helen.

Iată-l. Următorul roman al lui Maud Dixon.

La începutul primei pagini, Helen scrijelise ceea ce Florence presupuse că era titlul capitolului: „Epoca monştrilor”. Se uită pe restul paginii şi-şi dădu seama că abia dacă putea descifra scrisul de mână al lui Helen. Se uită pieziş la prima propoziție:

În noapte, vântul ____, iar vremea ____, aducând-o ____ şi____

Dădu pagina. Şi aceasta era plină de cuvinte indescifrabile:

Trase cu urechea, întrebându-se dacă nu fusese ____ zgomot care o trezise din somn: nu auzea decât freamătul nesfârşit al mării spărgându-se de stânci, atât de departe, încât era ca ____ ținut de ____ Ea deschise ochii. Încăperea era scăldată în lumina strălucitoare a lunii. Venea dinspre ____, însă din toate părțile putea vedea strălucirea ____cerului nocturn deasupra apei. Strecurându-se afară din pat, se duse şi încercă uşa din ____, doar pentru a se asigura că era încuiată.

Florence lăsă manuscrisul jos şi începu să-şi roadă unghiile. Nu ştia ce să facă. Să transcrie totul era ca şi cum ar fi jucat un joc absurd de cuvinte. Se ridică şi merse până la capătul scării. Helen n-o invitase încă la etaj. Urcă jumătate din scară, astfel încât să poată vedea holul. Toate uşile erau deschise, mai puțin una. Bănui că era uşa biroului lui Helen. Parcurse şi restul treptelor, strâmbându-se la fiecare scârțâitură, apoi ascultă la uşă. Nu se auzea nimic, dar, deodată, din interior răbufni un zgomot. Florence tresări. Avu impresia că ceva greu fusese azvârlit prin cameră. Mai aşteptă un moment, două, apoi o luă tiptil înapoi spre scară.

Tocmai în acel moment uşa biroului se trânti de perete şi Helen apăru în prag. Părea furioasă.

— Ce cauți aici?

— Îmi pare rău. Voiam…

— Nu credeam că o să fie nevoie să spun asta, dar se pare că trebuie: nu mă deranja în timp ce lucrez. Îmi este foarte greu să-mi recapăt concentrarea după aceea.

— Îmi pare foarte rău, mă întorc jos acum.

— Deja m-ai întrerupt, aşa că mai bine-mi spui ce vrei.

— E vorba de scrisul tău, zise Florence, ridicând teancul de pagini. Nu reuşesc să descifrez unele pasaje.

— Of, Dumnezeule!

Îi smulse nerăbdătoare paginile din mână.

În timp ce Helen se uita peste ele, Florence aruncă o privire în cameră, peste umărul ei, şi văzu biblioteci pline de cărți şi un covor persan uzat.

— Ce nu înțelegi?

Florence îi arătă.

— Uite aici... şi aici. Şi acolo.

— Acolo scrie *luminos.* Iar ăla e... e doar un *şi*.

— Iar aici? întrebă Florence, arătând spre o altă mâzgălitură.

Helen ridică pagina mai aproape de ochi, orientând-o spre lumină. După un moment, oftă şi-i înapoie lui Florence întregul teanc.

— Nu ştiu, Florence. Încearcă să-ți dai seama singură. Scrie ce crezi că poate fi şi subliniază cuvântul sau ceva de genul ăsta. O să mă lămuresc eu mai târziu.

Helen îi închise brusc uşa în fața lui Florence, care continua să-şi ceară scuze.

Se strecură înapoi în sufragerie, simțindu-se ca o proastă. Se uită la ultimul cuvânt pe care Helen nu fusese în stare să-l citească. Începea cu *p*; era tot ce putea distinge. Reciti fraza:

> *Când auzea că este caracterizată drept „îndrăzneață”, cu toate că ştia că era un lucru adevărat, şi nu o insultă, se simțea imediat ca un fel de animal, un ____ dizgrațios, iar acest lucru nu-i plăcea.*

Florence îşi lovi buza de jos cu degetul. *Prădător*? Da. Dădu din cap cu convingere. Tastă cuvântul şi-l sublinie, rugându-se să-l fi ales pe cel corect, nu doar pentru că era dornică să primească aprobarea lui Helen, ci şi pentru că, îşi dădu ea seama, era puțin speriată de ea.

16

în următoarele câteva zile, Helen şi Florence îşi formară o rutină. Florence îşi făcea apariția în clădirea principală pe la nouă sau zece. Beau împreună câte o ceaşcă de cafea în timp ce verificau programul de lucru pentru ziua în curs. În alte dăți, Florence găsea pe masa din bucătărie un bilețel cu lista lucrurilor pe care le avea de făcut. De obicei, acestea presupuneau scrierea la calculator a unor texte şi menținerea la zi a corespondenței autoarei. De asemenea, Helen voia ca Florence să citească mai multe cărți despre istoria şi cultura Marocului şi să scrie un rezumat al lucrurilor pe care le descoperea.

Helen o lăsă pe Florence de două ori să-i ia maşina ca să poată merge la Hudson să-şi ia o carte de care avea nevoie sau câteva sticle de Châteauneuf-du-Pape, vinul care-i plăcea ei. De fiecare dată îi spunea lui Florence să nu se grăbească şi să se bucure de ieşire.

Tânăra descoperi că centrul Hudsonului era chiar fermecător şi pitoresc, aşa cum şi-l imaginase; doar după ce treceai podul, pe drumul de întoarcere spre Cairo, lucrurile începeau să arate rău. În schimb, strada principală a oraşului, pe lângă care trecuseră când se întorseseră de la gară, era plină de brutării, magazine cu decorațiuni interioare şi restaurante însorite.

În cea de-a doua vizită, Florence începu să vadă ceva artificial în tot şarmul oraşului. Părea să fi fost proiectat

pentru cei care voiau să experimenteze viața la țară fără să simtă că au plecat din Brooklyn. Mai mult de-atât, era evident că nu şi-ar fi putut permite fețe de masă *shibori* vopsite de mână, nici *objets d'art* de prin buticuri, confecționate din lemn recuperat din mare. Înțelegea de ce Helen se stabilise în mai puțin elegantul Cairo.

Helen se aventura rareori în oraş. În cele mai multe zile nici măcar nu părăsea proprietatea. Florence a rămas singură acasă abia în cea de-a doua săptămână de când începuse lucrul. Helen nu-i spusese unde se duce, ci doar că va fi plecată pentru mai multe ore.

La câteva minute după ce maşina ei s-a îndepărtat de casă, tânăra făcu ceea ce îşi dorise să facă încă de când venise aici: se strecură până la etajul al doilea, apoi în biroul lui Helen. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele aflate pe două părți ale încăperii, iluminând firele de praf din aer. Florence se aşeză pe scaunul lui Helen. Era făcut din piele striată, de culoarea zahărului ars, uzată din cauza folosirii îndelungate. Îşi plimbă mâinile pe suprafața zgâriată a biroului din lemn. Deschise sertarul de sus şi găsi un laptop în el. Aruncă un ochi spre uşă, apoi îl scoase din sertar şi-l deschise. Ecranul se aprinse, însă apăru o fereastră în care trebuia să introducă o parolă. Florence îl închise repede şi-l puse la loc. Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Se prefăcu că era biroul ei. Că tot ce avea de făcut era să stea în acea cameră frumoasă şi să scrie orice voia ea.

Deodată, de jos se auzi o bufnitură, iar ea țâşni afară din încăpere, azvârlind scaunul cât colo pe podea. Dar îşi dădu seama că fusese doar un zgomot provocat de vânt, care trântise uşa de la bucătărie. Se grăbi înapoi în birou, asigurându-se că lăsa încăperea exact aşa cum o găsise.

Această incursiune eşuată la etaj nu izbuti să-i potolească deloc curiozitatea. Ba mai degrabă i-o stârnise mai tare. Se uită prin e-mailurile lui Helen, căutând ceva personal. În

cele din urmă găsi ceva pe a treia pagină, un mesaj cu subiectul: *Turandot?* Îl deschise.

Helen,

Ce-ai zice să mergem la *Turandot*, pe 5 aprilie? Ştiu că am mers şi anul trecut, dar toată lumea zice că e o producție spectaculoasă. Dă-mi de ştire.

Sylvie

Florence căută pe Google numele din adresa de e-mail: Sylvie Daloud. Era o arhitectă din New York. Căută în *inbox* şi alte e-mailuri de la ea. Erau zeci de mesaje, aproape toate având legătură cu opera. Răspunsurile lui Helen erau la fel de politicoase şi de formale precum cele primite de la Sylvie. Ca să vezi, se pare că de fapt nu detesta moderația, îşi zise Florence.

Trecu repede prin mesajele mai vechi şi abia printre cele din luna noiembrie mai găsi unul personal care să nu fi fost de la Sylvie.

Helen!!! Sper că tu eşti. Tocmai m-am întâlnit cu Daphne şi mi-a dat adresa ta de e-mail, dar zicea că n-a mai folosit-o de ani de zile. Ce mai faci? Eşti căsătorită? Ai copii? Unde locuieşti acum? Eu sunt încă în Jackson, măritată cu Tim. Avem două fete grozave şi aşteptăm al treilea copil. Îți zic doar că Tim ştie mai multe despre prințesele Disney decât ai fi putut crede, lol.

Orişicum, am vrut doar să te salut. Mă văd destul de des cu gaşca şi ne-am dat seama cu toții că niciunul dintre noi n-a mai vorbit de-o veşnicie cu tine. Mai treci vreodată prin oraş? Noi tocmai am construit o anexă la casă (să nu mă întrebi de ea, abia mi-am revenit), aşa că avem o cameră de oaspeți care te-aşteaptă...

Pupici,

Tori

Florence căută apoi printre mesajele trimise. Helen nu i-a răspuns, iar Tori n-a mai încercat s-o contacteze. Se gândi că nici nu era de mirare că Helen nu voia să păstreze legătura cu cineva care scria „orişicum” într-un e-mail.

Se uită prin istoria căutărilor lui Helen şi găsi o colecție destul de aleatorie de termeni: pentru rujul *Guerlain KissKiss Shaping Cream* în nuanța *Red Passion*; cum să-ți

înlocuieşti un paşaport pierdut în străinătate; regulile pentru eliberarea condiționată din închisoare în statul Mississippi; pe cineva care se numea Lisa Blackford; un restaurant dintr-un loc numit Semat, Maroc; pagina de pe LinkedIn a lui Florence şi contul ei de Instagram. Se înroşi când văzu asta. Se îngrozi la gândul că Helen îi căutase contul de Instagram, unde abia dacă avea vreo treizeci de urmăritori şi unde postase mai mult fotografii ale câinilor pe care-i întâlnea pe stradă şi citate din cărțile pe care le citea.

Evident că a căutat informații despre ea înainte de a o angaja. Pe lângă asta, Helen nu era în postura de a lua în râs puținele relații sociale ale lui Florence; în afară de acele e-mailuri de la Sylvie şi Tori, Helen nu părea să aibă niciun prieten. Telefonul fix din casă sunase numai de vreo două ori de când venise Florence aici. Prima dată fusese un agent de vânzări. Iar al doilea telefon fusese dat de Greta; Helen o rugase pe Florence să-i spună că nu era acasă.

La câteva zile după tentativa eşuată a Gretei de a vorbi cu Helen, aceasta o contactă pe Florence direct.

— Mă bucur să văd că ați pornit cu dreptul, zise ea.

— Chiar am început bine, mulțumesc, îi răspunse ea, încă nesigură de ce o sunase Greta pe mobil.

— Şi apreciez faptul că te străduieşti să rezolvi e-mailurile mai vechi trimise de echipa mea. Ştiu că nu este o treabă fascinantă, dar trebuie făcută.

— Cu plăcere, zise Florence cu prudență.

Greta o trata cu o deferență care lipsise cu desăvârşire la prima lor întâlnire.

— Ascultă, vreau să-ți spun că ți-am citit povestirile şi cred că ai mult potențial. Nu sunt *chiar* în punctul unde ar trebui să fie, dar am putea lucra împreună la ele, dacă eşti interesată.

Împreună?

Greta continuă:

— Sunt sigură că ştii şi tu că volumele de proză scurtă, mai ales ale unor autori necunoscuți, sunt incredibil de greu de vândut, dar asta nu înseamnă că e imposibil.

— Ştiu asta, se grăbi Florence să răspundă. Intenția mea este să scriu un roman. Asta am de gând să fac aici, cât timp lucrez pentru Helen.

— Minunat. Poate o să-mi trimiți şi mie o schiță, când o să ai aşa ceva.

— Pe bune?

— Absolut. Când o să te simți pregătită, să o suni pe Lauren ca să stabiliți o dată când putem sta de vorbă. Dar, Florence, dacă tot te-am prins la telefon, aş vrea şi eu să te rog să faci ceva pentru mine.

Florence se încruntă. *Ce* avea ea să-i ofere Gretei Frost?

— N-am nicio îndoială că romanul la care lucrează Helen va fi genial, însă este incredibil de secretoasă în privința lui, iar asta îmi îngreunează foarte mult treaba. Am înțeles că e o carte pentru care trebuie să se documenteze mai mult decât pentru prima, ceea ce reprezintă parțial motivul pentru care a vrut o asistentă. Însă nu-mi spune cât de multă muncă de cercetare trebuie să facă, de care anume sau cât de mult timp o să ia, nu-mi spune nici măcar *ce* anume cercetează. Nu ştiu aproape nimic. Sunt conştientă că lui Helen anumite părți din munca unui autor i se par chinuitoare – să scrie textul la calculator, să dea interviuri, tot ceea ce ține de marketing –, şi în cea mai mare parte sunt încântată să o las să se ocupe de scrisul propriu-zis, însă *cineva* trebuie să se ocupe de celelalte treburi, mai puțin interesante. Înțelegi?

— Cred că da...

— Ce vreau să spun este că aş vrea să te invit să mi te alături de partea strategică a lucrurilor. Ştiu că asta te-ar ajuta în carieră, pe viitor.

— Partea strategică a lucrurilor?

— Concret, ce ține de ceea ce *putem* face ca volumul să fie unul de succes, dincolo de cuvintele de pe pagină. Comunicarea cu editorul lui Helen şi cu alte părți interesate, conceperea celui mai bun plan de predare a cărții şi de publicare, elaborarea unui plan de marketing. De exemplu, ar fi ideal dacă cea de-a doua carte ar fi publicată cam în aceeaşi perioadă când va avea loc premiera serialului *Mississippi Foxtrot*. Dar, ca să pot face oricare dintre aceste lucruri, trebuie să ştiu despre ce-i vorba în această a doua carte şi cât de mult a avansat cu scrierea ei. Aici intri tu în scenă.

Florence nu zise nimic.

— Desigur, nu ți-aş cere asta dacă n-ar fi şi în interesul lui Helen, spuse Greta cu glas domol.

Florence făcu o pauză, apoi răspunse.

— Nu ştiu încă prea multe. N-am citit decât vreo două capitole.

— Nu-i nicio problemă. Ce-ar fi să-mi trimiți pe e-mail ce ai adunat până acum?

Florence îşi muşcă buza.

— Hm... Nu cred că pot.

— Bine, uită de asta. O să facem totul cu calm. Poți să-mi spui care-i ideea?

Florence îşi coborî vocea.

— Helen e sus. Ar putea auzi.

— Ah, înțeleg.

Greta tăcu, apoi adăugă:

— Ce-ar fi să mă suni diseară? Putem discuta atunci şi despre romanul tău. Că doar nu e vorba doar despre ce e bine pentru Helen. Nu-mi imaginez că vrei să rămâi pe veci asistenta unei scriitoare.

Florence nu era proastă. Ştia că Greta încerca s-o manipuleze. Dar acest lucru nu schimba cu nimic faptul că femeia avea dreptate: până la urmă, Greta *putea* face pentru

ea mult mai mult decât Helen. Şi era adevărat, Greta şi Helen erau în aceeaşi tabără.

— Mă bucur să fiu de ajutor, spuse ea în cele din urmă.

— Minunat. Ştiam eu că eşti fată deşteaptă. Ştii, de fapt, îmi aminteşti mult de felul cum era Helen când ne-am întâlnit prima dată. Ţi-a povestit cum a fost?

— A zis că îşi trimisese manuscrisul la zeci de agenţi şi că nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste ea când ai ales-o.

Greta scoase un hohot scurt de râs.

— Da, îmi imaginez că asta-i povestea pe care o spune. Adevărul e ceva mai complicat. Iniţial, i-am scris ca să-i zic că romanul ei este incredibil de puternic şi de bine scris, dar cam necizelat. De asemenea, i-am zis că nu prea accept genul ăsta de literatură, că erau alţi agenţi literari mai potriviţi pentru asta. Cred că i-am şi sugerat câteva nume. Peste câteva săptămâni am auzit-o pe asistenta mea, Rachel – cea de dinainte de Lauren –, certându-se cu cineva lângă uşa biroului meu. Am ieşit ca să văd despre ce-i vorba şi am dat de această femeie cu priviri de oţel şi cu cel mai pronunţat accent sudist pe care-l auzisem vreodată; iniţial, am crezut că se dă în spectacol. Femeia aceasta – evident, e vorba despre Helen – susţinea încontinuu că făcuse o programare pentru o audienţă şi că nu avea de gând să plece decât după ce stăteam de vorbă cu ea. Rachel mi-a explicat ce se întâmplase: Helen sunase pe la începutul săptămânii, pretinzând că lucra pentru unul dintre clienţii mei celebri, pentru a programa o întâlnire în numele respectivului autor. După care a apărut pur şi simplu, convinsă că va fi lăsată să intre. Ei bine, cred că încrederea ei în sine a fost răsplătită, pentru că, în cele din urmă, am invitat-o în biroul meu. Dar mai mult pentru că îmi dădeam seama că Rachel era pe cale să intre în panică. Helen şi-a lăsat manuscrisul pe biroul meu şi mi-a spus că l-a refăcut

conform observațiilor mele şi că ar vrea să-l recitesc. Apoi s-a trântit într-un scaun şi-a zis – încă-i mai aud accentul – „o să aştept”. Nu ştiam dacă să râd sau să chem paza. Pe scurt, până la urmă am scos-o afară din birou, cu promisiunea că-l voi citi în acel weekend, şi, evident, a devenit clienta mea. După cum ştii, Helen poate fi foarte... convingătoare. De fapt, văd aceeaşi hotărâre şi ambiție şi la tine.

— Mulțumesc, zise Florence, fără să ştie dacă era un compliment.

Ar fi preferat să fie cunoscută pentru talentul ei, nu pentru ambiție.

— Aşa că, ascultă, mai uită-te pe manuscris după-amiaza asta şi sună-mă pe mobil diseară. Mă culc întotdeauna târziu.

Florence îi zise că aşa va face, simțind un amestec de exaltare şi ruşine.

În seara aceea se strădui să-i ofere Gretei răspunsuri care să n-o dezamăgească. Văzuse doar o bucată din manuscris, iar multe fragmente nici măcar nu erau puse în ordine cronologică.

— Cred că a scris în jur de şaizeci de pagini, spuse ea. Este vorba despre o femeie care se duce în Maroc să lucreze cu un prieten din copilărie. Nu s-au întâmplat prea multe până acum. Dar cred că ceva rău e pe cale să aibă loc. Tonul este foarte întunecat, de rău augur. Am impresia că pregăteşte ceva, dar n-am idee ce. Nu cred că ştie nici *ea* ce urmează să fie. Devine foarte frustrată când scrie. O aud cum aruncă obiecte prin birou, înjurând.

— Ce-i drept, Helen n-a fost niciodată, cum să spun... placidă.

— Foarte puțini mari scriitori au o fire calmă.

Greta tăcu.

— Să nu-i gâdili prea mult orgoliul, Florence. Asta nu-i face niciun bine.

Apoi îşi îmblânzi tonul:

— Cum te descurci, apropo? Crede-mă, ştiu că poate fi greu să lucrezi cu Helen. Pot doar să-mi închipui cum e să trăieşti cu ea, mai ales acolo, la dracu-n praznic.

— De fapt... îmi place, spuse Florence.

Spunea adevărul. Izolarea era o uşurare. Crescuse într-un apartament a cărui uşă era constant deschisă sau trântită. Mama ei avea întotdeauna televizorul sau radioul pornit, ba chiar ambele în acelaşi timp. Şi nu tăcea niciodată. Cânta, fredona, vorbea cu ea însăşi sau cu Florence, trăncănea la telefon, cu radioul sau cu televizorul, cu vecinii, cu musafirii care apăreau adesea. Şi de cele mai multe ori vorbea despre fiica ei, despre copilul ei genial.

Sanctuarul lui Florence fusese mica lor baie comună, acoperită cu gresie albastru-verzuie şi ticsită cu produsele cosmetice ale Verei. Lui Florence îi plăcea să facă băi lungi. Stătea cu capul sub apă şi cu genunchii ieşiți la suprafață, astfel încât să se bucure de liniştea grea şi cuprinzătoare, tremurând uşor în bătaia inimii sale.

Aici, în adâncul pădurii, era linişte tot timpul, cu excepția momentelor când Helen asculta muzică. Însă opera n-o deranja pe Florence aşa cum o făcea radioul mamei sale, la care nu se auzeau decât reclame la maşini, ştiri despre trafic şi moderatori caustici. Opera putea fi considerată o formă foarte zgomotoasă de tăcere.

Lui Florence i se părea fascinantă relația lui Helen cu opera. Cum de ajunsese ea din Hindsville, Mississippi, cu o populație de 3 200 de oameni (găsise informația pe Google) să cunoască libretele operelor lui Verdi? Sau să ştie să cuvântul franțuzesc pentru „roşie”?

Când Florence sosise la New York, fusese copleşită de cunoştințele difuze, ezoterice, cu adevărat exotice pe care se

părea că le acumulase toată lumea, cu excepția ei. Încercase să caute lucruri online, însă volumul imens de informații găsite pe internet, faptul că era gratuit pentru toată lumea, o copleşise. Nu voia să afle opiniile tuturor. Ea voia părerile *corecte.* Voia să ştie dacă trandafirii roşii erau ceva vulgar. Voia să ştie cum se foloseşte cuvântul *moravuri.* Oameni precum Amanda Lincoln şi Ingrid Thorne n-aveau cum să înțeleagă vreodată numeroasele avantaje pe care le aveau față de alți oameni. Aşa se menținea ordinea socială. Cineva care crescuse cu părinți care citeau cărți scrise de Philip Roth şi care mergeau la teatru, care le spuneau copiilor cum să aşeze cuțitul şi furculița când terminau de mâncat putea să-i desconsidere pe ceilalți, socotindu-i inculți sau nepoliticoşi, fiind acelaşi lucru cu a-i numi „țărănoi”, fără să aducă în discuție subiectul neplăcut al claselor sociale. Dar dacă mama ta purta haine strâmte şi se dădea cu un strat gros de ulei de bronzat şi credea că Philip Roth era numele unui magazin cu mobilă ieftină din Jacksonville, ce însemna asta pentru tine? Ce se întâmpla dacă voiai o viață complet diferită? Cum ajungeai de la A la B? Cum deveneai acel de om care îşi avea *locul* în B ?

Florence nu avea idee.

Dar Helen ştia. Cumva, învățase regulile.

În cele din urmă, Florence îşi adună suficient curaj cât s-o întrebe pe Helen cum procedase, nefiind sigură dacă aceasta va înțelege întrebarea sau dacă, înțelegând, nu s-ar simți ofensată. Dar ea îi răspunsese cu candoare:

— Exact aşa cum îți închipui, zise ea. Am observat totul cu mare atenție şi mi-am jucat rolul. Dacă te prefaci îndeajuns de mult timp, orice poate deveni un lucru natural. Pe bune. N-aş asculta operă şi nu aş bea vin scump dacă nu mi-ar plăcea cu adevărat.

Florence îşi aminti un moment din copilărie când mama ei îşi dorise pentru scurt timp ca fiica ei să devină actriță. O

înscrisese la un curs de actorie şi o târâse la nenumărate audiţii.

Florence urâse aproape tot ce ţinea de asta: jocurile ridicole din timpul cursului, interpretările forţate ale altor copii, atenţia, însă îi plăcea să pretindă că e altcineva. Se dezbrăca de toate ciudăţeniile ei, devenind curată, pură şi goală. Atunci a fost pentru prima dată când şi-a dat seama că ar putea să se transforme în altcineva. Cineva mai bun.

Trăind aproape izolată în centrul New Yorkului, Florence începuse să pună în practică prima jumătate a acestui proces: demolarea. Interacţiunile ei cu alţi oameni fuseseră întotdeauna modul în care-şi construise personalitatea. De când acele interacţiuni se reduseseră aproape la zero, vechea Florence, care nu mai avea modalităţi de a se exprima, părea că se dezintegra zi de zi.

Însă era fericită să încurajeze acest proces. Aruncă toate hainele pe care Helen nu le-ar fi purtat, adică cea mai mare parte a garderobei ei. Clar trebuia să dispară orice lucru viu colorat sau cu volănaşe. Cu câteva excepţii, Helen purta haine croite simplu, în nuanţe de bleumarin, alb sau negru. Ocazional, îşi mai punea o eşarfă cu un model discret, ori vreo bijuterie sculpturală, dar de cele mai multe ori nu purta deloc podoabe. Florence nu şi-ar fi permis hainele de firmă purtate de Helen, însă îşi comandă online tot felul de imitaţii de la magazine precum Zara şi H&M. Examină istoricul comenzilor lui Helen pe Amazon, urmărind cu atenţie ce cărţi cumpărase şi la ce filme se uitase. Îşi creă un fel de program de autoîmbunătăţire. O rugă pe Helen şi s-o înveţe să gătească.

Simţea o dorinţă puternică de a dispărea, de a părăsi scena şi de a reveni, triumfătoare, într-o formă nouă. Nu voia ca cineva să fie martor la acest proces. Ar fi fost ca şi cum i-ar fi arătat cuiva o ciornă a scrierilor sale, ceea ce – spre deosebire de Helen – n-ar fi făcut niciodată.

La prima lecție de gătit, Florence avea de făcut *coq au vin.*

Cele două femei stăteau una lângă alta în bucătărie, cu razele palide ale soarelui de sfârşit de martie răsfirându-se difuz prin fereastră. Helen turnase câte un pahar de vin roşu pentru fiecare, chiar dacă era doar ora patru după-amiaza.

— Bun, unde-i pasărea noastră frumoasă? întrebă Helen. S-o clătim puțin.

Florence scoase puiul din frigider şi-l puse în chiuvetă. Se cutremură când simți oasele mişcându-se sub piele.

— Se simte de parcă ar fi viu, spuse ea, dându-şi seama că se referise şi ea la pui ca la o persoană.

— Ai noroc că nu este. Bunică-mea mă punea să tai capetele puilor încă de când aveam vreo opt ani.

Florence o privi sceptică; părea să fie ceva ce s-ar fi putut întâmpla prin zonele rurale din Mississippi prin 1945, nu în 1995. Însă Helen nu dădu niciun semn că ar fi fost o glumă.

Florence puse pasărea cea alunecoasă pe fundul din lemn, iar Helen luă un cuțit ascuțit, greu, cu mâner negru, zgâriat.

— Trebuie să-l tăiem în bucăți, zise ea. Prima dată tai pielea care leagă piciorul de restul corpului, apoi trebuie doar să...

Trase cu putere de piciorul puiului, iar acesta se rupse, pocnind.

— Poftim, tu-l faci pe celălalt.

Îi întinse cuțitul lui Florence.

Florence tăie pielea, însă când trase piciorul nu se întâmplă nimic.

— *Smulge-l*, îi porunci Helen. Jumătățile de măsură n-o să te ducă nicăieri.

— Se pare că te duc la jumătatea drumului, glumi Florence.

— Şi cine naiba şi-ar dori să fie acolo? întrebă Helen, punându-şi mâinile reci şi ude pe ale lui Florence, smulgând din încheietură osul pulpei.

Florence repetă procedura cu aripile, apoi Helen se ocupă de trunchi, iar cu câteva mişcări zgomotoase de cuțit separă pieptul de spate şi le tăie în două. Azvârli toate bucățile într-o oală mare, se spălă pe mâini şi începu să toarne peste carne vin din sticla din care băuseră.

— Cât vin pui acolo? întrebă Florence, luându-şi pixul ca să ia notițe.

— Nu ştiu. De câte ori a gâlgâit? De trei ori?

Florence scrise cu prudență „trei gâlgâieli”. Nu credea că avea să o ajute când se apuca să gătească *coq au vin* de una singură.

Helen luă un fir de cimbru şi-l răsuci între degete, iar frunzulițele căzură în oală.

— Stai puțin, cât cimbru ai pus acum? întrebă Florence.

Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Unu virgulă trei grame.

Florence se apucă să noteze.

— Florence, glumesc! N-am cântărit ierburile.

Florence lăsă pixul pe blat şi-şi închise caietul, simțindu-se ca o proastă. Dar cum avea să învețe ceva dacă Helen improviza mereu? Avea nevoie *măcar* de câteva elemente de bază.

— Tu chiar nu foloseşti rețete?

— Abia dacă suport să le citesc. „Caramelizează cepele până când ajung să fie aurii şi *translucide.*” „Piure *mătăsos*”.

Îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Sunt atât de pompoase, chiar şi atunci când se străduiesc să fie scrise pentru toată lumea. Dacă mi se mai spune o singură dată să servesc mâncarea cu o pâine bună cu coajă şi cu un deget de unt, o să urlu. De obicei, doar arunc un ochi asupra ingredientelor şi a instrucțiunilor,

apoi îmi dau seama singură ce trebuie să fac. Dacă o dau în bară, asta e. Am înțeles că, în general, oamenii sunt mult prea speriați ca nu cumva să greşească. Bun, fă-ți un plan şi informează-te, însă când vine vremea să faci, atunci, Dumnezeule, *fă-o*!

Florence, încercând să arate ce poate, înşfăcă cuțitul şi tăie repede în două o ciupercă. Aproape fără pauză, le tăie şi pe celelalte, cu un fel de abandon sălbatic. Deodată, totul fu împroşcat cu sânge. Ridică degetul, surprinsă. Avea o tăietură destul de adâncă fix deasupra încheieturii degetului.

Pe Helen o pufni râsul.

— Doamne, nu mi-am închipuit că o să-mi urmezi sfatul cuvânt cu cuvânt!

Îi aruncă lui Florence un sul de prosoape de hârtie.

— Vrei un plasture?

Florence îşi privi degetul. Sângele pătrundea deja prin straturile de hârtie lipite peste tăietură. Părea să fie destul de evident că avea nevoie de un plasture, dacă nu şi de nişte copci.

— Cred că da, zise ea.

— Sunt câțiva în toaleta de sus, cred. Strigă dacă nu dai de ei.

— Toaleta din camera ta?

Încă nu fusese invitată la etaj.

— E singura de acolo.

Sus, Florence deschise cu sfială uşa dormitorului lui Helen, încă agitată ca nu cumva să fi înțeles greşit indicațiile acesteia. Pereții erau zugrăviți într-un indigo intens, părând aproape negri. Văzu un alt covor persan uzat, în nuanțe de portocaliu, pus în fața unui şemineu. Pe patul mare fusese aşezată neglijent o cuvertură albă, groasă. Florence merse în vârful picioarelor să se uite pe noptiera lui Helen. O pereche de ochelari de vedere se odihneau pe un

teanc de cărți şi un blocnotes galben. Carnetul era gol, dar Florence reuşi să distingă urmele fantomatice lăsate de pixul lui Helen pe pagina de deasupra. Prima carte din teanc era *Odiseea*, în traducerea lui Emily Wilson.

Florence intră în baie şi deschise dulapul. Văzu cutia cu plasturi, însă mâna ei se duse direct la recipientul cu medicamente de lângă ea. Conform etichetei, conținea pastile de cinci miligrame de clonazepam. Florence recunoscu denumirea; Lucy lua medicamentul pentru tratarea anxietății. Era surprinsă. Helen nu dădea semne că ar fi o persoană anxioasă. Puse repede sticluța înapoi şi începu să-şi bandajeze degetul însângerat.

Când coborî din nou în bucătărie, văzu o oală albastră Le Creuset fierbând pe aragaz. Helen era la masă, bând vinul. Bătu cu palma pe scaunul din apropierea ei.

— Mama ta nu găteşte? întrebă ea când Florence se aşeză.

Clătină din cap.

— Lucrează la un restaurant. Spune că nu suportă să petreacă niciun minut din timpul liber într-o altă bucătărie.

— Atunci, ce mâncai când erai copil?

— Nu ştiu. Cred că foarte multe semipreparate. Mama ține mereu diete.

— Semipreparate? se strâmbă Helen. Nasol.

— Puiul la grătar nu era chiar aşa de rău, murmură Florence.

— Of, Florence!

Helen îi zâmbi, iar pe chip i se citea ceva asemănător cu mila.

— Sunt convinsă că era chiar rău. Foarte, foarte rău.

Florence încercă să nu se chircească atunci când Helen o bătu cu palma pe mâna rănită.

În timpul cinei, se uită la porția ei de *coq au vin* şi observă ițindu-se la suprafață câteva dintre ciupercile peste care sângerase ea. Se întrebă dacă Helen se sinchisise să le spele

măcar, înainte de a le arunca în oală. Îşi dădu seama şi că tot n-avea habar cum se face *coq au vin.*

17

în prima săptămână din aprilie, cireşul de la fereastra lui Florence înflori, iar ea făcu, în sfârşit, cunoştinţă cu unul dintre vecinii lui Helen. Se obişnuise să facă seara plimbări prin pădurea din spatele casei, înainte de cină. Deşi avea o suprafaţă de câteva hectare, pădurea i se părea nesfârşită. De fiecare dată când traversa pragul dintre câmpia ierboasă, luminată de lumina crepusculară şi pădurea întunecoasă, simţea nişte fiori de rău augur. Pătrunzând şi mai adânc, uneori se întreba dacă avea să mai găsească drumul înapoi. Dar adora să fie acolo, complet singură, privind acelaşi peisaj pe care probabil îl admiraseră şi coloniştii din secolul al XVIII-lea. Odată, găsise un ambalaj de pufuleţi Cheetos pe jos şi se simţise la fel de descumpănită şi uluită ca şi cum ar fi dat peste un cadavru.

Viaţa ei din Florida fusese întotdeauna sufocantă. Apartamentul era mic. Sălile de clasă erau sordide. Chiar şi locurile care cândva, cu secole în urmă, păruseră vaste erau acum dărăpănate. Golful gemea de ambarcaţiuni, plajele erau ticsite de trupuri.

La New York era şi mai rău.

Singurele locuri unde întrezărise frumuseţea şi imensitatea lumii se găseau în cărţi. Fusese obsedată de *Stăpânul Inelelor* în anii de gimnaziu. Îi plăcea să evadeze într-un univers total diferit de al ei. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care-şi dorise să devină scriitoare. Voia să ţină acea imensitate în mâinile ei. Să dea formă unor lumi întregi, aşa cum le vedea ea.

În acea seară rece de aprilie, în timpul plimbării obişnuite, auzi un foşnet în spatele ei, venind din pădure. Se opri ca să asculte cu atenție. La început auzi doar sunetul propriei respirații, dar apoi urmară nişte gâfâieli şi un zgomot tot mai puternic de paşi. Îşi spuse să alerge, să se ascundă, dar nu se putea mişca. Se simțea ca într-unul dintre visele când ceva te urmăreşte, dar tu eşti încremenit, incapabil să-ți schimbi soarta. Era îngrozită.

În acel moment, dintr-un tufiş apăru o siluetă galbenă, încețoşată, care țâşni direct spre ea. Ridică o mână în dreptul feței şi scoase un scâncet.

Era un cățel din rasa Golden Retriever.

Sări spre ea cu entuziasm, fiind abătut din drum la fiecare pas de entuziasmul cu care dădea din coadă. Îşi băgă cu veselie botul drept între picioarele ei. Făcu mişcări ample din coadă, ridicând frunze şi crenguțe de pe pământ.

Florence scoase un hohot înăbuşit, uşurată, şi întinse mâinile să-l scarpine după urechi.

Un bărbat de şaizeci şi ceva de ani apăru în goană după câine.

— Bentley! Jos, băiete! strigă el. Îmi pare foarte rău, domnişoară. Bentley, jos!

Florence îi făcu semn că nu era nevoie de scuze. Frecă viguros capul şi gâtul câinelui. Animalul ridică extaziat botul spre ea.

— Se pare că-i place de dumneavoastră, zise bărbatul, oprindu-se în fața ei.

Purta o bluză de golf albastră, băgată în pantalonii scurți cu buzunare laterale. Gâfâia uşor, iar în mână avea una dintre acele jucării din plastic care aruncau la mare distanță mingile de tenis.

— Bentley poate simți de la un kilometru oamenii cărora le plac câinii.

— Salut, Bentley, zise Florence încet. Salut, prietene.

Bărbatul îi privi o clipă, cu un zâmbet mulțumit pe față. Apoi spuse:

— Stați în casa veche, din josul străzii?

Arătă în direcția casei lui Helen.

Florence răspunse că da.

— Şi nu v-a avertizat nimeni să aveți grijă la un Bentley mare şi fioros? întrebă el chicotind.

— Nu, nu l-a pomenit niciodată.

Bentley îi lingea palmele cu limba lui umedă şi aspră ca şmirghelul.

— A intrat în grădina ei o dată sau de două ori, iar ea aproape că şi-a pierdut mințile. Acum, ori de câte ori Bentley dă cu ochii de ea, îşi bagă coada între picioare.

Florence se simți obligată s-o apere pe Helen.

— Poate că nu-i plac câinii.

— Oh, nu! Clar nu-i plac. Dar cred că-i plac iubitorii de câini, iar asta contează. Sunteți al doilea oaspete al ei în tot atâtea luni după care Bentley pare înnebunit.

Florence ridică privirile, surprinsă.

— Al doilea? Când a fost primul?

— Ah, nu mai ştiu. Poate că a fost cu mai mult timp în urmă, acum că mă gândesc. Sigur era zăpadă.

Bentley încremeni deodată şi-şi ciuli urechile. O clipă mai târziu dispăru prin tufişuri la fel de brusc cum apăruse.

— Vai, Doamne, iar a luat-o la goană, zise bărbatul clătinând din cap.

O luă după câinele său, făcându-i semn de rămas-bun fetei.

Mai târziu, la cină, Florence îi povesti lui Helen despre întâlnire şi-o întrebă cine o vizitase.

— N-am nici cea mai mică idee, zise Helen. Trebuie să fi fost cineva care a stat într-o altă casă. Pe aici n-a fost nimeni.

— Hm...

— Doamne, câinele acela-i o pacoste!
— Bentley? Era atât de blând!
— Să vedem ce mai zici după ce-ți dezgroapă toate tufele de trandafiri.
Deodată, liniştea fu întreruptă de ceea ce păreau țipetele unei femei.
Florence îi aruncă lui Helen o privire alarmată.
— Ce-a fost asta?
Helen dădu din umeri.
— Probabil un animal.
— *Probabil*?
Florence se duse la fereastră şi se uită afară. Reuşi să-şi vadă doar propria reflexie unduitoare. Apoi auzi din nou urletul, venind de undeva din direcția drumului.
— Mă duc să văd, zise ea.
Ieşi în aerul rece al nopții. Dincolo de casa luminată, Florence se simți ca şi cum şi-ar fi tras o glugă neagră pe cap. Se apropie de marginea cărării şi scrută bezna. Auzi din nou țipătul şi se duse într-acolo.
O bufniță zăcea la pământ, privind-o cu ochii mari şi galbeni plini de groază, cu pupilele asemenea unor pete de cerneală. Nu se vedea nicio urmă de sânge şi nu părea rănită. Bufnița chirăi din nou, insistentă.
Se întoarse în casă.
— E o bufniță, zise ea. Suferă. Ai vreun prosop sau ceva ce-aş putea folosi?
— La ce-ți trebuie?
— Ca s-o aduc înăuntru. Ştii vreun veterinar pe care să-l sunăm?
— Nu aduci chestia aia în casă la mine.
— Cred că o să moară dacă n-o ajutăm.
— E ceva ce se întâmplă destul de des. Mănâncă şobolani care au ingerat otravă.
— Poftim? Oribil!

— La fel e şi să găseşti rahat de şoareci pe faţa ta de pernă, spuse Helen cu unul dintre zâmbetele ei sumbre, cu buzele lipite.

Florence o privi intens.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Florence! E doar o bufniță, zise Helen cu exasperare în glas. Abia dacă reuşesc să storc puțină empatie pentru oamenii pe care-i cunosc. Zilnic ni se cere să ne pară rău pentru refugiații din Siria, pentru homosexualii din Cecenia şi musulmanii din Myanmar. E prea mult. Mintea omenească nu-i făcută să asimileze atâta suferință. E capabilă să producă atâta empatie cât să-i fie de ajuns pentru o comunitate mică. Aşa că, te rog, nu-mi cere să-mi consum puținele rezerve pe o *bufniță.*

— Bine, îmi pare rău, zise Florence încet.

Se aşeză. Apoi spuse:

— Doar că eu simt că bufnița *este* parte din comunitatea noastră. E chiar acolo.

Arătă vlăguită spre uşă.

— Mă înțelegi greşit, Florence. N-am zis nimic despre o comunitate reală. N-ai auzit? I-am ucis pe toți. Comunitatea mea sunt *eu.* Nu mă simt responsabilă pentru nimeni în afara ei, fie că e vorba de un om, de o pasăre sau de altceva.

Pe Florence o ului acest răspuns. Oare chiar era un lucru pe care-l puteai decide de unul singur? Că nu datorezi nimic nimănui? Nu putea să-şi dea niciodată seama când Helen adopta un punct de vedere doar ca să impulsioneze conversația şi când chiar credea ceea ce spunea.

Încercă să-şi imagineze cum ar arăta viața ei dacă ar renunța la orice responsabilitate.

Nu reuşi să-şi închipuie aşa ceva. După câteva minute, țipetele încetară.

18

Pe la mijlocul lui aprilie, cam la o lună de când intrase în pâine, Florence începu să facă ceva ce ştia foarte bine că nu ar fi trebuit să facă.

Cu cât citea mai mult din noul roman al lui Helen, cu atât era mai puţin impresionată. Frazele erau bine scrise, iar acţiunea era interesantă, dar îi lipsea acea scânteie genială din *Mississippi Foxtrot.*

Când a apărut prima carte, Florence încă lucra în librăria din Gainesville. O colegă de la muncă i-a înmânat-o abia înfrânându-şi veneraţia, de parcă ar fi fost jurnalul din adolescenţă al lui Isus Hristos. Mai târziu, când a ajuns la Forrester, Amanda a exprimat fix ce simţea Florence, zicând despre Maud Dixon:

— Aş putea s-o *ucid.*

Desigur, erau geloase – invidia era reversul ambiţiei.

Florence fusese puternic impresionată de hotărârea şi vitalitatea scriiturii. Încercase să scrie câteva dintre propoziţiile din carte, pentru că citise că Joan Didion făcuse asta cu fraze din cărţile lui Hemingway. Se simţise transfigurată, ca şi cum îşi scrisese propriile texte cu degete artritice şi descoperise dintr-odată un tratament.

Însă când dactilografiase ciornele scrise de mână ale lui Helen, care alcătuiau al doilea ei roman, nu mai simţise nimic din toate astea. De fapt, se gândi ea – cu un alt fel de încântare –, chiar *eu* aş putea scrie în felul ăsta.

Şi aşa începu totul.

Când nu putea descifra un cuvânt scris de Helen, lua o decizie mult mai rapid şi cu mai multă încredere. Prima dată o făcuse doar pentru a evita încă o întâlnire îngrozitoare cum fusese cea din biroul lui Helen din prima ei zi de muncă. Dar nu după mult timp a devenit partea ei favorită

din însărcinările zilnice. De fiecare dată când alegea câte un cuvânt, simțea un fior de încântare. Avea senzația că mai degrabă colabora cu Helen, nu era doar asistenta ei.

Din acel moment deveni mult mai îndrăzneață. Începu să adauge cuvinte despre care ştia că nu fuseseră cele pe care Helen intenționase să le scrie. Dar ele sigur făceau cartea mai *bună*. Bineînțeles, dacă Helen avea să observe lucrul ăsta, sigur ar fi fost de acord. Poate chiar avea să-i mulțumească lui Florence.

Însă Helen nu observa. De fiecare dată când termina de scris mai multe dintre ciornele ei, Florence salva noua versiune a manuscrisului pe laptop şi-i trimitea lui Helen fişierul. Presupunea că Helen îl citea şi făcea modificări, însă niciodată nu i-a trimis ceva ce trebuia să rescrie şi nu avusese niciun comentariu despre adăugirile făcute de ea. Tânăra începu să bănuiască faptul că propriile cuvinte s-ar putea să ajungă în varianta finală.

Într-o dimineață, tocmai tastase un cuvânt – *catastrofal* –, care doar semăna vag cu scrijelitura lăsată pe pagină, când auzi scârțâitul unor cauciucuri pe cărarea de acces acoperită cu pietriş. Îşi îndreptă spatele. Nu avuseseră niciodată vreun vizitator.

Se ridică şi se uită pe fereastra sufrageriei. Pe alee oprise o maşină de poliție. Pentru o secundă, simți o spaimă irațională că cineva ar fi aflat ce făcuse cu manuscrisul lui Helen. Se răsuci brusc, cu un aer vinovat, când auzi zgomotul unor paşi pe trepte.

— A venit poliția, îi spuse Florence lui Helen.

— Ce-ai mai făcut de data asta? întrebă Helen. Ai jefuit un magazin de băuturi?

Se duse calmă la poarta din față şi ieşi chiar când portiera maşinii se închise.

Florence îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine. Un polițist supraponderal, cu piele cenuşie şi un început de chelie îşi

ridică pantalonii înainte de a se îndrepta autoritar – cât de autoritar putea să pară cu mersul lui de rață – spre treptele la baza cărora aştepta Helen. Femeia îşi apăra fața de soare, la fel cum făcuse când se întâlnise prima dată cu Florence.

Nu putea să audă cuvintele celor doi. Bărbatul făcu semn spre casă. Helen ridică din sprâncene şi râse încet, apoi se întoarse şi arătă şi ea spre casă. Făcând asta, îi zări fața lui Florence la fereastră, pironindu-şi un moment privirea asupra ei. Florence făcu un pas înapoi. Se aşeză din nou la masă şi încercă să pară absorbită de muncă.

Helen reveni în casă câteva minute mai târziu.

— E totul în ordine? întrebă Florence.

— Sfinte Sisoe, dacă pe *asta* se duc impozitele pe care le plătesc, poate că ar trebui să-mi ascund banii prin Insulele Cayman.

— Ce-a zis?

— Ah, nişte tâmpenii despre amenzile pentru depăşirea vitezei.

— A venit la tine acasă pentru aşa ceva?

— Ce-i drept, am o grămadă.

Florence îşi aminti drumul de la gară. Era un lucru cât se poate de plauzibil ca Helen să fi adunat astfel de amenzi.

— Vrei să mă ocup eu de ele?

— Hm? Nu, e-n ordine. Mă descurc. Cred că sunt îngrămădite printr-un sertar.

Florence, simțindu-se neobişnuit de mâhnită, şterse cuvântul *catastrofal* literă cu literă.

19

În seara de după vizita polițistului, Helen îşi ridică privirea din farfurie şi lăsă pe masă cuțitul şi furculița.

— Florence, zise ea, voiam să te întreb ceva.

Florence încremeni. O prinsese, ştia deja.

Ce o apucase să se bage în textul lui Helen? Era mai mult decât o tâmpenie.

Era atât de des guvernată de timiditate şi nesiguranță, încât, din când în când, câte un impuls autodistructiv o forța să facă un lucru necugetat. Era acelaşi impuls care o determinase să-i trimită lui Simon fotografiile acelea. Nu şi-l putea controla.

Avea în gură o bucată de carne de miel fără savoare, molfăită îndelung, pe care n-o putea înghiți. Gătise chiar ea carnea în acea după-amiază, sub îndrumarea lui Helen. Îşi duse şervetul la gură şi-o scuipă discret.

— Ai paşaport? întrebă Helen.

Florence fu luată prin surprindere. Clătină din cap.

— Poți să-ți faci?

— Da. De ce?

Helen îşi umplu furculița cu bucăți egale de miel, orez şi roşii, folosindu-se de cuțit. O mestecă încet şi cu grijă. O făcea intenționat, realiză Florence, ca s-o oblige să aştepte.

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să mă însoțeşti într-o călătorie de documentare în Maroc. Ai fi interesată?

Florence avu nevoie de un moment pentru a-i putea răspunde.

— Da, bineînțeles.

Se simți teribil de uşurată.

— Grozav! Ce-ar fi să te duci la biroul de paşapoarte luni şi să vezi dacă ți se poate face unul în regim de urgență. Evident, plătesc eu toate costurile.

— Aşa repede? Când vrei să pleci?

— Cât mai curând posibil. Simt că m-am împotmolit cu romanul şi cred că o să mă ajute dacă merg acolo. Pe lângă asta, m-am cam săturat să tot zac pe aici, pe la țară, tu nu?

Florence nu-i răspunse. Adevărul era că nu fusese niciodată mai fericită. În fiecare dimineață se trezea scăldată

în lumina rozalie a soarelui care se răsfrângea printre florile de cireş, gândindu-se că până la urmă ajunsese acolo unde-i era locul.

— Să caut zboruri?

— Da, fă asta. Astăzi este – ce zi e? – sâmbătă? Hai să mergem pe la sfârşitul săptămânii viitoare, poate miercuri sau joi, dacă găsim locuri.

— Stai puțin, peste *patru* zile?

— De ce nu? Ce rost are să aşteptăm? Putem să zburăm până la Marrakesh, apoi să mergem cu maşina la Semat a doua zi.

Semat era orăşelul de pe coastă unde se desfăşura acțiunea din romanul lui Helen.

— Să rezerv şi camere la hotel?

— Rezervă oriunde ți se pare ție în regulă în Marrakesh, însă poate fi un pic riscant cu hotelurile din Semat. Vezi dacă nu sunt nişte vile de închiriat. Ceva drăguț.

— Pentru cât timp?

— Să zicem... vreo două săptămâni?

Florence dădu din cap.

Chiar în acel moment telefonul îi bâzâi pe masă, lângă ea. Se uită la ecran. Era un alt mesaj de la mama ei: SUNĂ-MĂ!!!!!

De când se mutase cu Helen, Florence îşi făcuse un obicei din a lăsa să treacă două, trei zile înainte de a-i răspunde la telefon. Acum, după ce cunoscuse femei ca Greta Frost şi Helen Wilcox, începuse să i se pară că defectele mamei ei erau chiar mai stridente.

— Scuze, zise Florence şi întoarse telefonul cu ecranul în jos.

— Răspunde, nu-i nicio problemă.

— Aş prefera să nu. E mama.

— E totul în ordine? Poți discuta cu mine, să ştii. Nu-mi sunt străine dramele de familie.

— Păi... nu s-a întâmplat nimic. Doar că... La început i-am evitat apelurile pentru că nu voiam să-i spun că am plecat de la Forrester. Apoi am început să observ că sunt mult mai fericită când nu vorbesc cu ea.

Florence râse încetişor, stânjenită.

Helen încuviinţă din cap.

— Şi eu am fost într-o situaţie asemănătoare când am plecat din Hindsville. Am încercat să păstrez legătura cu familia mea, însă întotdeauna am simţit că această povară mă trăgea în jos, mă ţinea pe loc. Mama murise deja, dar tata şi bunica îmi purtau pică pentru că plecasem. Credeau că voi deveni o fată snoabă de la oraş. Ce să spun, o snoabă în Oxford, Mississippi! Nu e ca şi cum am plecat cu primul avion la Paris. Aşa că m-au tot bătut la cap, încercând să mă aducă înapoi. Spuneau aceleaşi lucruri când vorbeam cu ei. Aşa că până la urmă am încetat.

— Cum adică?

— Am încetat să-i mai sun. Să le mai scriu. Nu i-am mai vizitat. Şi am simţit ca şi cum greutatea dispare. M-am simţit eliberată din lanţuri. Şi atunci am reuşit în sfârşit să scriu *Mississippi Foxtrot*, când am încetat să mă mai întreb ce părere o să aibă ei. Pur şi simplu am încetat să-mi mai fac griji în privinţa lor. S-a creat un spaţiu imens, deschis, pe care am putut să-l umplu cu altceva. Cuvintele au erupt din mine ca un puhoi.

Florence se gândi la paralizia pe care o simţea de fiecare dată când încerca să se apuce de scris. Oare *Vera* era problema?

— Ţine minte ce-ţi zic, spune Helen, gesticulând cu furculiţa. Faptul că am rupt legăturile cu ei a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. N-aş fi scriitoare astăzi dacă n-aş fi făcut-o.

În noaptea aceea, Florence se aşeză în pat, holbându-se la tavanul care se afla doar la un metru şi douăzeci de

centimetri distanță de fața ei, în camera din mansardă. Putea s-o facă? Putea s-o scoată pe mama ei din viața sa? Ceea ce-i spusese lui Helen era adevărat – *era* mai fericită de când încetase să mai vorbească atât de mult cu ea. Distanța îi îngăduise să vadă că fiecare discuție pe care o avuseseră o făcuse să se simtă neliniştită şi complexată.

Avea impresia că în mintea mamei ei existau două Florence: cea cu potențial, cea grozavă, adorată de Vera, şi adevărata Florence, care-i distrugea constant toate speranțele şi visurile. Poate că acesta fusese motivul pentru care nu primise prea multă afecțiune de la ea. Limbajul ei era cald – îi spunea deseori „scumpo" şi „dragă" –, însă aşa li se adresa şi clienților, chiar şi după ce managerul îi spusese să înceteze. Şi toate acele momente în care o întreba „cine te iubeşte?", complet lipsite de însemnătate, mai rele decât orice altceva.

Ceea ce ar fi vrut Florence să facă era să-i dovedească mamei sale că *această* Florence, cea adevărată, putea fi grozavă după propriile reguli: ca scriitoare, ca artistă. Se săturase să simtă că nu se ridica la înălțimea idealurilor Verei.

Poate că era un test. Dacă reuşea să-şi alunge mama, ar fi primit aceeaşi răsplată ca Helen: o deblocare. O dezlănțuire violentă a talentului ei, un puhoi de genialitate. Propriul ei *Mississippi Foxtrot.*

„Ține minte ce-ți zic", îi spusese Helen. „N-aş fi scriitoare astăzi dacă n-aş fi făcut-o."

Florence se uită la telefon, al cărui ecran lumina în întunericul din camera ei. Îl ținu în mână o vreme, ca pe o amuletă. Apoi îi scrise un mesaj mamei sale: „O să fiu plecată din țară o vreme, pentru muncă. N-o să ne mai auzim cât timp sunt pe drum." Nu era ceva definitiv, îşi spuse. Doar o încercare de separare.

Aproape imediat după ce-l trimisese, o sună mama ei.

Opri sonorul apelului şi închise telefonul.

20

Luni după-amiază Florence stătea în fața cafenelei Dunkin' Donuts, la o stradă distanță de sediul editurii Forrester, amestecându-şi cu un pai cafeaua cu gheață. Tocmai luase metroul din nord până-n Manhattan. Cel mai apropiat loc de unde puteai obține un paşaport era biroul de paşapoarte de pe strada Hudson, care, din întâmplare, avea sediul vizavi de clădirea editurii. Potrivit ordinului de protecție obținut de Simon, ea nu avea voie să se apropie la mai puțin de o sută cincizeci de metri de clădire, însă hotărâse că merita să rişte.

Privi cu atenție imobilul şi încercă să găsească fereastra lui. Erau o sută cincizeci de metri în linie dreaptă? Biroul lui Simon se afla la etajul paisprezece, deci traiectoria parcursă de lift ar însemna un sfert din această distanță.

— Florence?

Se întoarse. Amanda Lincoln se îndrepta spre ea, zâmbind surprinsă.

— Mă gândeam eu că tu eşti. Ce faci pe-aici? Te-ai întors la Forrester?

— Nu. Am o întâlnire prin apropiere, zise Florence fără să se gândească.

Făcu un semn spre partea de vest. Apoi îşi dădu seama că singurul lucru care se afla la vest de Forrester era depozitul unei firme de curierat.

— Asta înseamnă că încă mai eşti aici? Ai dispărut deodată, aşa că ne-am gândit că poate ai plecat din oraş.

Era limpede că Amanda încerca să pescuiască vreo informație, ceva ce-ar fi putut să le povestească pe nerăsuflate colegilor de sus. („Fraților, nici n-o să vă vină să

credeți peste cine-am dat.”) Florence nu-şi putea imagina ce spuseseră colegii despre ea când fusese concediată. Ştia că se aflase despre povestea cu fotografiile, pentru că Lucy se referise în treacăt la ele, în mesajele ei vocale.

— Nu. Acum locuiesc lângă Hudson. Îmi place. E de-a dreptul o uşurare să ieşi din oraş. Sinceră să fiu, mereu am considerat că se exagerează în privința New Yorkului.

Apoi adăugă nepăsătoare:

— Ar trebui să vii în vizită.

— Sigur, mi-ar plăcea.

Se priviră în tăcere, fiecare dintre ele fiind conştientă că era un lucru absurd. Nu fuseseră niciodată prietene. Jucau doar un joc de-a şoarecele şi pisica.

Florence cedă prima.

— Din păcate, n-am cum să te găzduiesc acolo. Stau într-o casă de oaspeți care aparține altcuiva, unui mentor, să-i zicem, dar e foarte mică.

— Sună interesant. Şi mie mi-ar trebui un mentor cu o casă de oaspeți, zise Amanda râzând. Cum l-ai cunoscut?

— Cunoscut-o.

— Ah, îmi pare rău, am presupus că este un el.

Florence simți nişte furnicături familiare în degete şi un val de căldură în stomac. Voia cu disperare s-o umilească pe Amanda. S-o facă să se simtă ridicol. Probabil că Amanda nu se simțise niciodată ridicol, nici măcar o clipă din viața ei. Îşi înfipse unghiile în palma stângă. Nu erau destul de ascuțite.

— Trebuie s-o şterg, zise Florence. O să întârzii.

— Ah, OK. Mi-a părut bine să te văd!

Amanda se aplecă s-o sărute pe obraz, iar Florence răspunse cu o îmbrățişare stângace, trezindu-se cu gura plină de părul Amandei.

Mai târziu, stând la coadă la paşapoarte, derulă în minte întâlnirea. Amanda o putea denunța la poliție pentru

încălcarea ordinului de protecție. Sau putea să-i spună lui Simon. Da, asta ar fi făcut în locul ei. Florence se gândi că putea să nege că încălcase legea. Oricum, în câteva zile avea să plece din țară.

Nu călătorise niciodată mai departe de Los Angeles, unde zburase pentru o audiție când avea nouă ani. Mama ei fusese încântată pe drum, iar la întoarcere fusese copleşită de un sentiment crunt de dezamăgire.

Florence avea senzația că şi ea se va întoarce o altă persoană, că o va schimba călătoria. Schimbarea nu este niciodată liniară: se produce în salturi, în stagnări şi reveniri. Şi, în perioadele când vechea identitate începe să pălească, dar înainte ca aceea nouă să se fi instalat pe deplin, apare un sentiment de linişte. De parcă nimic n-ar mai avea importanță. Nu mai eşti tu. Dar nu eşti nici nimeni altcineva.

Florence cea actuală rămânea fără timp. Era un gând plăcut. Era sătulă până peste cap de ea însăşi. Asta e una dintre problemele pe care le ai când eşti mereu blocată în propria minte; lumea de afară nu este suficient de gălăgioasă pentru a înăbuşi monologul interior constant. Aceeaşi mizerie, zi de zi. Îi place de mine? Arăt bine? Voi fi vreodată fericită? Voi avea vreodată succes? Era ca şi cum ar fi ascultat mereu acelaşi cântec, ani la rând, fără oprire. Nu era chestia asta o metodă de tortură?

— Florence Darrow?

O striga bărbatul care-i preluase formularul şi-i făcuse fotografia cu douăzeci de minute în urmă. Florence nu auzi nimic. Era cocoțată pe o bancă din lemn incomodă privind cum o bătrână completa un formular pentru paşaport, scriind încet, cu o mână tremurătoare. Simți brusc nevoia de a smulge pixul dintre degetele ei greoaie şi de a-l arunca aiurea. *Hoaşcă obosită,* îşi zise ea. Cum avea de gând să treacă de vămi şi de controalele de securitate, când nu era

în stare nici să completeze un nenorocit de formular? Trupul lui Florence devenise rigid din cauza furiei neaşteptate. Nu ştia nici măcar de ce era atât de mânioasă. Ceva din fragilitatea acelei femei i se părea de-a dreptul jignitor.

Se forță să se uite în altă parte şi să inspire adânc de câteva ori. Ştia din experiență că avea să-i treacă mânia. Încercă să şi-i scoată din minte pe Simon şi Amanda şi pe această bătrână necunoscută.

— Florence Darrow?

Trebui să se pişte ca să poată răspunde.

— Da, eu sunt.

PARTEA A TREIA

21

Aterizară la Marrakesh cu o izbitură violentă, iar avionul derapă într-un viraj înfiorător spre stânga. Zburaseră timp de mai bine de şaisprezece ore: de la New York la Lisabona şi de la Lisabona la Marrakesh. Helen a avut loc la clasa business, iar Florence la cea economică.

În timp ce avionul se îndrepta spre terminal, arabul scund de lângă ea se întoarse şi zise:

— Vedeți copacii aceia aplecați de vânt?

Se lăsă spre ea şi-şi puse degetul bine manichiurat pe hubloul din plastic.

— Vântul ăla se numeşte *chergui.* Bate dinspre Sahara. De obicei nu apare atât de devreme.

— Şi ce face?

— Aduce căldură şi nisip.

Zâmbi.

— Iar dacă o întrebaţi pe bunică-mea, aduce şi ghinion.

Avionul se opri la o anumită distanţă de terminal şi doi bărbaţi împinseră o scară mobilă instabilă într-o parte a acestuia. Imediat ce Florence debarcă, simţi bătaia acelui vânt. *Chergui.* Îi suflă părul pe faţă şi în gură. Vuietul lui se alătură şuieratului motoarelor avionului, pe cale să se oprească. Căldura subită şi zgomotul o dezorientară pe Florence. Pe de altă parte, Helen părea să se înviorează sub rafalele violente de vânt fierbinte. Ochii îi scăpărau şi-i zâmbi larg lui Florence.

— *Bonjour, l'aventure!* strigă ea în vânt.

Pe pistă, doi bărbaţi cu uniforme şi berete verzi ţineau la piept arme automate şi urmăreau plictisiţi şirul de pasageri. Erau două terminale. În partea dreaptă se vedea o clădire veche, rozalie, cu două etaje, cu o firmă şubredă pe care scria AEROPORTUL MARRAKESH MENARA atât în arabă, cât şi în franceză. Lângă ea se afla o construcţie nouă, strălucitoare, dintr-un plastic alb, lucios, ca o masă de la Ikea, cu faţadă din alamă găurită.

Fură dirijaţi în cea de-a doua clădire, unde covoarele caleidoscopice şi suprafeţele sclipitoare îţi dădeau impresia că te afli într-un centru de conferinţe din America. Florence fu dezamăgită. Se aşteptase la ceva mai exotic.

Nu mai ieşise niciodată în public cu Helen înainte de a ajunge pe aeroportul JFK. Acolo, nerăbdarea şi bruscheţea ocazională pe care Florence se obişnuise să le observe în temperamentul lui Helen se manifestaseră pentru prima

dată fizic. Mulțimile se dădeau la o parte din calea ei de parcă ar fi tras cu alice, iar Florence se ținea pe urmele sale, încercând să nu alerge. Această eficiență agresivă era, de fapt, o uşurare pentru Florence. Simțea cum intră în rolul de protejată a lui Helen. Decise să ia o pauză de la orice responsabilitate în acel moment. Era concentrată asupra spatelui lui Helen, blocând orice altceva.

În Marrakesh, Helen se repezi din nou în fruntea turmei de pasageri. Dar în sala mare a vămii dădură peste o coadă lungă de sute de oameni. Rândul se mai îngroşa pe alocuri din cauza unor familii şi grupuri de turişti, de parcă ar fi fost un şarpe care înghițise mai mulți şoareci. Helen se opri imediat când văzu mulțimea, apoi schimbă direcția şi se duse direct spre o femeie în uniformă.

— Sunt însărcinată, zise ea în engleză, fără să dea detalii.

Femeia aruncă o ocheadă scurtă spre abdomenul plat al lui Helen, apoi zise:

— Desigur.

Le conduse spre o coadă mai scurtă, formată din vreo şase, şapte oameni înconjurați de premergătoare, scaune cu rotile şi cârje. Florence aruncă o privire înapoi spre oamenii care aveau să stea o oră, poate două, la coada cea lungă. Era bucuroasă că nu se afla printre ei. Nu mai voia să fie împiedicată de o obsesie stupidă pentru reguli. Ceva din toate astea o ducea cu gândul la o clasă inferioară, la ceva jalnic.

Prin serviciile oferite de hotel, Florence angajase un şofer, pe care-l găsiră afară, lângă zona de recuperare a bagajelor, ținând un semn pe care scria WILCOCK. Purta o tunică lungă, de culoarea nisipului, peste blugii negri şi tenişii Reebok. Se prezentă drept Hamza, apoi le conduse afară, spre un model recent de Fiat din parcare. Florence fu din nou dezamăgită. Dar la ce se aşteptase, la o cămilă?

Merseră de-a lungul mai multor drumuri moderne, trecând de panouri puternic luminate cu reclame – multe în engleză – şi sensuri giratorii în interiorul cărora erau spații verzi cu flori atent îngrijite. Trecură pe lângă clădiri mari, vulgare, cu tot felul de firme luminoase din neon şi fântâni minuțios lucrate. I se părea că e în Las Vegas.

În cele din urmă, se apropiară de fortificațiile care înconjurau Medina – oraşul vechi –, şi Marrakeshul din ghidurile turistice apăru sub ochii lor. Zidurile, le spuse Hamza, fuseseră construite în secolul al XII-lea. Lutul era de un ocru cald, lucind în soarele amiezii. Zidul propriu-zis era presărat cu găuri uriaşe, unele dintre ele astupate cu traverse din lemn. Marrakesh, citise Florence, era cunoscut drept Oraşul Roşu datorită clădirilor sale, construite inițial din cărămizi făcute din lutul roşiatic ce se găsea pe câmpia din apropiere; mai târziu, guvernul a cerut ca structurile mai noi să fie vopsite cu aceeaşi culoare.

Trecură prin Bab El Jdid, una dintre cele mai aglomerate porți care duceau spre Medina, iar deasupra lor se înălța minaretul dominator al moscheii Koutoubia, ornat cu un model incredibil de complicat de zăbrele. Având patru sfere aurite în vârf, aşezate una peste alta, minaretul era vizibil din orice punct al oraşului. Din cercetările ei, Florence aflase că, după ce moscheea originală fusese ridicată acolo, în secolul al XII-lea, întreaga clădire a fost demolată şi reconstruită, pentru o aliniere corectă cu Mecca. Florence ştia că hotelul nu era departe.

În afara zidurilor oraşului, drumurile erau mult mai haotice decât autostrăzile moderne, însă maşinile, măgarii, căruțele trase de cai şi motoretele țâşneau unele pe lângă altele fără probleme. Florence se uită pe geam. Clădirile aveau o frumusețe a lor, delicată, care le lipsea întru totul celor din Florida sau din New York. Detaliile geometrice şi aranjamentele cu dale colorate păreau extraordinar de

elaborate. Lui Florence îi plăcea la nebunie romantismul acesta, în care concretul făcea loc pentru miraculos. Palmierii marcau fațadele cu umbrele lor tremurânde.

După ce merse prin oraşul vechi aproximativ zece minute, Hamza se opri într-o intersecție aglomerată şi parcă.

— Ce faci? îl întrebă Florence.

— Am ajuns, zise el.

Florence se uită în jur. Străbătuseră mai multe străzi laterale pitoreşti, însă aceasta nu arăta deloc aşa. Muzica urla dintr-un restaurant situat într-un colț de stradă. La magazinul de lângă el se vindeau cauciucuri şi baterii de maşină. În jur de doisprezece bărbați zăceau pe scaune din plastic pe o parte a drumului – ar fi fost o exagerare să zici că e trotuar.

— Încântător, comentă Helen pe un ton neutru.

— Nu, zise Florence clătinând din cap. Nu!

Despături pagina cu rezervarea pe care o făcuse la hotel şi i-o arătă lui Hamza. Alesese locul după ore întregi de căutări. Potrivit site-ului TripAdvisor, hotelul era ascuns într-o „oază discretă, scăldată în şarm local”.

— Riad Belsa, spuse ea, lovind hârtia cu unghia. O oază discretă, scăldată în şarm local.

— Da, spuse el aprobator. E un hotel foarte drăguț.

Ieşi din maşină şi merse la portbagaj. Scoase bagajele şi i le înmână unui bărbat înalt şi slab, care stătea nemişcat lângă maşină. Acesta le azvârli apoi pe toate într-o roabă încăpătoare din apropiere, pe care începu să o împingă spre o alee îngustă, prost luminată.

— Aşteaptă, zise ea, dar degeaba.

— Nu pot să avansez cu maşina, explică Hamza răbdător. Omul acela o să vă arate restul drumului.

— Nu mi se pare normal, îi zise Florence încet lui Helen.

Aceasta ridică din umeri şi scotoci în portofel după bacşiş pentru Hamza.

— Sunt sigură că va fi bine. Avea numele hotelului pe uniformă.

Fără tragere de inimă, Florence se luă după Helen pe cărarea prost luminată.

— Nu-s convinsă că-i o idee bună, şopti ea.

— Panica-i o risipă de energie, Florence.

Se luară prin labirint după bărbatul cu roaba. Fiecare curbă dădea într-un alt pasaj prost luminat, gol, cu excepția unor pisici slăbănoage, lipite de ziduri. Florence se uită după vreun indicator de stradă, însă aleile nu păreau să fie marcate. N-ar fi fost niciodată în stare să iasă de acolo.

Chiar în acel moment se auzi chemarea la rugăciune din direcția moscheii Koutoubia. Lui Florence i se păru că era un sunet tânguitor, trist. Ridică privirea, însă descoperi că zidurile erau prea înalte şi prea apropiate unele de altele ca să poată vedea minaretul.

În cele din urmă, ajunseră într-o fundătură unde văzu o uşă sculptată cu migală, cu o tăbliță aurie pe care scria numele hotelul Riad Belsa. Florence recunoscu intrarea din fotografiile publicate pe TripAdvisor. Bărbatul lovi uşa cu un mâner mare, din alamă. Aceasta se deschise şi îşi făcu apariția o femeie zâmbitoare, voinică, care avea pe cap o basma. Le salută călduros, zicând *Salaam alaikum*, bună ziua, *bienvenue,* apoi le conduse printr-o curte interioară mică într-una mai mare, care avea în mijloc o fântână arteziană de unde se auzea susurul apei.

Peste tot se vedeau lămâi şi rodii cu crengi stufoase şi aplecate. Pardoseala şi zidurile erau formate din dale din ceramică neagră, roşie şi verde. Le făcu semn să se aşeze la o masă situată sub un umbrar din plante agățătoare, apoi se întoarse cu o tavă plină de curmale şi două pahare mici de lapte cu aromă de flori de portocal. Florence privi uşurată în jur.

Curând, un bărbat îmbrăcat într-un costum din trei piese se aşeză lângă ele.

— Bună ziua, zise el într-o engleză cu accent britanic.

În părul său negru şi strălucitor se vedeau dungile țepene lăsate de pieptăn.

— Bine ați venit la Riad Belsa. Eu sunt Brahim, directorul hotelului.

Le întrebă de unde veneau şi cum fusese drumul. Apoi spuse:

— Îmi cer scuze, dar haideți să trecem la formalități, dacă nu vă supărați. Apoi vă veți putea bucura de excursia dumneavoastră fără nicio problemă.

Împinse pe masă două foi de hârtie.

— Mai avem nevoie de nişte informații pentru poliție. În fiecare seară trebuie să completăm documente despre noii noştri clienți. Ne-am permis să scriem mare parte din informații conform rezervării făcute de dumneavoastră, dar va trebui să adăugați ocupația fiecăreia şi să semnați acolo şi acolo.

Florence se uită cu atenție la formularul ei. Avea titlul *Bulletin Individuel d'Hotel*, iar numele ei, adresa şi numărul paşaportului fuseseră deja scrise.

— Aş putea să vă întreb cu ce vă ocupați? întrebă Brahim.

Helen şi Florence răspunseră deodată „scriitoare" şi „asistentă".

— Asistentă, asta-i foarte bine, zise el, dând din cap spre Florence. Dar, vă rog, se întoarse el spre Helen, să nu treceți „scriitoare". Ar stârni interesul poliției. O să creadă că scrieți articole pe subiecte politice sau ceva defăimător despre țara noastră. Ne vor cere să le spunem pe unde ați fost, ce-ați fotografiat. Vă asigur că totul s-ar transforma în ceva neplăcut. Aşa că v-aş ruga să scrieți doar „vânzări" sau „manager". Aşa ar fi cel mai bine.

Helen părea încântată de această ocazie de a pune la cale o şotie.

— Atunci, manager să fie, zise ea. Oare ce să conduc? O fabrică?

— E suficient să scrieți „manager”, o îndemnă Brahim cu blândețe.

— Mă ocup în primul rând cu fabricarea de roți dințate, continuă Helen, aproape chicotind. Pentru motoarele de barcă. De fapt, pentru toate ambarcațiunile. Dacă pluteşte, noi ți-o propulsăm... cu roți dințate. Cred c-o să trebuiască să mai lucrăm la slogan, nu-i aşa, Florence?

Florence zâmbi încurcată. Nu era obişnuită să vadă această latură glumeață la Helen.

— „Manager” este suficient, zise Brahim din nou. Şi stați aici doar o noapte, înțeleg? întrebă el, consultându-şi iPad-ul.

Ele dădură din cap. A doua zi urmau să meargă cu maşina spre vest, la Semat.

— În acest caz, aş putea să vă sugerez un itinerar pentru scurta perioadă pe care o veți petrece la noi. El Badi este un palat în ruine, nu departe de aici. E foarte impresionant. Merită să-i faceți o vizită. Şi trebuie să faceți o plimbare rapidă prin bazaruri. Am fi bucuroşi să vă dăm o listă cu cei mai respectabili vânzători. Puteți găsi articole din piele, bijuterii, orice doriți.

— Hm... Poate, răspunse Helen.

Florence ştia că nu-i plăcea să i se dicteze ce să facă; aflase asta când sugerase un ocol prin Munții Atlas în drumul lor spre coastă. Helen o fixase cu privirea preț de câteva clipe stânjenitoare, apoi ieşise din încăpere.

— Vă asigur că veți fi cât se poate de în siguranță, *madame*, zise Brahim, interpretând greşit reticența lui Helen. Sunt zeci de polițişti îmbrăcați în civil prin bazaruri, iar misiunea lor este să protejeze turiştii. Pretind că sunt

bețivi sau genul ăsta de oameni, se sprijină de pereții clădirilor sau stau pe jos, dar în momentul când văd ceva, intră în acțiune.

Bătu tare din palme şi sunetul reverberă în curte.

Florence ridică din sprâncene.

— Chiar aşa?

— Oh, da! Toată lumea din Marrakesh se preface a fi ceva ce nu e, adăugă el, făcându-le cu ochiul.

— Cred că o să mergem în camerele noastre acum, anunță Helen, ridicându-se.

Părea că se dezumflase dintr-odată. Florence îşi aminti că Helen nu era cu mult mai obişnuită să călătorească internațional decât era ea. Abia trecuse de ora patru după-amiaza în Marrakesh, iar ele erau treze de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Curiozitatea pe care o simțiseră față de oraş fusese înlocuită de oboseală şi de diferența de fus orar.

— Desigur, *madame*.

Brahim le conduse pe o scară în spirală până la etajul al doilea.

— Acesta-i un *riad* tradițional marocan, explică el. Este construit în jurul unei grădini în aer liber, la parter.

La etaj, Florence se aplecă peste marginea balustradei din fier forjat, privind curtea de jos, care era scăldată în razele soarelui. Camerele lor se aflau față-n față pe culoar. Prima dată se opriră la Helen. Ea şi Florence conveniră să se întâlnească jos, la şapte, pentru cină.

Brahim o conduse apoi pe Florence în camera ei. Pe când trecea prin coridorul boltit, observă un inel metalic pe lemnul uşii şi un altul la fel pe tocul acesteia. Puteai să le legi cu o frânghie sau să strecori o coadă de mătură printre ele, pentru a ține pe cineva încuiat înăuntru.

Se întrebă în treacăt de ce-ar instala cineva aşa ceva, însă era prea obosită ca să-i pese. Tot ce-şi dorea era să doarmă; dacă cineva ar fi vrut s-o încuie, n-avea decât.

22

Florence se trezi cu o durere de cap şi cu un gust neplăcut în gura uscată. Se strădui să iasă din ceața deasă. Aşternuturile erau şifonate şi umede. Simțea efectele pe care le produsese adrenalina care-i pompase prin vene. Încercă să-şi amintească ce visase, însă imaginile îi ieşiseră complet din minte. Alergase, îşi aminti ea. Era urmărită.

Se chinui să stea în capul oaselor şi-şi frecă fața cu îndârjire. Se uită la telefon. Era ora 6:14 dimineața. Cum era posibil aşa ceva? Dormise paisprezece ore? Se ridică din pat şi se duse la baie, simțindu-şi picioarele înțepenite. Se stropi pe față cu apă rece din belşug.

Treptat, realitatea celor înconjurătoare deveni tot mai clară. Se afla în Marrakesh. Plănuise să se vadă cu Helen la cină seara trecută, dar se pare că dormise tun. Iar astăzi plecau cu maşina la Semat.

Florence făcu un duş şi îmbrăcă primele haine pe care le găsi în geanta ei de voiaj: blugi şi un tricou şifonat. Se opri pe hol să asculte la uşa lui Helen, dar nu auzi nimic. O zări pe aceasta la o masă, sub un portocal, cu o cafea neagră în față. Purta o rochie curată, neagră, din in şi sandale din piele, strânse până la glezne.

Florence se aşeză cu efort vizavi de ea.

— Am crezut că ai murit, zise Helen veselă.

— Şi eu am crezut asta.

— Mi-ar fi stricat planurile.

— Ha, ha! răspunse Florence sarcastic.

— Este cafea, spuse Helen, arătând spre carafa argintie de pe o masă de bucătărie, aşezată sub un umbrar.

Florence îşi ceru scuze când se întoarse cu o ceaşcă în mână.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ai reuşit să iei cina?

Helen ignoră întrebarea.

— Mă gândeam să trecem pe la El Badi înainte de a pleca din oraş. Am vorbit din nou cu Brahim şi, într-adevăr, pare să fie un loc spectaculos. El Badi înseamnă „incomparabilul”, nu-i nemaipomenit? Se pare că este unul dintre cele nouăzeci şi nouă de nume ale lui Allah, ceea ce mă face să mă simt de-a dreptul săracă, pentru că eu am doar două. Putem merge după micul-dejun, apoi poţi să te duci să iei maşina.

Când planificaseră excursia, Florence a sugerat să angajeze un şofer care să le ducă până în Semat, însă Helen a insistat să închirieze o maşină.

— Arabii nu ştiu să conducă, zise ea pe acelaşi ton direct pe care l-ar fi folosit pentru a-i spune cuiva cât e ceasul.

După micul-dejun s-au întors în camerele lor să-şi ia câteva lucruri, apoi s-au întâlnit din nou pe hol. Helen îi întinse lui Florence portofelul, celularul şi ţigările şi zise:

— Te superi? Nu prea am chef să car o geantă după mine.

— Ah! Nicio problemă.

Florence le înghesui în geanta ei, care era deja plină. Le luă ceva timp să iasă din labirintul întunecat care înconjura hotelul. Zidurile erau foarte înalte, aşa că nu pătrundea prea multă lumină; erau atât de apropiate, încât le putea atinge pe amândouă în acelaşi timp. Unele dintre clădiri, remarcă ea când se uită mai bine, erau acoperite cu un material sintetic, vopsit în aşa fel încât să pară piatră.

Brahim le asigurase că El Badi se afla la mică distanţă de hotel, însă nu puseseră la socoteală de cât timp era nevoie ca să se poată orienta. În cele din urmă, ajunseră la o

intersecție mare, acolo unde le lăsase șoferul cu o zi înainte, de unde porneau șosele mai late și mai aglomerate. Mașini, scutere, pietoni și măgari – cu toții păreau că se luptă pentru spațiu. Măgarii erau slăbănogi și amărâți, trăgând cărucioare aproape identice cu materiale de construcții: saci de ciment, cărămizi și bare lungi de armătură care atârnau până jos și zgâriau pământul prăfos în urma lor. Câteva taxiuri, niște berline Mercedes vopsite în ocru, din anii ’80, opriră lângă ele, dar femeile le făcură semn că nu și continuară drumul. Era abia ora nouă dimineața, dar se făcuse deja foarte cald. Florence își dori să nu fi purtat pantaloni.

Multe dintre magazinele pe lângă care treceau aveau mărfuri expuse pe pământ, care contribuiau la aglomerarea străzilor într-un un amestec ciudat de exotic și banal: țestoase vii, ciorapi ambalați în plastic, umbrele pentru copii, saci cu pigmenți, mirodenii și fasole, scutece, ochelari de soare, mormane lucitoare de carne crudă. Totul era supravegheat de bărbați cu fețe întunecate, îmbrăcați în *djellaba*[15]. O pisică o zbughi pe lângă ele cu un cap de pasăre în bot.

În momentul când ajunseră la El Badi, Florence era deja epuizată de căldură și încordată. Plătiră șaptezeci de dirhami – în jur de șapte dolari americani – ca să poată intra, descoperind un complex mare în aer liber, incredibil de liniștit. Palatul tocmai se deschisese și ele păreau să fie singurii oameni de-acolo, cu excepția paznicilor.

Florence citi informațiile de pe pliantul pe care-l primiseră odată cu biletele și-i povesti pe scurt lui Helen ce aflase:

— Palatul a fost ridicat la comanda sultanului, în 1578, și terminat cincisprezece ani mai târziu. După o sută de ani,

[15] Haină lungă cu mâneci largi și capișon specifică Magrebului (n. red.).

un alt sultan a luat bucăți din el şi le-a folosit drept materiale de construcție pentru propriul palat, în Menkes... nu, stai puțin, scuze, în Meknes, în nord.

Helen îi smulse pliantul din mână şi începu să-şi facă vânt cu el.

— E cald ca-n iad, zise ea.

— Din cauza vântului *chergui,* răspunse Florence.

Helen se îndepărtă, mergând spre grădina cufundată în mijlocul curții. Florence se retrase spre zidurile înalte, unde găsi o fâşie de umbră. Îşi plimbă mâinile pe suprafața aspră, ciuruită de aceleaşi găuri mari precum cele din zidurile de la Medina. Aici însă erau pline de porumbei înghesuiți cu sutele. Gânguritul lor avea tonalitatea agresivă a unui cântec de leagăn dintr-un film horror. Câteva paie plutiră în aer în fața lui Florence. Ridică ochii. Nişte berze uriaşe se holbau neimpresionate la ea de pe cuiburile țepoase pe care şi le construiseră pe coama zidurilor. Era găinaț peste tot.

Florence coborî nişte trepte şi intră pe rând în nişte încăperi fără acoperiş, cu dale de pavaj crăpate. Aici, păsările erau chiar mai zgomotoase. Descoperi o firidă în umbră şi-şi lipi obrazul de suprafața ei. Piatra era surprinzător de rece. Peste câteva momente, intră un alt turist, care nu avea cum să o vadă. Când avansă, dădu cu ochii de ea şi tresări.

— Doamne! exclamă el. M-ați speriat.

— Scuze, zise ea, ieşind din umbră.

— Vă ascundeți?

— Doar de soare.

— Da, azi e un nemernic.

Bărbatul avea accentul şi dinții proeminenți ai unui englez.

— Sunteți în vacanță?

— Nu chiar, zise Florence. Lucrez.

— Ah, da? Lăsați-mă să ghicesc.

O măsură cu privirea de sus în jos.

— Sunteți studentă la arheologie, zise el, îndreptând un deget lung şi subțire în direcția ei.

— Romancieră, spuse Florence.

Bărbatul îşi arcui sprâncenele.

— O, felicitări! Genial, continuă el.

După ce rosti minciuna, Florence avu aceeaşi senzație ca cea pe care o trăieşti când ajungi în punctul în care nu mai poți fugi din calea valurilor, când apa e atât de adâncă, încât trebuie să te arunci cu capul înainte. Avea senzația absurdă că bărbatul s-ar putea s-o ia la întrebări.

Plecă rapid din dreptul lui şi urcă din nou în soare. Traversă întregul complex, trecând de grădinile cufundate cu portocali şi de iazul plin de alge. Pe partea cealaltă descoperi o altă scară, una care o lua în sus. Urcă treptele şi trecu prin nişte pasaje întunecoase. Intră într-o încăpere cu vitrine pline de lanțuri cu aspect primitiv şi cătuşe pentru gât. Pe un perete atârnau fotografii alb-negru decolorate care înfățişau prizonieri disperați, cu umerii lăsați. Se grăbi înapoi în lumina soarelui.

Helen stătea la umbră şi descojea o portocală mică, iar brățările ei din răşină scoteau sunete în ritmul mişcării.

— De unde ai luat-o? întrebă Florence.

Helen făcu semn spre portocalii din grădină.

— Ai cules pur şi simplu una?

Helen ridică din umeri.

— De ce nu? Pentru cine crezi că sunt, pentru berze?

Florence privi invidioasă la zeama care se scurgea pe încheietura lui Helen, însă îi lipsea curajul de a lua şi ea una. Privi spre unul dintre paznici, un băiat de douăzeci şi ceva de ani, cu semne de acnee, care tasta ceva pe telefon. Păru să-şi dea seama că e privit şi ridică ochii. Florence se întoarse brusc.

— Eşti gata de plecare? întrebă ea.

Helen scuipă un sâmbure de portocală şi-l ridică în soare, ținându-l între degete, apoi îl azvârli cât colo.

— Să mergem, zise ea.

Se despărțiră la intrarea palatului şi stabiliră să se întâlnească peste o oră la intersecția de lângă hotelul lor.

— Ah, stai! Am nevoie de lucrurile mele, zise Helen întorcându-se.

Florence scoase din geantă telefonul lui Helen, portofelul şi țigările şi i le dădu. Femeia băgă țigările şi telefonul într-un buzunar al rochiei, dar deschise portofelul şi scoase permisul de conducere. I-l înmână lui Florence.

— Pentru ce e?

— Pentru locul de unde o să închiriem maşina. Presupun că o să ceară un permis de conducere care să fie pe acelaşi nume ca cel de pe cardul folosit pentru confirmarea rezervării.

Florence se uită la fotografia de pe permisul de conducere. Îl întoarse şi privi cum holograma reflectă lumina.

— Zici c-o să creadă că sunt eu în poză?

Atât ea, cât şi Helen aveau părul blond şi constituție mică, însă nu îndrăznise niciodată să se gândească la faptul că aveau mai multe caracteristici fizice în comun.

— Urmează să aflăm.

23

Florence o luă spre vest, cu soarele în spate. Agenția de închirieri auto era situată dincolo de zidurile Medinei. Brahim îi spusese că era la vreo douăzeci de minute de mers pe jos.

— Mergeți prin piața Jemaa el-Fnaa, îi sugerase el, arătând spre harta pe care îi făcea însemnări. Este unul

dintre cele mai faimoase locuri din Marrakesh. Acolo erau executați deținuții. După aceea, capetele lor erau...

Pocni din degete de câteva ori.

— Care-i cuvântul? Știți la care mă refer? Ceva ce se mănâncă cu hotdogi? Sunt lungi și verzi și crocanți.

— Castraveți murați? încercă Florence nesigură.

— Da, așa! Capetele lor erau, cum spuneți dumneavoastră, murate și agățate de porțile orașului. Ca un avertisment.

— Oh...

— De asemenea, puteți să vă faceți tatuaje cu henna pe mâini, sunt foarte frumoase.

Piața Jemaa El-Fnaa nu era o piață, ci se dovedi a fi un fel de centru comercial mare, de formă neregulată, străjuit de un restaurant Café de France la un capăt. Ea și Helen trecuseră pe aici dis-de-dimineață, când era încă pustiu, fără să știe ce era. Acum locul tocmai începea să se trezească la viață. Pe mesele așezate sub prelate și umbrele se vedeau munți de portocale ce așteptau să fie transformate în suc. Un bătrân, vorbind cu un glas răgușit și aspru, captivase un grup de turiști cu aparate de fotografiat în mâini. Florence se gândi că era unul dintre acei povestitori publici despre care citise atâtea. Mai mulți turiști stăteau la umbră, cu palmele și încheieturile pictate cu modele complicate.

Un bărbat se apropie de Florence cu un șarpe negru și subțire în mână, pe care încercă să i-l pună în jurul umerilor.

— Nu, mulțumesc, zise ea, îndepărtându-se.

El insistă.

— Nu, continuă ea, ceva mai apăsat.

El râse.

— Să nu-ți fie frică!

Lui Florence îi sări muştarul. Nu-i era *teamă.* Sau frica era singurul motiv acceptabil pentru a refuza să ți se înfăşoare un şarpe în jurul gâtului? Îl ocoli şi continuă să meargă. Râsul lui se auzi în urma ei, enervând-o.

Iată, în sfârşit, partea exotică a Marrakeshului, cu toate că era un fel de exotism făcut pe placul turiştilor, însă pe ea n-o mai interesa. Îi era cald. Era obosită.

Ajunse la marginea Medinei. În fața uneia dintre porți era o clădire imensă, flancată de un trio de paznici în uniforme diferit colorate. Îşi scoase telefonul să o fotografieze, iar cei trei începură să țipe. Unul dintre paznici traversă strada, îndreptându-se spre ea, încă vociferând. Mai mulți trecători se întoarseră să se uite. Simți cum sângele-i urcă în obraji şi-şi puse telefonul înapoi în geantă. Făcu semn cu mâna în semn de scuze, iar paznicul se retrase. O trecătoare înveşmântată într-o burka o cercetă atent, cu lumina reflectându-i-se în ochelari. Florence o luă repede din loc şi călcă într-un morman de ceea ce, gândi ea, era balegă de măgar.

Avu nevoie de treizeci de minute ca să găsească agenția de închiriat maşini; când ajunse acolo, era deja năclăită de praf. I se lipise de pielea umedă şi-i tremura pe pleoape. Îl simțea scârțâindu-i între dinți.

— *De l'eau*? întrebă ea un adolescent slăbănog aflat la birou, iar franceza studiată în facultate sună ciudat venind din gura ei.

Făcu un gest cu mâinile, ca şi cum ar bea.

— Apă?

Adolescentul clătină din cap, cu o expresie serioasă. Florence oftă şi-i dădu foaia printată pe care erau detaliile rezervării.

— *Un moment,* zise el şi dispăru în spatele unei uşi din placaj crăpat.

De perete erau sprijinite două scaune pliante. Florence se aşeză pe unul dintre ele şi-şi lăsă capul pe spate. Deasupra ei scârţâia un ventilator.

Adolescentul reveni însoţit de un bărbat mai în vârstă, care o salută în engleză. Ea-i dădu permisul de conducere al lui Helen. Bărbatul se uită fugitiv la el şi-l împinse înapoi.

— Veniţi, zise el.

Îl urmă până-n stradă. Sandalele din plastic ale bărbatului i se loveau zgomotos de călcâiele brăzdate cu crăpături adânci şi uscate.

Garajul era lângă clădire. Omul o conduse spre un Ford Fiesta alb, gesticulând cu un aer de importanţă.

— Nou-nouţ, zise el, lovind caroseria cu degetul.

Îi mulţumi, iar el se dădu la o parte, privind-o cum urcă în maşină. Ea porni aerul condiţionat la nivelul maxim pe care-l putea atinge. Iniţial, aerul ieşi încins şi stătut, ca răsuflarea cuiva, dar curând începu să se răcorească şi să-i usuce transpiraţia de pe piele. De asemenea, începu să-i limpezească buimăceala provocată de căldură, care o afectase încă de când se trezise. Bărbatul de la agenţie era tot acolo, observând-o. Băgă în marşarier şi aproape că lovi o bătrână în timp ce manevră maşina, intrând în puhoiul bezmetic de automobile din trafic.

24

Cincisprezece minute mai târziu, când Florence îşi făcu în cele din urmă apariţia, Helen era în intersecţie, lângă acelaşi bărbat care căra roaba cu bagajele lor îngrămădite înăuntru. Ea purta o pălărie de paie cu boruri largi, pe care şi-o puse în poală când urcă în maşină.

— E nouă? întrebă Florence, arătând spre pălărie.

— Da. Am luat-o la întoarcere. Am dat patruzeci de dirhami. Brahim avea dreptate, bazarul este incredibil!

Florence dădu din cap şi zâmbi. Îşi lăsă pentru un moment capul pe speteaza scaunului. Avea corpul încordat. Nu înțelesese niciunul dintre semnele de pe şosea. Aproape că se ciocnise cu o căruță trasă de cai, în care erau doi turişti alarmați. Bărbatul de la hotel închise portbagajul şi bătu uşor cu palma în el. Florence rămase nemişcată.

— Florence, hai să plecăm!

Helen pocni din degete la ea, poate în glumă, poate nu.

— Scuze, zise ea, îndreptându-şi spatele.

Apucă strâns volanul şi băgă maşina în viteză.

După vreo oră de condus, aerul condiționat se defectă. Helen se aplecă înainte şi lovi gurile de ventilație de câteva ori, apoi se trânti cu putere pe scaun şi închise ochii. Mai aveau încă două ore de mers.

Florence închise climatizarea defectă şi deschise geamurile. Vântul năvăli în interiorul maşinii, iar părul li se înfoie, plutind de parcă ar fi fost sub apă.

Florence viră uşor când un camion trecu pe lângă ele.

— Doamne, Florence... fii atentă, icni Helen.

Continua să stea cu ochii închişi şi nu-şi pusese centura. N-o făcea niciodată. Florence se întreba ce s-ar întâmpla dacă frâna brusc. Capul lui Helen ar fi ricoşat de bord ca o minge de fotbal.

Nu erau prea multe maşini pe şosea. Apăsă pe accelerație şi se uită cum urcă acul indicatorului. Nu după mult timp ajunse la o curbă şi fu obligată să încetinească. Soarele coborâse, iar razele se strecurau printre copaci. Helen deschise ochii şi dădu drumul la radio, apoi îl stinse. Îşi aprinse o țigară. O ținu în interiorul maşinii, ca să nu-i fie suflată dintre degete de curentul de aer. Florence simți fumul pe gât.

Merseră încă o oră în tăcere. Peisajul deveni mai uscat şi mai prăfos. Oraşul Marrakesh era, conform celor citite de Florence, o oază în mijlocul deşertului. Aici, pe drum, nu era nici urmă de vegetația sau culoarea din oraş. Căldura şi huruitul constant al roților pe şosea le făcură să intre într-un fel de transă. Se treziră la realitate doar când îşi dădură seama că aerul care pătrundea în maşină era diferit. Se răcorise cu câteva grade şi se simțea mai proaspăt şi mai intens. Lui Florence i se păru că simte mirosul mării. Zona din jurul lor începu şi ea să se înverzească. Florence aruncă un ochi la harta de pe telefonul ei. Erau la o distanță de aproximativ zece, cincisprezece kilometri de Semat.

Drumul se apropie de o pantă abruptă şi continuă pe la marginea colinei. Jos, Atlanticul spumega şi fremăta. În depărtare, soarele licărea pe suprafața apei. Era greu de crezut că era aceeaşi întindere de apă lângă care crescuse Florence. Cât de dezamăgitoare trebuie să fi găsit oceanul clădirile cu acoperişul plat, ca nişte depozite ale Floridei, după fortificațiile şi minaretele din Maroc.

Drumul de pe marginea colinei abia dacă era îndeajuns de lat pentru două benzi şi, uneori, când o maşină sau o motocicletă gonea spre ele din sens opus, Florence se simțea nevoită să încetinească, gata-gata să oprească. Îşi tot ştergea mâinile de tapițeria scaunului ca să scape de transpirație.

Un camion cu prelată din pânză se apropie de bara din spate, şi ea scoase un geamăt ascuțit. În cele din urmă, acesta viră, ocolind-o, abia reuşind să ajungă înapoi pe bandă înainte ca o altă maşină, venind de pe contrasens, să ia strâns curba. Claxoanele lor agresive creară în capul lui Florence un vacarm care-i distrăgea atenția.

În cele din urmă, şoseaua se îndepărtă de marginea dealului şi, nu după mult timp, o casă albă, cu un brâu de un albastru intens – era tot un *riad*, îşi dădu seama

Florence – se înălța în fața lor. Clădirea stătea cocoțată de una singură pe coama unui deal abrupt. Trecură pe lângă o stâncă imensă, vopsită în alb, pe care scria, cu litere albastre, VILLA DES GRENADES.

— Des Grenades? se întrebase Florence cu glas tare când făcuseră rezervarea. Are legătură cu grenadele?

— Înseamnă „rodii”, o corectase Helen.

Florence trecu de poartă şi parcă maşina pe drumul de acces. Se lăsă în spate pe scaun. Îşi simțea tot corpul lipicios.

O femeie solidă, căruntă, care avea în jur de şaizeci de ani, ieşi din casă. Străbătu şchiopătând cărarea spre ele. Helen şi Florence ieşiră din maşină s-o salute.

Femeia făcu un pas înainte şi dădu mâna cu Florence.

— *Bonjur, mesdames, bienvenue*[16], zise ea.

— Vorbiți engleză? întrebă Helen.

— Da, puțin, zise ea cu un zâmbet timid.

Le spuse că numele ei e Amina şi că lucra la Villa des Grenades de mai bine de douăzeci de ani. Ea urma să gătească, să meargă la cumpărături şi să se ocupe de curățenie. Dacă aveau nevoie de ceva, să-i spună. Locuia ceva mai departe, pe drum, zise ea, arătând undeva în josul dealului. Încercă să le ia bagajele, însă Florence insistă să le care singură.

Intrând în casă, Florence se simți cuprinsă de un val de panică. Din pardoseală lipseau o mulțime de dale de gresie, iar mucegaiul se refugiase în fiecare colțişor. Plante agățătoare îşi întinseseră lujerii lungi în interiorul ferestrelor, cățărându-se pe pereți şi pe tavan. Se vedeau pete maro în locurile unde buruienile câştigaseră teren,

---

[16] „Bună ziua, doamnelor, bine ați venit”, în lb. franceză, în original (n. red.).

înainte de a fi hăcuite. Îi aminteau lui Florence de dârele lipicioase lăsate de melci, în Florida.

Sus, pereții şi podelele erau într-o stare la fel de proastă, dar cel puțin aşternuturile păreau curate, iar la baie curgea atât apă fierbinte, cât şi rece. La fel ca la hotel, al doilea etaj era deschis la mijloc, coborând spre curtea însorită de jos.

În spatele casei era o terasă mare, pavată cu gresie, care se întindea până în apropierea unei piscine micuțe, umbrite de palmieri, ale căror trunchiuri lățoase, cu scoarță ca o pânză de sac, arătau de parcă ar fi fost surprinse pe cale să se dezbrace. Piscina era umplută doar pe trei sferturi, iar suprafața apei era acoperită de un strat gros de alge. Gângăniile se plimbau fără frică pe suprafața apei. Lângă marginea ei erau aşezate direct pe pământ trei şezlonguri uzate, iar sub ele se vedeau fâşii rupte de vinilin. Amina arătă spre un teanc de prosoape curate, împăturite pe o masă din apropiere, ceea ce o făcu pe Helen să râdă.

— Am să sun la agenția de închirieri, zise Florence. Să vedem dacă mai au altceva disponibil. Jur că fotografiile de pe site nu arătau aşa!

Helen văzuse şi ea fotografiile şi fusese de acord să stea acolo.

Dar Helen spuse doar:

— E bine. Este complet în regulă.

Helen voia să scrie în acea după-amiază, aşa că se aşezară în sufrageria mare şi luminoasă de la parter, ale cărei uşi dădeau atât spre terasă, cât şi în spate, spre curtea pavată din centrul casei. Helen scria în reprize rapide, frenetice, pixul ei plimbându-se nebuneşte pe hârtie, făcând din când în când câte o gaură în pagină.

Florence o privea de pe canapeaua din cealaltă parte a încăperii. Şi ea avea un caiet în poală şi un pix în mână, dar nu scrisese nimic. O propoziție, îşi zise ea. Scrie doar o propoziție.

Notă: *Eu sunt.*

A doua cea mai scurtă propoziție din lume.

Eu sunt... ce? Ce sunt?

Puse la loc capacul pixului. Privi din nou spre Helen, pe care concentrarea o făcea să se încrunte.

Florence trânti caietul pe masă, în fața ei, alegându-se cu o privire agasată din partea lui Helen, apoi se ridică şi ieşi pe terasă. Se întinse pe unul dintre şezlonguri şi închise ochii. Era aproape ora şapte seara, însă aerul era în continuare cald. Ascultă foşnetul frunzelor de palmier şi ciripitul păsărilor.

Se simțea trădată. Renunțase la mama ei, nu-i aşa? De ce nu era încă în stare să scrie ceva? Unde era şuvoiul de cuvinte care i se promisese? Ori aceea era o răsplată doar pentru Helen? Țipetele stridente ale păsărilor începură s-o irite. Se întoarse înăuntru şi verifică e-mailurile lui Helen de pe laptopul pe care-l aşezase pe masa din lemn sculptat, poziționată într-un colț al sufrageriei. Erau câteva mesaje de la Lauren, asistenta Gretei, dar nimic urgent. Şi un mesaj personal în contul Helen Wilcox.

— Ai un e-mail de la Sylvie Daloud, zise ea.

Helen ridică privirile şi clipi de câteva ori.

— Scuze, ce? Eram cu mintea în altă parte.

— Ai un e-mail de la Sylvie Daloud. Zice că primeşte abonamentul la Opera Metropolitană pentru sezonul viitor şi vrea să ştie dacă ai fi interesată să vă verificați programele, ca să mergeți împreună la anumite spectacole.

Helen puse caietul şi pixul pe masa de lângă ea.

— Bine, atunci o să-i răspund mai târziu.

Florence dădu din cap şi închise laptopul.

— Helen, ştiu că asta-i o întrebare prostească... dar cum ştii despre ce trebuie să scrii?

Helen se încruntă.

— Cum ştiu despre ce să scriu? Cred că o iei pe drumul greşit. Când am scris *Mississippi Foxtrot*, n-am decis deodată să devin autoare şi apoi m-am gândit la intrigă. Aveam o poveste care trebuia spusă, aşa că am scris-o.

— Aha, spuse Florence dezamăgită.

Nu era sigură că înțelesese ce voia să spună Helen: avusese o poveste *în minte*, ori una care se întâmplase în realitate?

Ei bine, Florence n-avea nici una, nici alta, deci ce mai conta?

— Iar acum? continuă ea. E acelaşi proces şi la cea de-a doua carte?

— Sincer, nu. Nu prea.

Nu mai spuse nimic pentru atât de mult timp, încât Florence se gândi că discuția luase sfârşit. Apoi Helen adăugă:

— Uneori trebuie să-ți creezi propria poveste.

— Cum adică?

— Toate poveştile trebuie să se bazeze pe realitate, altfel nu vor părea autentice. Desigur, realitatea e maleabilă.

— Chiar aşa?

— Cum poți să întrebi aşa ceva? Bineînțeles că da. Iei propriile decizii. Acționezi. Această – arătă cu mâna în jurul ei – călătorie este o cale de a-ți schimba realitatea.

— Presupun că da, zise Florence.

Se pare că-şi *modificase* realitatea. N-ar fi fost în Maroc cu Helen dacă nu i-ar fi trimis lui Simon fotografiile acelea. Era asta o poveste? Poate călătoriile ei din Florida spre New York, apoi spre Maroc erau îndeajuns pentru a găsi o intrigă. Ce ştia ea despre nevestele care-şi mâncau soții? Îşi cunoştea doar propria viață. Poate că aceasta devenise, în sfârşit, îndeajuns de interesantă încât să scrie despre ea.

Amina le servi cina pe terasa din spate, printre palmierii foşnitori. Cumpăraseră o sticlă de whisky dintr-un magazin

duty free din aeroportul din Lisabona şi-şi turnară fiecare câte un pahar mare.

Femeia le aduse tăvi după tăvi cu mâncare: supă *harira,* de năut şi linte, piure de dovleac condimentat, vinete tocate, o farfurie cu măsline unsuroase, pâine cu susan, care-i aminti lui Florence de partea de jos a unor brioşe englezeşti, iar, la sfârşit, *tagine*[17] cu miel şi prune. Îşi ţinură şerveţelele sub farfurii cât mâncară, ca să nu le ia vântul. Luna se vedea ca o seceră strălucitoare pe cer.

— Doamne, nu-i aşa că El Badi e frumos? întrebă Helen, turnând din nou câte-un pahar de whisky pentru fiecare.

— Nu ştiu dacă pot să-l consider frumos. E în ruine.

— Dar poţi să-ţi imaginezi cum trebuie să fi arătat în perioada lui de glorie. Imensitatea lui; nebunia de a-l construi. Avea trei sute şaizeci de încăperi. Cu marmură din Italia. Aur din Sudan. Ce proiect! Clar e o dovadă convingătoare împotriva democraţiei.

— Cum aşa?

— Evident că nu s-ar fi putut construi niciodată într-un sistem democratic. Aşa cum a fost şi cazul piramidelor egiptene sau al Palatului Versailles. Dar nu-i aşa că suntem bucuroşi că le avem? Nu ne încântă să ştim lucrurile incredibil de frumoase pe care oamenii sunt capabili să le facă atunci când nu au oprelişti? Poate că democraţia este „dreaptă”, continuă Helen, făcând un gest ca şi cum ar fi pus cuvântul în ghilimele, dar oare ea să fie scopul? Cum rămâne cu măreţia? Uneori nu le poţi avea pe amândouă.

— Nu ştiu. Egalitatea nu presupune nişte avantaje?

---

[17] Fel de mâncare marocan, foarte popular, făcut din legume, carne de pasăre sau miel şi mirodenii, numit astfel după vasul din ceramică în care se prepară (n. tr.).

— Orice lucru poate avea avantaje, Florence. Dar atunci când toți sunt egali, oamenii sunt interschimbabili. E ca o aplatizare.

Florence nu ştiu ce să răspundă.

— Spune-mi, când erai copilă chiar credeai că cei din jur erau egalii tăi?

Florence ridică nesigură din umeri.

— Nu credeai asta, Florence. Te cunosc. Credeai că eşti mai bună decât ei.

Se opri.

— Şi părerea mea este că aveai dreptate.

— Poate, murmură Florence.

Mai luă o gură de whisky şi-şi întoarse capul ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Crede-mă pe cuvânt, continuă Helen. Dacă-ți petreci viața căutând corectitudinea, o să fii dezamăgită. Corectitudinea nu există. Şi chiar dacă ar exista, ar fi plictisitoare. Nu ar lăsa loc pentru ceva neaşteptat. Dacă porneşti în căutarea măreției – a frumuseții, a artei, a transcendenței –, acolo vei găsi răsplata. *Asta* face ca viața să merite trăită.

Helen trânti paharul pe masă, vărsând câțiva stropi.

— Sunt convinsă că există oameni în trecutul meu care nu cred că e corect că viața mea s-a schimbat în felul ăsta. Şi, cine ştie, poate că nici nu este. Dar vreau să înțelegi asta: n-aş schimba nimic din ce-am făcut. Nici măcar un singur lucru.

Lui Florence îi plăcea când Helen îi vorbea astfel, asemenea unui discipol merituos. Era măgulită că o adusese cu ea în această călătorie. Adevărat, era aici ca asistenta ei, dar, ce-i drept, nu avea prea multe de făcut. Helen cheltuia o grămadă de bani ca ea să o însoțească şi să-i scrie textele la calculator o oră pe zi. Era posibil, se

gândea ea, ca Helen să îşi dorească de fapt compania ei. Era posibil să-i *placă* de ea.

— Helen, zise ea, incapabilă să se oprească.

Se simțea nesăbuită.

Helen fredona, bătând uşor ritmul în masă. Ridică privirea.

— Hm?

— Cât de mult e adevărat?

— Cât de mult din ce?

— Din *Mississippi Foxtrot.*

Helen clătină din cap.

— Ce contează? N-am înțeles niciodată obsesia oamenilor pentru „fapte reale”.

— Nu ştiu, ridică Florence din umeri. Cred că n-ar schimba nimic. Vreau doar să ştiu.

Helen se holbă la ea un moment, fără să răspundă. Florence se temu că depăşise limita. Apoi cealaltă femeie rosti:

— Of, la naiba! Nu e ca şi cum o să zici cuiva.

— Bineînțeles că nu!

Helen îi zâmbi scurt, amuzată.

— Ruby, zise ea în cele din urmă.

Florence aşteptă să intre în detalii. N-o făcu.

— Ruby *ce*? Ruby este ceva real?

Helen dădu încet din cap.

— Ruby este reală. Cu excepția numelui ei.

Făcu o grimasă.

— Doamne, ce urăsc numele ăsta! Ruby. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Nu i se potriveşte deloc.

— Care-i numele ei real?

Helen zâmbi, pierdută în amintiri îndepărtate.

— Jenny. A fost cea mai bună prietenă a mea.

Se opri să-şi aprindă o țigară.

— Tatăl meu, după cum cred că ți-ai dat seama din carte, era un nemernic inutil, iar mama, ce să zic, abia dacă exista. Era terminată. Cred că doar aştepta să moară. Iar asta s-a întâmplat când aveam opt ani. Aşa că a rămas doar Jenny. Eu şi Jenny.

Helen oftă.

— Apoi l-a omorât pe tipul ăla şi totul s-a terminat.

Pocni din degete.

— Prietenia noastră s-a dus. Copilăria. Totul. Întreaga mea lume s-a sfârşit.

— Crima a fost reală? întrebă Florence, făcând ochii mari.

— Bine, nu toate detaliile. Nu era doar un tip aflat în trecere prin oraş; locuia acolo de mai mult timp decât noi. Apoi, când Jenny a împlinit cincisprezece ani, individul a dezvoltat o fascinație bolnavă pentru ea. Obişnuia s-o urmărească, să o invite în oraş, s-o aştepte lângă casă. Până la urmă, ea s-a săturat. L-a împuşcat cu flinta lui taică-său.

— Oribil!

Helen ridică surprinsă ochii.

— Aşa o fi? Ca s-o spun pe şleau, eu n-am fost niciodată oripilată de asta. Nici pe departe. Am fost... cum să zic? Eram mândră. Poate chiar geloasă. Ajunsese acolo unde nu mai fusese niciunul dintre cei pe care-i cunoşteam noi. Mi-a povestit că, după ce se hotărâse să-l împuşte, dar înainte de a apăsa pe trăgaci, toate simțurile i s-au ascuțit; de fapt, nu doar simțurile, ci şi emoțiile, totul. Auzea cum plămânii lui se umflau, auzea sângele pulsându-i prin vene. A simțit o forță fenomenală traversându-i corpul, de parcă ar fi fost electricitate. Iar eu nu ştiam nimic despre asta; nu puteam să înțeleg deloc. De parcă ea fusese primită într-un club unde n-aveam cum să intru. Mă simțeam ca o impostoare. Mă prefăcusem că sunt adult, că ştiam lucruri, că eram rece, cinică. Dar ea era altfel. Era reală. Şi mă înfricoşa. Nu

mai puteam să fiu alături de ea. Ajunsese într-un loc unde eu nu puteam s-o urmez. Mă lăsase în urmă.

Helen pipăi absentă pe masă după pachetul de țigări. Scoase una, pe care şi-o aprinse cu mucul celeilalte, pe care încă îl ținea în mână. Florence nu spuse nimic, dorindu-şi ca ea să continue, Dar Helen n-o făcu. Doar fuma şi se uita în gol.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A primit o condamnare de douăzeci şi cinci de ani de închisoare.

— Dar în carte...

— În *roman.*

— Da, în roman. În roman *tu* erai cea care îl ucidea. Tu ai făcut ca Maud, personajul, să fie o criminală.

Helen gesticulă.

— Eh! Chestia asta e doar ca să fie povestea mai bună. Bine, poate că şi gelozia a contribuit puțin. Am vrut să încerc să trăiesc măcar într-o mică măsură ce-a trăit ea.

— Deci Jenny mai e acolo?

— Unde?

— La închisoare.

Helen îşi reveni. Florence rupsese vraja.

— Da, evident, continuă ea, răsuflând zgomotos şi făcând ochii mari. Bun, adăugă ea, punând capăt discuției. Am ajuns la un subiect la care nu mă aşteptasem.

Râse încetişor şi-şi puse mâinile în şold, apoi se ridică.

— Iar acum sacul ăsta bătrân de oase trebuie să se ducă la culcare. Ne vedem dimineața? O să mergem în oraş, să mai explorăm câte ceva.

Florence dădu din cap.

La uşă, Helen se întoarse.

— Nu trebuie să-ți reamintesc că tot ce-am discutat rămâne între noi, nu?

Florence încuviință din nou.

— Ce fată bună!

Se opri.

— Mă bucur că ai venit, Florence.

Apoi dispăru în casa întunecată fără să mai aştepte vreun răspuns.

25

Lumina zorilor se cernea printre vrejurile încâlcite de la fereastră, lăsând umbre unduitoare pe peretele de lângă ea. Florence se uită la ceas. Era abia trecut de ora opt. Îşi lăsă picioarele peste marginea patului şi atinse cu tălpile podeaua rece, cu dale din teracotă.

Jos, Amina pregătise micul-dejun pe terasă. Într-un coş acoperit cu un şervet curat erau brioşe proaspete. Într-un vas din ceramică era unt, însoțit de trei feluri de gem. Un bol fusese umplut cu o miere atât de groasă, încât lingura de lemn înfiptă în ea stătea dreaptă. Mai erau farfurii cu migdale, curmale, semințe de rodie şi felii de portocale fără sâmburi şi trei carafe cu sucuri diferite.

Florence se aşeză la masă, iar mişcările ei speriară o pasăre asemănătoare cu o vrabie care ciugulea din coşul cu pâine. Fâlfâi din aripi până pe un scaun alăturat.

— Îmi pare rău, micuțule, zise ea aruncându-i o bucățică de brioşă.

Îşi aminti că citise undeva că penele unei păsări cântăresc mai mult decât scheletul ei.

Nu dură mult şi îşi făcu apariția şi Helen. Se opri în pragul uşii şi-şi întoarse fața spre soare.

— Doamne, ce bine mă simt! zise ea.

Mâncară în voie, vorbindu-şi rar. Amândouă erau puțin mahmure. După micul-dejun, Florence verifică e-mailurile folosind laptopul din sufragerie.

— Ai un mesaj nou de la Greta, îi strigă ea lui Helen, care era pe terasă, fumând o țigară şi privind în depărtare.
— Ce spune? întrebă ea, fără să întoarcă privirea.
— Speră că excursia decurge bine, bla-bla, şi vrea să discute ceva cu tine când o să ai timp.
— Despre ce?
— N-a zis. Scrie doar să o suni.
— OK.
— Îi răspund?
— Nu. O s-o sun eu curând.
Florence îşi verifică propriul cont de e-mail. Avea doar un mesaj de la mama ei, pe care îl parcurse rapid. Observă cuvântul *trădare* înainte de a-l închide.
Plecară în oraş în jurul orei zece. La uşă, Helen îi dădu din nou lui Florence să-i țină lucrurile.
— Îți iei paşaportul cu tine? întrebă Florence.
— Iată o lecție de viață: ia întotdeauna paşaportul cu tine când eşti în străinătate. Nu ştii niciodată ce-o să se-ntâmple. Pe lângă asta, eu n-am încredere în femeia aia.
— În Amina? întrebă Florence râzând. Fii serioasă!
— Nu confunda naivitatea cu compasiunea. La tine mă refer. Nu ştii nimic despre ea.
Florence îşi dădu ochii peste cap, dar se întoarse târşâindu-şi picioarele în camera ei şi îşi luă paşaportul.
Oraşul propriu-zis se afla la aproximativ cincisprezece minute de mers cu maşina de la vilă în direcția opusă celei din care veniseră. Oraşul era înghesuit pe un deal înălțat deasupra coastei, înconjurat de metereze de aceeaşi culoare ca plaja nisipoasă. Zidul ajuta la blocarea vântului aprig care bătea dinspre apă, biciuind valurile înspumate de la suprafață. În interiorul Medinei erau puține maşini şi un talmeş-balmeş de clădiri albe, profilate pe cerul albastru, luminos. Fusese înființat de berberi în secolul I, iar în anii următori a fost ocupat, pe rând, de romani, de portughezi şi

de francezi. În ghidurile turistice era descris drept un sat de pescari, însă acum economia locală depindea de turism, având parte de vizitatorii care nu fuseseră ademeniți în stațiunile mai populare, Essaouira sau Agadir.

Florence parcă lângă piața Hassan al II-lea, aproape de centrul Sematului, alături de o clădire cu uşă boltită, vopsită într-un albastru-deschis. Într-o parte se aflau portul şi plaja, în cealaltă, oraşul. Când ieşiră din maşină, Florence remarcă pietrişul fin de sub tălpile pantofilor ei. Era nisip, adus de vânt de pe țărm.

O întrebă pe Helen dacă n-ar putea opri la un bazar; voia să meargă să facă cumpărături încă de când îi văzuse pălăria. În piața comercială, care era mult mai mică decât cea din Marrakesh, soarele se strecura prin rogojinile din ratan, aşezate deasupra tocmai ca să blocheze lumina acestuia. Pe câteva mese erau mormane înalte de mirodenii; Florence văzu etichete cu şofran, chimion şi *harissa*[18]. Pe altă masă se vedeau vase *tagine* colorate, aliniate în şiruri ordonate. Se îndreptă spre un bărbat care vindea genți din piele cu modele. În spatele lui, partenerul său lucra un model complicat pe o bucată de piele brută, folosindu-se de un cuțit. Florence ridică o poşetă mică, roşie, rigidă şi o deschise.

— Două sute de dirhami, spuse cel din spatele mesei. Douăzeci de dolari.

Florence învârti poşeta în mână. Se întoarse spre Helen să-i ceară părerea, dar aceasta era la câțiva paşi depărtare, privind cum un bărbat smulge penele unui pui.

— Bine, îi răspunse Florence omului. O iau.

Scoase banii din portofel. Transferă conținutul genții ei în noua poşetă, apoi şi-o puse pe umăr. Era încântată că avea

---

[18] Un condiment nord-african, sub formă de pastă, făcut din ardei iute, sare, ulei şi alte mirodenii (n. tr.).

un suvenir din această excursie. Îşi imagină complimentele pe care le va primi când o va purta şi cum o să le spună oamenilor de unde o cumpărase. Se îndreptă către Helen, care o luase din loc ca să se uite la *tagine* şi i-o arătă.

— Îți place?

— Cât ai dat?

— Douăzeci de dolari.

— Din cât?

— Din nimic. Douăzeci de dolari mi s-au părut un chilipir.

— Nu te-ai tocmit?

Florence dădu din umeri.

— Probabil are nevoie de banii ăştia mai mult decât am eu.

— Dar nu asta e ideea. Ei respectă oamenii care ştiu să negocieze. Acum are un motiv în plus să creadă că toți americanii sunt nişte blegi, nişte fraieri răsfățați.

Pentru un moment, Florence se simți exasperată de insistența lui Helen de a o zugrăvi drept proastă.

— Exact, insistă ea, n-ar fi fost greşit să-l induc în eroare?

Helen râse fără prea mare tragere de inimă.

Plecară din bazar şi traversară din nou Piața Hassan al II-lea, îndreptându-se spre port. Piețarii prăjeau peşte proaspăt la tarabele lor de pe stradă. Fumul se ridica în văzduh înainte de a fi împrăştiat de vânt. Pe apă se legănau zeci, poate chiar sute de ambarcațiuni, majoritatea fiind nişte bărci vechi, vopsite într-un albastru țipător sau vase de pescuit pentru o singură persoană, dar erau şi câteva nave din lemn mai înalte şi o mână de iahturi mici şi urâte. Într-un fel, priveliştea o făcu pe Florence să-şi amintească de casă. În timpul liceului, ea şi prietena ei, Whitney, obişnuiau să se furişeze în ambarcațiunile goale din port. Nu aveai cum să intri în cabine, dar puteai să te întinzi pe punte şi să te prefaci că e nava ta.

Dădură de un bărbat care lovea întruna o caracatiță de pământ. Se opriră să privească.

— Ce face acolo? întrebă Florence.

— O frăgezeşte, zise Helen. Dacă n-o loveşti înainte, e prea tare ca să poată fi mâncată.

Luară prânzul afară, în fața unui restaurant din port specializat în fructe de mare, ca să nu se mai întoarcă în oraş. Briza venită dinspre apă părea să aducă şi mai mult aer fierbinte şi greu. Amândouă comandară caracatiță proaspătă de ocean – sau cel puțin aşa suna reclama –, cu diverse legume la grătar drept garnitură şi sticle din berea locală, Casablanca. În timp ce soarele urca pe boltă, picioarele dezgolite ale lui Helen rămaseră în afara protecției oferite de umbrelă. Îi ceru lui Florence să schimbe locurile.

— Pielea ta tânără se descurcă mai bine cu soarele, zise ea.

Florence se încruntă la auzul unei astfel de justificări; era doar cu şase ani mai tânără. Dar apoi îşi aminti că n-ar fi fost aici dacă Helen n-o lua cu ea şi se ridică repede.

Simți cum se ofileşte sub lumina strălucitoare a soarelui. Îşi lipi sticla de bere de frunte şi de gât. Abia dacă se putea uita la caracatiță. Se gândi cum fusese izbită de pământ până la moarte. Dădu farfuria la o parte.

— Nu mănânci? întrebă Helen.

Florence clătină din cap.

— Mor de foame, spuse cealaltă femeie şi trase farfuria spre ea.

Când Helen îşi termină masa, aprinse o țigară şi scutură scrumul deasupra tentaculelor nemâncate. Florence privi dezgustată în altă parte.

Urcuşul înapoi către piață, sub soarele arzător, fu mai abrupt decât ținea minte Florence. Îşi aminti că voia să-şi cumpere o pălărie.

— E cald ca-n iad, zise ea cu voce joasă.

— Ce-ai spus? întrebă Helen.
— Nimic.
Florence nu se gândise să parcheze undeva la umbră, aşa că se treziră nevoite să-şi înfăşoare mâinile cu materialul rochiei ca să poată atinge mânerul şi să deschidă portierele. Aerul condiționat tot nu funcționa.
În după-amiaza aceea, se retraseră fiecare în camera ei. Florence încercă să tragă un pui de somn, dar dormi întrerupt şi se trezi mai obosită decât fusese înainte să se întindă în pat. Era trecut de ora opt când plecară la cină. Florence purta o rochie albă de bumbac şi o pereche de sandale din piele pe care şi le cumpărase drept răsfăț din Hudson, împreună cu noua poşetă. Avea fața rozalie din cauza soarelui.
Bătu la uşa lui Helen.
— Eşti gata?
— Un moment, se auzi vocea din cameră. Termin ceva.
Florence auzi un sertar trântit cu zgomot, apoi Helen deschise brusc uşa. Purta o rochie bleumarin, cu nasturi în față, iar pe umeri avea o eşarfă albastru cu alb.
— Să mergem, zise ea, cu un muc de țigară în colțul buzelor.
Toată camera ei puțea a tutun. Chiar dacă în contractul lor de închiriere scria clar că nu se fumează în camere.
Pe hol, Helen azvârli chiştocul peste balustradă, cu degetele pătate de cerneală. Acesta zbură vreo cinci metri prin aer şi se opri pe podeaua cu gresie. Florence se strâmbă la gândul că, mai târziu, Amina va trebui să se aplece să-l culeagă de jos. La uşă, Helen îi întinse din nou lucrurile sale lui Florence.
Seara era aproape la fel de caldă ca ziua, iar în aer se simțea o mireasmă de iasomie. Merseră cu maşina cu geamurile coborâte, cu aerul marin biciuindu-le fețele. Se îndreptau spre un restaurant de pe dealuri, la nord de

Semat, care le fusese recomandat de o prietenă de-ale lui Helen.

Care prietenă? ar fi vrut Florence să întrebe, dar se abținuse.

— Nu prea mi-ai explicat ce fel de documentare faci pentru carte, zise ea.

— Hm? răspunse Helen, uitându-se pe geam.

— Adică vrei să fac ceva anume cât suntem aici? Să vorbesc cu cineva? Să vizitez vreun loc? Încă nu ştiu ce ar trebui să fac.

— Ah, păi nu e vorba de ceva atât de bine definit. Vreau doar să simt locul, asta-i tot.

Motorul maşinii hurui când drumul o luă în sus. Oraşul şi Villa des Grenades se vedeau departe în oglinda retrovizoare. Drumul era lipit de linia coastei chiar şi când urcă la trei metri, apoi la nouă metri deasupra Atlanticului fremătător. Florence strânse tare de volan. Era o seară cu vânt, iar rafalele iscate brusc loveau maşina încontinuu. O trase mai tare spre partea dreaptă a şoselei, ținând-o cât putea de departe de râpă.

— E un drum destul de înşelător, nu-i aşa? zise Helen.

Fata dădu din cap, fără a-şi lua ochii de la şosea. N-ar fi vrut să-şi trădeze neliniştea; presupuse că Helen ar fi luat-o în râs din cauza asta.

După cincisprezece minute ajunseră la restaurant fără vreun incident. Florence îşi masă umărul în timp ce Helen deschise portiera, luptându-se cu vântul. Restaurantul era pustiu, cu excepția altor doi clienți, un cuplu de britanici de şaizeci şi ceva de ani, care îşi savurau deja desertul.

Patronul le salută cu căldură.

— *Bienvenue,* bine ați venit! zise el.

— Două whiskyuri, zise Helen drept răspuns, ridicând două degete.

Florence descoperise abia după ce făcuse rezervările pentru excursie că ratau cu doar câteva zile Ramadanul. Ar fi fost un dezastru dacă Helen n-ar fi putut să bea. Fură conduse la masa lor de un chelner care părea să aibă vreo nouăzeci de ani. Peste câteva clipe sosi şi whiskyul, în pahare pline de urme slinoase.

— Când eşti la Roma... zise Florence ridicând din umeri, întinzând mâna spre paharul ei.

— ...iei salmonella, încheie Helen.

Ciocniră.

— Pentru noi începuturi, spuse Helen.

Luă fiecare o înghițitură zdravănă.

Helen comandase pentru amândouă specialitatea casei, cămilă, dar când primiră mâncarea, lui Florence mormanul de carne din fața ei îi tăie pofta. Simțea efectele soarelui şi ale căldurii şi bănuia că băuse prea mult pe stomacul gol. Muzica arăbească se auzea în surdină, dintr-un difuzor montat deasupra mesei lor. Părea că se aude tot mai tare, duduind concomitent cu jocul de lumini.

Helen spunea ceva, dar se auzea ca şi cum era la mare distanță. Totul părea foarte departe. Florence avea senzația că trupul şi conştiința ei, întreaga sa ființă se redusese la mărimea unei pietricele, iar acum i se rostogolea în cap. Măruntaiele şi le simțea întunecate şi uriaşe, iar lumea exterioară era la o distanță mult prea mare ca să mai aibă vreo importanță, de parcă ar fi fost un film proiectat pe un ecran îndepărtat. Carnea din farfuria ei părea să transpire. Mai transpiri după ce mori? Nu, nu, doar unghiile şi părul continuă să crească. Şi să tot crească.

Muzica începu să se audă mai încet. Totul se linişti. I se părea că se afla sub apă. Sunetele fuseseră înghițite de apă. Se simțea legănată de un curent rapid, măturată de valuri, trasă înapoi de brațe puternice, apoi aruncată din nou, iar în tot acest timp, glasul lui Helen era profund şi pulsa ca un

cântec de balenă, ca un ecou, ca o umbră a sunetului, ca şi cum totul fusese deja spus şi avea să fie spus din nou, dar cu mai multă însemnătate şi mai amănunțit, până când avea să dispară cu totul, iar valurile erau singurele care mai rămâneau. Clipocind încet, încet, încet...

PARTEA A PATRA

26

— M*adame* Weel-cock?

Când Florence se trezi din nou, era mult mai lucidă. Medicul îi spusese că avusese un accident de maşină, îşi aminti ea. Îşi mai amintea şi că i se adresase cu „*madame* Wilcox”. Ce însemna asta? Unde era Helen? Poate într-un alt pat, într-un alt salon, unde i se spunea „*madame* Darrow”?

Când reveni sora medicală, Florence întrebă:

— Persoana care era cu mine în maşină e şi ea aici?

Femeia se uită ciudat la ea.

— Mai este vreo americancă în spital?

Se strădui să-şi amintească vocabularul francez de bază, răscolind cotloanele încețoşate ale minții sale:

— *Autres américaines? Ici? A l’hôpital?*

Sora medicală clătină din cap.

— *Il n'y a que vous*.[19]

Era doar ea.

— Era o femeie cu mine în maşină. Ştiţi ce s-a întâmplat cu ea? *L'autre femme?*[20]

Sora medicală zâmbi neajutorată şi ridică din umeri.

— A venit cineva să mă viziteze? *Quelqu'un visite*, ăăă, *moi*?

Sora clătină din cap.

— *Personne*[21], zise ea înainte de a pleca.

Florence contemplă tavanul. Nimeni. N-o vizitase nimeni.

Îşi întoarse faţa spre fereastră şi observă o sacoşă din plastic, boţită, pe noptiera de lângă patul ei. Întinse mâna spre ea şi un junghi dureros îi străbătu coastele. Cu o grimasă de durere, trase sacoşa în poală.

Înăuntru erau hainele pe care le purtase cu o seară înainte: rochia albă, lenjeria şi poşeta pe care o cumpărase ieri. Toate erau complet ude. Într-un buzunar lateral al poşetei erau înghesuite paşaportul lui Helen, portofelul, telefonul şi un pachet de ţigări la fel de ud. Asta explica de ce toată lumea-i spunea „*madame* Wilcox". În poşetă nu mai era nimic altceva. Portofelul ei, telefonul şi paşaportul dispăruseră.

Apăsă butonul de pornire al telefonului lui Helen. Nu se întâmplă nimic.

---

[19] „Nu sunteţi decât dumneavoastră", în lb. franceză, în original (n. red.).

[20] „Cealaltă femeie?", în lb. franceză, în original (n. red.).

[21] „Nimeni", în lb. franceză, în original (n. red.).

Florence se trezi speriată. Respira cu greu, iar inima-i bătea prea repede. Se frecă la ochi şi îşi dădu seama că mai era cineva în încăpere cu ea. Era bărbatul în uniformă pe care-l văzuse când se trezise în spital. Cel pe care sora medicală îl scosese afară. De ce îşi făcea apariția numai când ea dormea? Parcă era un personaj pe care îl creaseră visele ei.

— *Madame* Weel-cock, zise el. Vă amintiți de mine? Eu sunt Hamid Idrissi, de la Jandarmeria Regală. Este important să vă întreb despre accident.

Engleza lui nu era grozavă, dar o vorbea mult mai bine decât te-ai fi aşteptat de la un polițai dintr-un orăşel din Maroc. Florence privi în jur, sperând ca sora medicală să apară de nicăieri şi să o salveze din nou, dar fără succes. Îi făcu polițistului semn cu capul.

Acesta se căută prin buzunare până găsi un mic carnețel bej, pe care-l scoase împreună cu un pix ros la un capăt. Toate mişcările sale aveau o bruschețe spasmodică, de parcă încheieturile lui erau noi-nouțe şi încă nu se obişnuise cu ele.

— S-o luăm de la început. Vă amintiți evenimentele de noaptea trecută?

Florence clătină din cap.

Idrissi dădu înapoi câteva pagini din carnetul de notițe şi zise:

— Maşina dumneavoastră a ieşit de pe drumul Rue Badr şi a căzut în ocean la ora zece şi jumătate. Din fericire, în larg se afla un pescar care a văzut ce s-a întâmplat. V-a scos din maşină şi v-a dus la adăpost. Ați ajuns la spital la ora unsprezece. Erați inconştientă.

Deşi nu era deloc momentul potrivit, pe fața lui Florence apăru un zâmbet. Avea impresia că cineva o lua peste picior.

— Maşina mea a ajuns în ocean? întrebă ea sceptică. Şi cineva m-a tras afară în timp ce se scufunda?

— Asta s-a întâmplat, da.

Florence continuă să-l privească, aşteptând poanta. El o fixă cu privirea. Avea o expresie obosită şi plictisită. Zâmbetul ei pieri. Încercă să priceapă această informație nouă. Părea absurd că avusese loc aşa ceva, iar ea nu-şi mai amintea absolut nimic. Trecuse prin cel mai dramatic moment al vieții sale şi-l ratase. Tipic pentru ea.

Drumul acela, Rue Badr, era cel pe care porniseră ca să ajungă la restaurant. Îşi aminti cum marginea şoselei părea să dispară pur şi simplu de pe fața pământului. Era incredibil că, în doar câteva ore, simpaticul lor Ford Fiesta se aruncase în negura nopții, căzând în apa de un negru-albăstriu.

Încercă să-şi imagineze cum ea şi Helen plutiseră prin aer, între pământ şi mare. Oare ştiau ce li se întâmplă?

Şi, mult mai important: unde se afla acum Helen?

Încercă să-l întrebe, dar polițistul spuse în acelaşi timp:

— *Madame*, care este ultimul lucru pe care vi-l amintiți despre noaptea trecută?

Florence făcu un efort de memorie. Îşi aminti de carnea de cămilă. De muzica în surdină.

— Îmi amintesc de cină, zise ea. Restaurantul.

— Ce restaurant?

— Era sus, pe deal. Dar Amal? Ceva de genul.

El notă informația în carnețel.

— Ați consumat alcool?

Florence se strădui să rămână nemişcată.

— Poftim?

— Ați băut alcool la cină?

Florence nu răspunse. Polițistul sugera cumva că accidentul se întâmplase din vina *ei*? Expresia lui nu trăda nimic.

— *Madame* Weel-cock?

— Nu-mi amintesc, spuse ea în cele din urmă. Nu-mi pot aminti nimic, îmi pare rău.

Fata clătină din cap.

— Ştiţi că în Maroc este ilegal să conduceţi după ce consumaţi alcool? Chiar şi după un singur pahar.

Ea-şi aminti de cele două pahare slinoase de whisky. Cât de bine îi picase prima înghiţitură de băutură, după stresul provocat de condus. Dar apoi? Ce s-a întâmplat după primul pahar? Nu-i venea nimic în minte. Era o beznă desăvârşită.

Se gândi din nou la întrebarea la care nu primise răspuns: unde era Helen?

Urmară alte întrebări: de ce nu o vizitase Helen? De ce paşaportul acesteia era încă la ea? Cum era posibil ca aceasta să nu fi fost în maşină? Bineînţeles că ar fi plecat împreună de la restaurant.

Aşadar, unde era Helen?

Contemplă cu lentoare întrebarea. Chiar după ce se gândi la un răspuns, continuă să caute alte variante, de parcă prelungind momentele de incertitudine ar fi putut schimba consecinţele.

Poliţistul o privea în continuare cu seriozitate.

Era posibil aşa ceva? Să fi fost Helen ucisă în accident?

— *Madame* Weel-cock, am să vă întreb din nou: ştiţi că este ilegal să conduceţi după ce-aţi băut alcool?

Florence se forţă să răspundă:

— Sunt conştientă de asta. Sigur n-aş fi băut nimic dacă aş fi ştiut că urma să conduc până acasă.

El dădu încet din cap, privind-o.

— Deci...

Ar fi vrut să-l întrebe ceva, dar nu ştia ce. De ce nu pomenise nimic despre cealaltă persoană din maşină?

— Staţi puţin, dar cine? Cine m-a salvat?

— Un pescar.

— Cine?

— Vreţi numele lui?

— Numele lui? Cred că da. Ar trebui să-i mulţumesc, nu?

Polițistul își frecă tâmplele. Copie pe o pagină curată un nume și un număr de telefon din carnețelul lui, o rupse și i-o întinse lui Florence.

— Mă îndoiesc că știe engleză.

Ea puse hârtia pe pat, fără să o privească, apoi strânse din ochi. Când făcu asta, văzu, ca și cum ar fi fost proiectată pe pleoapele ei, imaginea cu Helen bătând furioasă în geamul portierei, privind neajutorată cum Florence era salvată. Asta se întâmplase? Pescarul a lăsat-o pe Helen acolo? Nu o văzuse? Ori avusese doar forța sau timpul necesar pentru a o salva doar pe una dintre ele, iar el o alesese pe ea? Doamne, ce fraier! Alesese persoana greșită.

Clătină din cap, să scape de imaginea lui Helen înecându-se. Sigur ar fi știut dacă o omorâse pe șefa ei.

Nu-i așa?

Simți cum certitudinea îi dispare. Își aminti că nu mâncase nici prânzul, nici cina de o zi. Poate chiar se îmbătase și condusese mașina, ieșind de pe drum. Era singura explicație care avea logică. Helen ar fi fost aici, cu ea, dacă s-ar fi întâmplat altceva, fie internată la rândul ei, fie în vizită, după ce scăpase cumva nevătămată din accident.

Florence simți usturimea lacrimilor în ochi. Clipi, ca să le alunge.

Polițistul își încrucișă din nou picioarele și o întrebă de unde venea.

— Poftim? întrebă ea, surprinsă de o întrebare atât de ușoară.

— De unde sunteți?

— Din Statele Unite.

Polițistul continuă seria de întrebări simple. De cât timp se afla în Maroc? Unde se cazase? Care era scopul vizitei ei?

— Pentru documentare, zise ea.

El îi aruncă o privire severă.

— Sunteți jurnalistă?

— Nu, zise ea repede, surprinsă de tonul lui. Nu. Pentru o carte. Ficțiune.

El păru uşurat.

— Sunteți romancieră?

Florence îşi privi mâinile. Dădu din cap că da. El mai petrecu aproape jumătate de oră alături de ea, fără să pomenească vreodată numele lui Helen. În cele din urmă, se ridică să plece, zicând:

— Sunteți foarte norocoasă.

O spusese într-un mod care suna ca o acuzație.

Când se întoarse şi apucă draperia, Florence rosti:

— Stați puțin.

El se uită înapoi.

— Cum rămâne cu maşina? întrebă ea. A fost recuperată?

— Adică?

— Au scos-o din apă?

— Da, bineînțeles. Dar e terminată.

Vorbea cu Florence de parcă era copil.

— Motorul e plin de apă. Nu mai există parbriz.

— Nu, asta nu-i...

Florence se opri.

Nu avea parbriz. Probabil se spărsese la impact. Iar Helen nu-şi punea niciodată centura de siguranță...

Polițistul continuă s-o fixeze cu privirea.

— Deci nu mai era.... nimic în maşină?

— Ce să mai fie?

Ea tăcu.

— Pantofii mei, zise ea în cele din urmă. Îmi lipsesc pantofii. Erau foarte scumpi.

Idrissi pufni. Îşi scoase telefonul din buzunar şi sună pe cineva, vorbind repede în arabă. Când închise, îi spuse:

— Nu s-au găsit pantofii. Doar o eşarfă.

— O eşarfă?

— Da, una cu dungi albastre şi albe. Purtaţi aşa ceva?

Reluă în minte imaginea cu Helen aruncând mucul de ţigară peste balustradă, cu eşarfa ei dungată alunecându-i pe umeri.

— Da, e a mea, şopti ea.

— Bine, am să v-o aduc eu.

— Mulţumesc.

Se uită stăruitor la pătura subţire care-i acoperea picioarele. Îşi dorea ca bărbatul să plece. Iar el asta şi făcu, trăgând violent draperia.

Se forţă să respire mai încet.

Poliţistul nu ştia că mai fusese cineva în maşină. Nu ştia că omorâse pe cineva. Nu ştia. Pe Helen probabil că... o luase apa.

Florence îşi duse palmele la faţă. Rămase aşa timp de mai multe minute, până când îşi dădu seama că ceea ce făcea era un fel de spectacol, unul pentru care nu avea public. Îşi lăsă mâinile la loc pe pat.

28

A doua zi, dis-de-dimineaţă, o soră medicală îi aduse lui Florence nişte formulare pe care să le semneze; era externată din spital. Hârtiile erau scrise în arabă, dar lui Florence puţin îi păsa. Scrise numele Helen Wilcox acolo unde-i arătă sora şi adăugă o semnătură ilizibilă dedesubt.

Şi astfel nu mai exista nicio şansă ca Florence să le spună că nu era Helen Wilcox.

Când se ridică, fu gata-gata să se prăbuşească. Sora o ajută să meargă la baia comună de pe hol. Era mică şi murdară. Se simţi recunoscătoare pentru prima dată pentru plosca de pat pe care o folosise până atunci.

Se îmbrăcă greoi, evitând băltoaca stătută care se întindea pe podeaua din ciment. După aceea petrecu multă vreme uitându-se în oglindă. Fața îi era umflată şi palidă. Avea un sentiment ciudat, de disociere, ca şi cum oglinda ar fi fost o fereastră spre ceva sau fotografia altcuiva. Îşi amintea cum era când oamenii se îmbătau în facultate, când alții le desenau cu markere pe față în timp ce zăceau morți de beți. Se simțea de parcă cineva îi făcuse şi ei asta – o pictase cu vânătăi şi sânge, folosind machiaj de scenă, cât timp dormise.

Însă rănile erau, evident, reale. Erau noi şi dureroase. O ustura când materialul întărit de sare al rochiei se freca de rănile de pe trupul său. Cordonul greu, înfăşurat în jurul trunchiului, îi apăsa pielea învinețită.

Dădu drumul la apa caldă în chiuvetă, ținându-şi mâinile sub jetul înclinat. Îşi păstrase aceeaşi temperatură călduță, nesuferită, chiar şi după mai multe minute. Frustrată, opri robinetul.

Înainte de a fi externată, îi dădură nota de plată. Se ridica la nouăzeci de dolari. Folosi cardul de credit al lui Helen ca să o plătească. Apoi Idrissi, polițistul, apăru s-o conducă înapoi la Villa des Grenades. Ea ar fi preferat să ia un taxi, însă nu voia să nască suspiciuni. Ce persoană nevinovată ar fi refuzat să fie condusă de un polițist? Mai ales că nici nu avea pantofi.

În maşină, se întoarse spre el şi-l întrebă:

— Am intrat în necazuri?

— Aşa cum am zis, este ilegal să bei alcool şi să conduci.

— Dar de ce credeți că am băut? Mi-ați făcut un etilotest ?

— Ce-i asta?

— Adică aveți dovezi că am băut?

— Cei de la restaurant zic că da.

— Ați vorbit cu ei?

— Bineînțeles că am vorbit cu ei.

Florence se foi incomod în scaun. Centura de siguranță îi rănea coastele.

— Ce-o să se întâmple? întrebă ea.

Maşina din fața lor opri brusc, iar Idrissi claxonă. Îşi scoase capul pe geam şi strigă furios la celălalt şofer. Când se puseră din nou în mişcare, se lăsă pe scaun şi inspiră adânc. La următorul semn de stop, se întoarse spre ea şi zise:

— Ce se va întâmpla? Probabil că nimic. Turismul este important aici. Înțelegeți?

Florence dădu din cap. Se simțea ruşinată şi era sigură că asta intenționase şi el.

— Nepotul meu a stat şase luni în închisoare pentru aşa ceva. Dar, desigur, el nu este american.

— Îmi pare rău, spuse Florence cu jale.

Nu întrebă, deşi se gândise la asta, de ce nu reuşise să-şi folosească legăturile pe care le avea în poliție pentru a-şi ajuta nepotul. Poate că aici nu se făceau astfel de lucruri.

— Engleza dumneavoastră e foarte bună, zise ea, sperând că, măgulindu-l, omul s-ar mai înmuia puțin.

— Da, am fost ales pentru noua *brigade touristique*, comentă el printre dinți. Adică o poliție doar pentru turişti.

— Felicitări, spuse Florence nesigură.

El pufni şi apăsă mai tare pe accelerație.

Când ajunseră la casă, Amina o luă pe cărare pentru a ieşi în întâmpinarea maşinii. Se opri când îl văzu pe polițist la volan. El îi făcu semn cu capul, dar ea îl privi doar.

Când Florence puse mâna pe mânerul portierei, Idrissi întrebă dintr-odată:

— Unde-i prietena dumneavoastră?

Ea se întoarse, gata să-l înfrunte.

— Ce prietenă? întrebă ea răstit.

I se păru că văzuse umbra unui zâmbet pe fața lui, ca şi cum de-abia aşteptase să-i arunce întrebarea.

— Cea cu care ați luat cina la Dar Amal.

Ah, desigur! Vorbise cu cei de la restaurant.

Florence se întrebă dacă era prea târziu să zică adevărul; să-i spună despre whisky, despre eşarfă şi despre gaura neagră din memoria ei. Deschise gura şi-o închise la loc.

— A plecat acasă mai devreme cu un taxi, răspunse ea atât de încet, încât Idrissi trebui să se aplece ca s-o audă.

— De ce?

— Nu se simțea prea bine.

— Au chemat cei de la restaurant un taxi?

Florence clătină din cap.

— A sunat ea, de pe telefonul ei.

— Şi unde-i acum? N-a venit să te vadă la spital?

Florence ridică din umeri.

— Plănuia să se întoarcă la Marrakesh în dimineața următoare. Presupun că asta a făcut. Probabil nici nu ştie de accident.

Idrissi o fixă cu privirea şi nu spuse nimic. Florence, ezitând, duse din nou mâna la mânerul portierei. Cum Idrissi nu păru că vrea s-o oprească, ea deschise uşa şi ieşi din maşină. Când se îndepărtă, Idrissi coborî geamul de lângă locul pasagerului şi strigă:

— *Madame* Weel-cock?

Florence se întoarse.

— Să-mi spuneți dacă plănuiți să plecați din Semat.

Scoase o carte de vizită pe geam. Ea o puse în poşeta ei încă umedă şi porni cu grijă pe cărare, desculță, spre locul unde aştepta Amina. Cele două femei se uitară cum Idrissi se îndepărtează coborând dealul.

Când maşina dispăru, Amina se întoarse spre Florence şi făcu semn spre vânătăile de pe fața ei şi spre ghipsul de pe încheietură.

— Sunteți OK? întrebă ea.

— Sunt bine, o linişti Florence.

Simți un val de ușurare că se află într-un loc cât de cât familiar. Era recunoscătoare pentru bunătatea acestei femei, care contrasta brutal cu furia și suspiciunea lui Idrissi.

O urmă pe femeia mai în vârstă în casă și se duse direct sus. O durea tot trupul și își dorea să se întindă. Dar înainte de a intra în camera ei se duse s-o cerceteze pe a lui Helen. Toate hainele acesteia atârnau în dulap. Bijuteriile îi erau împrăștiate pe tăblia comodei. Chiar și periuța ei de dinți era nemișcată în cana de lângă chiuvetă. Părea ca și cum proprietara lucrurilor urma să revină în orice moment. O părticică din Florence chiar sperase că Helen plecase din Semat de una singură, dar acum își dădea seama cât de nebunească era această speranță. Helen n-ar fi plecat niciodată fără haine, fără periuța de dinți și fără pașaport.

Florence își plimbă mâna peste rochiile atârnate în dulap. Umerașele scoaseră un zgomot ușor. Se așeză greoaie pe patul lui Helen și luă din poșetă analgezicele primite la spital. Înghiți două pastile de hidrocodonă cu apă dintr-un pahar umplut până la jumătate, care stătea acolo de două zile. Se trânti pe spate și se holbă la umbrele de pe tavan. Fusese o greșeală să mintă poliția. Dar nu putea să le spună că mai fusese cineva în mașină. Poate că ignorau când se întâmpla ca o turistă să conducă beată, dar n-ar fi procedat la fel dacă ar fi ucis pe cineva. Uciderea din culpă era la fel de gravă peste tot.

Pe lângă asta, ce sens ar fi avut? Helen nu mai era, clar. Nu se agățase de vreo bucată de lemn, așteptând să fie salvată. Era moartă. Nimic nu putea schimba asta.

Florence încercă să examineze implicațiile acestui lucru. N-o s-o mai vadă niciodată pe Helen. Din acest moment nu mai avea nici serviciu, nici casă. Nimeni nu avea să mai citească vreodată un cuvânt scris de Maud Dixon. Fata așteptă să-o podidească lacrimile, dar analgezicele începură

să-şi facă efectul şi deja se simţea ameţită. Totul era înăbuşit.

Gândurile îi plecau întruna la cadavrul lui Helen. Unde se afla acum? Ştia de la emisiunile cu caracter senzaţional din Florida, la care-i plăcea mamei ei să se uite, că un cadavru devenea neidentificabil după câteva zile de stat în apă; era umflat şi mâncat de peşti. Mai ştia că, în anumite culturi – în majoritatea –, felul în care tratai cadavrele avea o importanţă sacră, dar Florence nu înţelesese niciodată asta şi bănuia că nici Helen n-ar fi fost de acord cu astfel de sentimentalisme. Morţii cu morţii. Toate riturile aveau rolul de a-i alina pe cei vii.

Se întoarse pe-o parte şi privi în jur prin camera lui Helen. Era mult mai mare ca a ei.

Şi, fără să se mai gândească la altceva, adormi.

29

Florence îşi petrecu ziua următoare în pat. Chiar dacă nu trecuse prin dureri atât de mari încât să nu se poată ridica, era paralizată de o anxietate cruntă. *Ce făcuse?* Cum era posibil ca în ultimele şaizeci de ore să-şi fi ucis şefa – una dintre cele mai respectate romanciere ale Americii – şi să mintă poliţia în legătură cu asta? Era ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Încercă iar şi iar să-şi amintească ce se petrecuse în noaptea accidentului. Închise ochii şi revăzu drumul spre restaurant, whiskyul şi carnea de cămilă.

Şi apoi ce urma?

Nu putea continua firul poveştii. Se impulsionă să-şi amintească începutul poveştii, încercând să-şi păstreze avântul până în punctul în care amintirile încetau.

Condusese. Băuse whisky. Carnea de cămilă. *Apoi ce?* Apoi... nimic.

Nu mai era nimic acolo.

Chiar băuse atât de mult? I se mai rupsese filmul şi altă dată de la băutură, dar aşa ceva nu i se mai întâmplase de ani de zile. De pe vremea facultății. Desigur, băuse pe stomacul gol. Ceea ce fusese o prostie.

Strânse din nou cu putere din ochi. *Condus. Whisky. Cămilă.*

Dintr-odată, îşi aminti un şuvoi de apă. Era doar în imaginația ei? Nu. O văzu din nou: apa rece, care urca rapid.

Şi mai era ceva: o mână strângându-i cu putere brațul. Mâna cui? A pescarului?

Deschise ochii şi-şi suflecă mâneca, să-şi privească partea de sus a brațului. Cea mai mare parte a pielii din partea superioară a trupului era decolorată, însă putea observa patru vânătăi mici, fiecare de mărimea unei amprente digitale, diferite de restul.

Chiar în acel moment, Amina ciocăni la uşă.

— Intră, strigă Florence răguşită.

Femeia mai în vârstă intră cu o tavă cu pâine prăjită şi ouă. Reveni un minut mai târziu cu un ceainic mare, din alamă, şi-i turnă lui Florence o ceaşcă de ceai fierbinte de mentă. Ar fi fost mai uşor pentru ea să-l toarne deja din bucătărie, însă Florence aprecie aspectul ceremonial al gestului. Când era copil, mama ei reuşise rareori să-şi ia o zi liberă de la lucru când ea era bolnavă, aşa că se bucura de îngrijirile Aminei.

Femeia privi cu satisfacție cum Florence soarbe din ceaiul dulce.

— Prietena dumneavoastră a plecat? întrebă ea.

Florence nu spusese nimic despre motivul pentru care schimbase camerele sau despre ceea ce se întâmplase cu

Helen. Nu-i zisese nici măcar de unde avea vânătăile. Ar fi putut da vina pe analgezice pentru starea de confuzie, dar adevărul era că nu putea suporta gândul ca Amina să se uite la ea în felul în care o privise polițistul. Dădu din cap.

— O să vină înapoi?

— Nu prea cred. S-a întors la Marrakesh.

— Fără...

Amina făcu semn spre încăperea plină cu lucrurile lui Helen.

— A luat câteva lucruri într-o geantă mică. Am să iau eu restul când o să plec.

Amina dădu din cap.

Florence îşi petrecu mare parte a zilei dormitând. Se tot trezea, confuză şi panicată. Poate că avusese intoxicație alimentară, se gândi la un moment dat, dornică de o explicație care să-i ia de pe umeri povara responsabilității. Poate că Helen o obligase, cumva, să bea prea mult. Clar îşi permisese să bea prea mult vin când erau încă în State.

În cele din urmă, când soarele apunea, Florence întinse mâna şi luă o doză dublă de calmante. Când se trezi, era dimineață.

Căldura se întețise peste noapte şi Florence o simțea apăsând-o greu, ca şi cum ar fi fost învelită cu încă o pătură. Probabil se făcuseră deja treizeci şi două de grade. Îşi azvârli cuvertura, lipi două perne de tăblia patului, ridicându-se cât de atent putu în capul oaselor. O ustura peste tot, însă durerea îşi mai pierduse din intensitate. Îşi căută telefonul, apoi îşi aminti că nu-l mai avea. Se uită la pastilele de hidrocodonă de pe noptieră, dar decise să nu mai ia niciuna. Ziua de ieri fusese un vârtej de amețeală, frustrări şi paranoia; era sigură că fusese provocat în parte de analgezice. Nu mai putea să treacă din nou prin asta.

Stând acolo, în încăperea încinsă şi luminoasă, simțea un miros greu ridicându-se din trupul său. Nu mai făcuse un

duş de mai bine de două zile. Mirosea intens şi grotesc a ea însăşi, ca o carne marinată în propriile secreţii. Cât de mult efort trebuie să facem ca să ne ascundem propriul miros, se gândi ea.

Intră cu picioare tremurânde în baia mare, cu gresie a lui Helen şi făcu un duş prelungit, apărându-şi cât putu de bine de apă încheietura pusă în ghips. Julituriile o usturau, dar era înviorător. Durerea o revigora. Nu voia să fie în mintea ei acum.

După duş, încă învelită într-un prosop, îşi aplică un strat gros de cremă hidratantă dintr-un recipient aflat pe blatul din baie. Îşi pieptănă părul pe spate şi se privi în oglindă.

Înţelese cum de fusese luată drept Helen la spital, cel puţin dacă o comparai cu fotografia din paşaportul îmbibat de apă al acesteia. Caracteristicile principale se potriveau: era zveltă, avea părul blond, ochi închişi la culoare. Avea faţa umflată şi învineţită, ceea ce-i ascundea majoritatea trăsăturilor care o individualizau. Îşi aminti un sfat referitor la scris pe care i-l oferise cândva Helen: nu trebuie decât să dai unul sau două detalii despre aspectul fizic al personajului tău. E tot ce-are nevoie un cititor ca să-şi construiască o imagine în minte. Restul sunt doar distrageri.

Florence îşi puse o pereche de chiloţi din mătase gri de-ai lui Helen. Deschise uşa dulapului ei şi scoase o rochie bej de in, cu nasturi din corn în faţă. Îşi puse câteva dintre brăţările ei.

Îşi aminti că Helen purtase brăţări groase în noaptea accidentului. Oare încercase să iasă înotând din maşină? E posibil ca brăţările s-o fi încetinit?

Îşi lovi uşor obrajii. Nu are importanţă, îşi spuse. Nu are nicio importanţă. Nu te lăsa absorbită din nou într-un noian nesfârşit de întrebări.

Coborî pe terasă, unde se înfruptă cu poftă. Întinse unt şi gem pe brioşe şi-o rugă pe Amina să-i facă ochiuri. Bău trei ceşti de cafea cu frişcă. După aceea se lăsă într-unul dintre şezlonguri. Amina îi aduse apă rece cu mentă şi lămâie. Florence îşi închise ochii şi simţi cum căldura o împresoară.

Helen era moartă.

Învârti în minte acest gând, ca şi cum l-ar fi ţinut la lumină, inspectându-l pe toate părţile. Helen era moartă. Aşteptă să mai fie cuprinsă de ceva, de durere, poate de vinovăţie. Însă nu simţi nimic.

Moartea era evenimentul decisiv din existenţa oricărui om, îşi zise ea, iar când se întâmplă, nu mai are nicio importanţă pentru persoana în cauză. Nu mai există. În acel punct, orice semnificaţie ar fi avut se fragmentează şi se împrăştie. Impactul pe care-l are acest moment se răspândeşte asupra celor care rămân în urmă.

Cine ar fi suferit pentru Helen? Mama ei era moartă şi se înstrăinase de restul familiei. Cine mai rămăsese? Editorul ei? Din cele spuse de Helen, nu erau prea apropiate. Greta? Ea s-ar putea să simtă supărarea pierderii unei cliente, însă toţi avem parte de propriile dezamăgiri pe plan profesional.

Adevărul era că singura persoană pentru care trebuia să-i pară rău era ea însăşi. Ea fusese cea rănită, lăsată de una singură într-o ţară străină, fiindu-i luate jobul, locuinţa şi mentorul dintr-o singură mişcare. Nu simţea nimic. Nici milă, nici regret, nimic.

Şi pentru că nu avea aceste emoţii – de fapt, nu avea nicio emoţie –, Florence putea vedea faptele cât se poate de limpede. Iar ceea ce găsise foarte interesant despre acestea, *foarte* interesant, era că nimeni nu ştia ce se petrecuse. Era singura de pe pământ care ştia că Helen Wilcox e moartă.

Poate că o părticică din Florence ştia ce urma să facă în momentul când îl auzise pe polițistul Idrissi şoptindu-i numele în ureche: *madame* Weel-cock. Sau poate că asta se petrecuse şi mai devreme, chiar în ziua când intrase în casa rece, văruită în alb a lui Helen, cu cinci săptămâni înainte, când văzuse firele de piciorul-cocoşului la fereastră şi jarul încins din şemineu. Cu siguranță că în momentul când se trezise zăcând sub soarele necruțător din Semat, în acea dimineață neplăcut de toridă, în mintea ei nu mai existau îndoieli.

Avea de gând să devină Helen Wilcox.

De ce n-ar fi făcut-o? Identitatea lui Helen era acolo, la îndemână, nefolosită, ca o casă mare, goală. Între timp, ea trăia într-o coşmelie potrivită propriei identități. De ce nu s-ar muta ea în conacul abandonat? De ce să-l lase să se degradeze? Putea să se instaleze acolo şi să mențină ordinea. Să curețe mizeria, să spele podelele, să se asigure că totul era în stare bună.

Avea deja cheile; asta era partea uimitoare. *Ştia* cum trebuia să fie Helen. Cunoştea mai bine birocrația vieții acesteia decât o cunoscuse ea însăşi; locuia în casa ei şi-i plătea facturile, îi scria e-mailurile. Ştia clar că putea oricând să treacă drept Helen din punct de vedere fizic; deja o făcuse. Paşaportul acesteia şi fotografia de pe permisul de conducere erau oricum mici şi învechite; acoperite de holograme şi acum pătate de apă. Cea mai evidentă caracteristică a lui Helen era protuberanța de pe nas, însă nu era foarte vizibilă într-o fotografie făcută din față. Şi cine se uita cu atenție la astfel de poze?

Îşi aminti atunci că nici măcar nu mai avea propriul paşaport; fusese, la fel ca Helen, măturat de puhoiul de apă. Dacă lucrurile ar fi decurs normal, s-ar fi dus la ambasadă ca să obțină unul nou, dar ceea ce reprezenta cursul normal al evenimentelor nu făcuse decât s-o dezamăgească de-a

lungul întregii ei vieți. Şi pe lângă asta, la ce-i mai trebuia ei paşaportul lui Florence Darrow?

Nu reuşi să-şi înăbuşe un hohot discret, ca o expirație şoptită. Situația era atât de bizară, atât de neobişnuită, încât i se părea că *trebuie* să fie un dar de undeva, trimis de o forță superioară, poate chiar darul promis de mama ei în toți acei ani. *Aceasta* era şansa ei la măreție. Pur şi simplu putea să intre în vidul lăsat în urmă de Helen. Totul depindea de a nu spune nimănui că aceasta murise.

Florence îşi duse o mână la ochi. Rămase nemişcată timp de mai multe minute.

Simțea lumină în oase, în suflet. Toate vechile îndoieli, nesiguranțe şi anxietăți care o însoțiseră constant îi aparțineau lui Florence Darrow; în sfârşit, putea renunța la ele. Nu trebuia să încerce atât de mult să se schimbe. Să se schimbe? Ce glumă! Nimeni nu se schimbă. Oamenii petrec ani de zile schimbându-şi încet obiceiurile, făcând paşi mici, progresivi, în speranța că-şi vor modifica întregul curs al vieții, dar asta nu funcționează niciodată. Nu. Trebuie doar să ştii când să renunți. Iar Florence Darrow era, fără îndoială, o ratată. Nu avea pe nimeni. Nu publicase nimic. Ce merita oare să fie salvat? O să scape de toate. O să se descotorosească de Florence Darrow şi o să îmbrace pielea lui Helen Wilcox. Va avea o viață extraordinară, cu cea a unei artiste; a unei scriitoare.

Ah, mai era şi Maud! Era să uite de ea. Se alegea chiar cu două identități. Cu cea a lui Helen Wilcox *şi* cea a lui Maud Dixon.

Putea fi Maud Dixon.

Nu-i aşa?

N-o să poată ieşi niciodată în public ca Maud Dixon, alias Helen Wilcox – asta ar fi stârnit prea multă vâlvă –, dar cu siguranță ar putea să-şi publice propriile lucrări sub numele Maud Dixon. Următoarea carte fusese deja contractată; tot

ce avea de făcut era s-o termine. De fapt, Greta nici măcar nu văzuse încă începutul; putea să o scrie în întregime. Şi în sfârşit avea să-şi vadă opera tipărită. Iar cartea nu avea să cuprindă doar o mână de cuvinte de-ale ei împrăştiate ici-colo, aşa cum se gândise când era în Cairo; toate vor fi *ale ei.* Nu-i păsa nicidecum că nu apărea sub numele ei real. „Florence Darrow” se simțea deja ca o parte din trecut. Nu avea nicio conexiune cu el. Şi era convinsă că sub semnătura lui Maud Dixon oamenii vor vedea adevăratul ei talent. Totul ținea de ambalaj; de câte ori nu-i spusese Agatha chestia asta?

Helen avea dreptate: celebritatea nu conta; era vorba de mândrie. *Ea* o să ştie că toate cuvintele pe care le citeşte toată lumea îi aparțin. Deşi poate că într-o zi, peste ani şi ani, lumea va afla că ea e Maud Dixon...

Clătină din cap. Stop. O luase razna. Se strădui să inspire adânc. Trebuia să facă un plan pentru zilele imediat următoare. Urma să rămână aici, în Maroc, pentru restul perioadei pe care o rezervaseră, adică încă o săptămână. Nu voia să facă nimic care să nască suspiciuni. Se comporta ca şi cum totul era în ordine. Şi apoi? Avea să se ducă acasă, acasă la Helen. Casa *ei.* Avea de gând să se mute în dormitorul principal. Să aprindă focul în şemineul cel mare. Să citească toate cărțile de pe rafturile care ocupau pereții biroului lui Helen. Urma să învețe să gătească şi să crească roşii.

Ar avea destui bani ca să nu mai trebuiască să lucreze vreodată, mai ales dacă avea de gând să trăiască la fel de modest ca Helen. Şi-ar putea devota tot timpul scrisului. Ar putea scrie la etaj, în minunatul birou al lui Helen. Să asculte operă, aşteptând ca geniul ei să se reverse. Cu siguranță avusese nevoie doar de un mediu primitor. Normal că genialitatea ei nu-şi făcuse simțită prezența în camera ei

întunecoasă din Astoria, unde era înconjurată de mobilă ieftină de la Ikea şi de borcănele goale de iaurt.

Simțea un val de energie. Da, da! În sfârşit primea ce i se cuvenea.

Florence fusese prudentă întreaga ei viață, lucrând din greu şi respectând regulile, pentru că ştia că era modalitatea cea mai sigură de a pleca din Florida, departe de Vera. Şi funcționase. Disciplina o dusese mai întâi în Gainesville, apoi la Forrester şi, în cele din urmă, la Helen.

Abia în ultimele luni – începând cu acea primă întâlnire cu Simon – începuse să forțeze limitele impuse chiar de ea. Decisese la un moment dat că vechile reguli nu se mai aplicau. Helen îi spusese odată – referindu-se la scrisul ei, dar era ceva ce putea fi aplicat şi referitor la modul în care-şi trăia viața – că lucrul cel mai important era să facă întotdeauna ca povestea să meargă înainte. Impulsul inițial conta. În general, spusese ea, femeile tind să petreacă prea mult timp gândindu-se la consecințe; iar când, până la urmă, iau o decizie, bărbații sunt deja acolo, formând alianțe, traversând liniile bătăliei, distrugând lucruri.

Greşelile, spusese Helen, puteau fi oricând rescrise.

Aşa deci! Şi Florence va acționa. Va sparge lucruri şi, dacă va fi necesar, le va repara tot ea mai târziu.

Zâmbi. Da, acesta era un plan bun. Era un plan foarte bun. Apoi se ridică şi înlătură câteva frunze moarte de pe spatele rochiei sale. O găsi pe Amina în bucătărie şi-i ceru să-i cheme un taxi. Fusese prea mult timp închisă între patru pereți. Mult mai mult decât cele două zile de după accident. Fusese blocată vreme de douăzeci şi şase de ani în viața minusculă, amărâtă a lui Florence Darrow.

— Vă simțiți mai bine? se interesă Amina.

Florence zâmbi.

— Mult mai bine.

31

Taxiul o lăsă la capătul de nord al plajei lungi, în formă de semilună. Se întindea la sud de portul unde ea şi Helen îl văzuseră pe pescar lovind caracatița de pământ cu doar patru zile înainte.

Florence stătea în capul unor trepte înclinate care duceau spre nisip şi se holba la apă. Valurile se rostogoleau în bucle joase şi uniforme, de parcă ar fi fost înghețată răsucită în jurul lingurii. Vântul biciuia nisipul, ridicând ici-colo rotocoale pe care le azvârlea în altă direcție. Trei cămile stăteau în soare, la baza treptelor, sub pături colorate. Un bărbat dormita în apropiere, cu frâiele în mână.

Florence nu mai fusese la plajă de ani de zile. Ultima dată mersese în Florida, în timpul facultății. Se dusese să înoate singură şi a fost înțepată de o meduză. A şchiopătat până la țărm, iar o femeie de pe plajă i-a turnat apă Evian rece pe un prosop, lipindu-l de pielea ei tot mai roşie.

— Meduzele sunt, de fapt, nouăzeci şi cinci la sută apă, îi spusese Florence, lăsându-se pe mâna femeii, amețită de durere.

— Dar cum ai putea spune care-i apa lor şi care-i din ocean? o întrebase femeia.

A fost o întrebare bună.

Florence îşi scoase sandalele şi coborî spre plajă. Când ajunse într-un loc relativ deschis, îşi întinse prosopul jerpelit luat de la vilă şi-i îngropă colțurile în nisip, să le fixeze. Vântul umflă prosopul, amenințând să-l smulgă, dar până la urmă rămase acolo.

Prin materialul subțire simțea cât de fierbinte e nisipul. Pe cer nu era niciun nor; se vedeau doar câteva dâre lăsate de avioane care trecuseră pe-acolo de mult timp. Se dezbrăcă şi rămase în costumul de baie – unul negru, din două piese,

care-i aparţinuse lui Helen – şi merse până la marginea apei. Era mai rece decât crezuse. Se avântă în apă până la brâu. Ar fi vrut cu disperare să plonjeze, însă medicul îi spusese că trebuie să-şi țină ghipsul uscat. Cum avea să şi-l scoată? Va trebui să meargă la un doctor din New York. Îşi băgă capul sub apă, ținându-şi încheietura fracturată în aer. Ieşi simțindu-se înviorată.

Când se îndrepta din nou spre prosop, câțiva oameni îşi întoarseră capul să privească vânătăile purpurii care-i colorau abdomenul şi pieptul. Îşi mutară repede privirea, stânjeniți, de parcă ar fi fost indecent din partea ei să expună atât de deschis fragilitatea trupului omenesc. Folosise produsele de machiaj ale lui Helen ca să-şi acopere cât mai bine urmele de pe față, dar nu avea cum să le ascundă pe cele de pe corp. Scoase *Odiseea* din geantă şi se întinse cu grijă pe burtă. Dar în loc să se apuce de citit, îşi lăsă capul în mâini. Pielea i se înfierbântase din nou şi avea mirosul cremei hidratante a lui Helen. Închise ochii şi inspiră aroma intensă, de mosc.

Nu ştia dacă adormise sau nu când o umbră i se lăsă pe față. Deschise ochii. O fată, care părea să aibă în jur de douăzeci de ani, trona deasupra ei. În slipul ei portocaliu, care-i atârna, era băgat un telefon, iar pe burtă avea un tatuaj cu un delfin.

— Salut, îi zise ea.

Îşi muşca buza de jos, crăpată şi umflată.

Florence doar se uită la ea.

— Scuze, ştiu că-i enervant, dar ai putea să mă dai cu loțiune pe spate?

Florence se holbă încă o dată la ea.

— De unde ai ştiut că vorbesc engleză?

— Ți-am văzut cartea.

Florence aruncă o privire obiectului care o deconspirase.

— Ah…

— Te deranjează?

Fata îi agită în faţă o sticlă cu loţiune de plajă cu aspect uleios. Florence se strădui se ridice puţin, strâmbându-se din cauza durerii. Se uită la rădăcinile neîngrijite ale fetei, la pielea care-i atârna pe burtă, la coşurile de pe piept. Clătină din cap.

— Nu prea cred.

Fata scoase un mic hohot de râs, părând confuză.

— Poftim?

— Nu vreau să te dau cu loţiune pe spate.

— Oh...

Zâmbetul i se şterse, dar nu complet.

— Bine.

Când dădu să plece, ochii ei rătăcitori observară vânătăile şi urmele de pe trupul lui Florence.

— Vai! Ce s-a întâmplat?

Fata se lăsă pe vine şi-şi întinse vârfurile degetelor spre pielea vineţie, mişcându-le uşor la câţiva centimetri distanţă. Florence se încruntă. Rănile ei schimbaseră drastic balanţa de putere. Se întâmplase ceva primordial de-a dreptul: ea era un animal rănit, prin urmare nu reprezenta nicio ameninţare. Pentru fata asta, rănile ei erau o invitaţie, o slăbiciune fizică în faţa căreia toate normele sociale îşi pierdeau orice relevanţă; la fel se întâmpla şi cu ierarhiile abstracte.

— Am avut un accident de maşină, zise Florence tăios.

Fata făcu ochii mari:

— *Tu* ai fost?

— Cum adică? Ai auzit de el?

— Maşina care a zburat de pe Rue Badr? Da, toată lumea a auzit de el! A fost supergroaznic, nu?

Florence nu se putu abţine să nu râdă. *Supergroaznic?*

— Nici măcar nu mi-l amintesc, zise ea.

— Îi cunosc pe majoritatea expatriaților de pe-aici – e un oraş destul de mic şi sunt în zonă de ceva vreme –, dar nimeni n-a auzit vreodată de tine. Ne-am gândit că abia ai venit. Te cheamă Helen, nu?

Florence făcu o pauză. Ce-i drept, trebuia să înceapă de undeva.

— Da, zise ea. Helen. Helen Wilcox.

— Eu sunt Meg. Abia ai apărut pe-aici?

Florence dădu din cap.

— Atunci îți urez bun-venit! Dacă ai întrebări sau ai nevoie de orice altceva, să-mi spui, pentru că sunt un fel de localnic de onoare, aşa zice toată lumea.

Meg era încă ghemuită pe vine, lovind cu putere capătul prosopului lui Florence.

— Aşadar, eşti în vacanță?

— Să zicem. O vacanță în care lucrez.

— Cum aşa?

— Mă documentez. Pentru un roman.

— Stai puțin, pe bune? Eşti scriitoare? Ce mişto! Ador să citesc. Eram obsedată de Harry Potter când eram mică. Absolut *obsedată*! Aveam fularul, ochelarii, tot.

Se uită la Florence, aşteptând o reacție.

— Şi bagheta, adăugă ea cu un aer important.

— Foarte tare, spuse în cele din urmă Florence.

Meg dădu din cap entuziasmată. Apoi se ridică brusc şi violent, împrăştiind nisip în jur.

— Hei, fumezi?

— Da, zise Florence cu hotărâre.

Pusese în geantă un pachet din țigările pe care le fuma Helen. Gândul de a-şi aprinde una pe căldura asta o îmbolnăvea, însă părea un talisman folositor, aşa cum actorii se foloseau de un baston sau de o pipă pentru a-şi construi personajele.

Meg înaintă câțiva pași pe plajă spre propriul prosop și începu să scotocească prin sacoșa ei jegoasă. Se întoarse la ea, ținând triumfătoare un joint.

— Ah, zise Florence.

Nu mai fumase niciodată iarbă, un detaliu jenant care explica statutul ei social din timpul liceului și lipsa prietenilor din facultate. Așadar, luă jointul pe care i-l întindea fata, ținându-l cu grijă între degetul mare și arătător. De ce nu? *Bonjour, l'aventure!*

Meg scoase o brichetă. Florence băgă capătul jointului în flacără și trase îndelung, cu sete, așa cum văzuse că se face prin filme. Fu imediat cuprinsă de un acces de tuse. Îi dădu jointul înapoi lui Megan, cu ochii înlăcrimați.

— Mda, *kif*-ul de-aici e cam tare, zise Meg râzând.

— *Kif?*

— Hașișul.

— Da, cred că nu-i ceva cu care sunt eu obișnuită.

— Probabil tu iei niște iarbă gen Harry Potter.

Florence râse.

— N-are niciun sens ce zici.

Se lăsă pe spate, pe prosop, și-și acoperi fața cu brațul. Simți cum Meg lovea din nou cu piciorul.

— Și de unde ești tu? o întrebă fata.

— Din New York.

Apoi adăugă:

— Dar m-am născut în Mississippi.

— Pe bune? Dar nu prea ai accent.

— Am plecat cu multă vreme în urmă.

— Aha.

— Tu de unde ești?

— Din Toledo. Ohio.

Nu părea să existe vreun răspuns la asta. Nisipul se legăna sub trupul lui Florence ca un hamac. Fu cuprinsă de

o stare plăcută de relaxare. De luni de zile nu se mai simțise atât de liberă.

Se auzi de câteva ori cântecul unei păsări, undeva în depărtare.

— Îmi plac păsările alea care scot sunete ca bufnițele, zise Meg visătoare.

— Adică... bufnițele?

Meg începu să râdă tare, fără să-i pese.

— Serios? Chiar sunt bufnițe?

Florence nu-i răspunse. Habar n-avea despre ce tot vorbea. Glasul ei părea că se aude de foarte departe. Fata continuă să repete cuvântul, cu diverse intonații:

— Bufniță. Bufniță. *Bufniță.* Ce cuvânt ciudat! Are două silabe sau mai multe? Nici n-aş putea spune.

— Poftim?

Florence pierduse şirul conversației.

— Cred că două. Buf. Niță. Buf. Niță.

Senzația de bine pe care o avusese Florence dispăru. Deschise ochii şi se uită la fata de lângă ea. Când Meg râdea, delfinul de pe burta ei arăta de parcă avea o criză de epilepsie. Din pielea degetelor de la picioare îi ieşeau firişoare negre, de parcă ar fi fost picioarele întoarse ale unui țânțar. Florence se simțea expusă şi murdară. Voia să fie acasă. Îşi dorea să se afle în camera lui Helen, printre lucrurile ei. Tipa asta nu era genul de prietenă pe care şi-ar fi făcut-o Helen. Nu era bine deloc.

Se ridică brusc în picioare şi începu să-şi adune lucrurile.

— Trebuie să plec, zise ea.

Trase brutal prosopul de sub fata mai tânără. Meg se rostogoli pe nisip fără împotrivire, ca un lemn.

— Prea bine, zise ea pe un ton vesel. Ştii ce, ar trebui să vii la chef diseară.

— Chef?

— Mă rog, nu chiar un *chef*. Sunt nişte expatriaţi care se adună într-o casă cu o mulţime de oameni superinteresanţi şi creativi. Cred că ţi-ar plăcea la nebunie.

Florence nu se întrebă cum ar putea Meg să ştie ce-i plăcea ei şi ce nu. Se simţi măgulită că cineva îi lua în seamă preferinţele. Îşi imagină că e într-un loc unde e înconjurată de poeţi şi oameni de artă, îmbrăcaţi în caftane colorate, stând împreună în lumina tremurătoare a lămpilor din alamă.

— Da, spuse ea, dând din cap. Mi-ar *plăcea*.

Îi spuse fetei că nu avea maşină, aşa că Meg se oferi s-o ia de la Villa des Grenades la ora opt.

Florence se târî pe nisipul încins înapoi spre drum. Plănuise să se ducă în oraş să ia prânzul, însă până la urmă intră în primul restaurant întâlnit, o dugheană menită să atragă turişti, care făcea reclamă unor „hotdogi în stil american”. Bău o Coca-Cola în vreme ce aştepta să i se cheme un taxi care s-o ducă acasă. Privi cum crenvurştii se rostogolesc prin zemurile lor uleioase şi se gândi la capetele puse la murat.

32

Florence se trase de buză. Stătea la masa din sufragerie purtând încă hainele umede şi pline de nisip, citind un e-mail trimis de Greta Frost. Îl reciti de mai multe ori, însă cuvintele rămaseră aceleaşi.

> Salut, M. Voiam să văd cum mai stau lucrurile.
> Sună-mă. Vreau să discutăm mai detaliat despre TPR.
>
> G.

Florence încercă să deducă unele nuanţe din cuvintele de pe ecran. Nu reuşi să-şi dea seama. Căută pe Google ce însemna TPR. Fie era un simbol bursier pentru o mare

companie de îmbrăcăminte, fie un acronim pentru o metodă de predare a limbilor străine pentru copii. Niciuna dintre acestea nu avea sens în acest context. Bătu uşor cu degetele în tastatură. Apăsă butonul *Reply* şi scrise:

Din păcate, am o toxiinfecție alimentară severă.

Reciti, apoi şterse tot. Scrise apoi din nou:

Nu pot vorbi astăzi – am fost otrăvită de o bucată râncedă de caracatiță.

Avantajul: am acces la o cunoaştere mai profundă a budelor marocane decât m-aş fi gândit vreodată că voi avea...

M.

Răspunsul veni imediat:

Ce păcat! Însănătoşire grabnică. Ținem legătura.

Florence şterse o pată de pe ecran şi închise încet laptopul. Iată, începuse să joace rolul lui Helen Wilcox în fața cuiva care chiar conta. Farsa începuse. Ştia că o confruntare cu Greta era inevitabilă, dar spera să o amâne cât mai mult posibil, cel puțin până avea o idee mai clară despre cum trebuia să procedeze în privința ei.

Greta era obstacolul major în calea planurilor sale: ea interacționa cu Helen frecvent, era implicată în progresul muncii acesteia şi deja ceruse să discute cu ea la telefon. Florence se gândi că ar putea s-o convingă să meargă mai departe conform planului. Greta avea cu siguranță un interes profesional pentru a păstra relevanța numelui Maud Dixon. Dar oare era un motiv îndeajuns de important ca aceasta să ignore moartea unui om cu care lucrase – cu foarte mare succes – acum trei ani? Să să fie complicele unui furt de identitate? Era greu de spus. Cum ar putea aborda subiectul, fără a recunoaşte ceva? Era genul de discuție în care fie spuneai totul, fie nu spuneai nimic.

Mai erau şi alte variante în afară de colaborare. Florence avea timp. Avea opțiuni. Era sigură de un singur lucru: acum, că primise acest dar, nimeni – *nimeni* – nu avea să i-l ia.

În după-amiaza aceea, Florence dormi mult şi adânc. Soarele apunea când ea se trezi. Făcu un duş. Tocmai se machia când Amina bătu încet la uşă.

— Intră! strigă Florence din baie.

Femeia zăbovi în prag. Ținea împăturită în mâini eşarfa cu dungi albastre şi albe a lui Helen. Florence încremeni, cu tubul de rimel în mână.

— Unde-ai găsit-o?

— *Le gendarme*, zise Amina.

Polițistul.

— Idrissi? E aici?

— A plecat. Dormeați. A întrebat de prietena dumneavoastră. Când a venit acasă, când a plecat, adăugă ea stingherită.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Că eu nu rămân noaptea aici.

— Bine, zise Florence încet. Mulțumesc.

Amina nu dădu niciun semn că ar fi auzit. Puse eşarfa pe pat, netezind o cută. Chiar în acel moment se auzi soneria, iar Florence tresări. Se uită la ceas. Mai erau câteva minute până să se facă ora opt. Probabil că era Meg.

Amina coborî să deschidă uşa. Florence o urmă la scurt timp şi o găsi pe Meg în curte, cu ochii-n telefon. Când o văzu pe Florence, fata exclamă:

— Stai aşa, arăți atât de bine!

Florence purta o rochie din mătase şi o pereche de espadrile. Îşi colorase buzele cu rujul roşu pe care-l purta întotdeauna Helen. Văzându-se în oglindă, se simți de parcă ar fi purtat o mască. Arăta, chiar şi pentru ea însăşi, total neobişnuit. Ridică mâna, să vadă dacă reflexia ei făcea la fel.

— Mulțumesc, răspunse ea. Şi tu.

Meg purta o pereche de blugi scurți şi o bluză cu modele tradiționale.

Florence urcă pe locul din spate al motocicletei Honda hodorogite a lui Meg şi-şi puse timidă mâinile în jurul mijlocului moale al fetei. Îşi ţinu cu grijă cu dreapta ghipsul de pe încheietura mâinii stângi.

— Totul bine în spate? întrebă Meg.

— Sunt bine. *Bonjour, l'aventure!*

Villa des Grenades se afla pe un drum îngust, şerpuit. Probabil că de sus arăta ca un fir de păr căzut pe pământ. Huruitul motorului scuterului se înteţea şi scădea pe măsură ce luau curbele. Florence îşi dădu seama că-i plăcea călătoria şi felul periculos în care se apleca motocicleta când lua virajele. Îşi aminti senzaţia pe care o avusese atunci când ambalase motorul în drumul spre Semat, când îşi imaginase capul lui Helen ricoşând de bord, ca o minge de fotbal. Clătină din cap, să scape de această imagine.

După aproximativ cincisprezece minute, Meg opri în parcarea unui bloc urât, aflat chiar în exteriorul zidurilor Medinei. Îi spuse lui Florence că patru australieni închiriaseră un apartament în clădire şi că tot felul de expatriaţi apăreau şi dispăreau de acolo la intervale de câteva săptămâni. Majoritatea erau pasionaţi de *kitesurfing*[22] şi veneau aici pentru vânt. Apăsă butonul interfonului, din care răsună o melodie veselă.

— Da? se auzi un hârâit din difuzor.

— Eu sunt, strigă Meg, lăsând o urmă de luciu de buze pe interfon.

După un moment de tăcere se auzi un alt hârâit:

— Cine?

Ea râse şi zise:

— Meg!

---

[22] Sport extrem în care o persoană se deplasează pe apă folosindu-se de puterea vântului prin intermediul unui zmeu uriaş pe care-l manevrează printr-un cablu (n. tr.).

Își dădu ochii peste cap spre Florence, privind-o relaxată. Părea o persoană obișnuită să fie uitată. În cele din urmă, interfonul bâzâi și ușa se descuie cu o bufnitură. În timp ce urcau spre etajul al treilea, Florence o întrebă câți ani are.

— O să fac douăzeci și doi în septembrie. Tu câți ani ai?

Decise să facă o medie a vârstei ei și a lui Helen.

— Douăzeci și nouă.

Le deschise ușa un tip blond, care avea pe el doar un șort. Se întoarse în cameră, fără să le spună nimic. Urmând-o pe Meg înăuntru, Florence privi scena cu o consternare crescândă. În încăpere erau adunați opt sau nouă inși; camera era dominată de o canapea enormă din piele neagră, formată din mai multe segmente, peticită cu bandă izolatoare. Pe o măsuță amărâtă erau împrăștiate scrumiere pline și cutii goale de bere. Nimeni nu era îmbrăcat în caftan colorat. Nu erau nici lămpi.

— Salutare, oameni buni! zise Meg veselă.

Se plimbă prin cameră și-o prezentă tuturor pe Florence într-un mod ceremonios complet nepotrivit într-un asemenea mediu.

— Helen e scriitoare, zicea ea de fiecare dată. *Romancieră.*

Majoritatea celor de acolo aveau aceeași expresie plictisită, impasibilă, la fel ca tipul care le deschisese ușa. Dar Florence observă cu satisfacție că păreau să piardă din masca indiferenței când Meg o prezenta drept scriitoare. Ceva – dacă nu respect, măcar curiozitate – le scăpăra în ochi.

— Și eu sunt scriitoare, se confesă o fată emaciată, îmbrăcată cu un sutien de baie, în timp ce trăgea dintr-o țigară electronică. Mă rog, e doar un blog de călătorie acum, dar sper să-l transform într-o carte.

— Super, zise Florence.

— Da... Așa că, dacă ai vreun pont sau ceva despre cum să faci rost de un agent literar...

Florence zâmbi mărinimoasă.

— Desigur.

— Iar tu? Am citit ceva din ce-ai scris?

— Păi... nu ştiu ce-ai citit tu.

Fata zâmbi şi clătină din cap.

— Scuze, a fost o întrebare tâmpită. Ce-ai scris?

Florence se întrebă care fusese răspunsul lui Helen când fusese întrebată aşa ceva. Dar o văzuse atât de rar interacționând cu oamenii. Poate că nu le spunea deloc că era scriitoare. Însă acum era prea târziu pentru asta.

— Să fiu sinceră, zise ea, scriu sub pseudonim. Şi nu obişnuiesc să-l dezvălui.

Tipul care le deschisese uşa îşi ridică privirile de la țigara pe care o răsucea şi spuse:

— Doamne Dumnezeule, doar n-o să ne zici că eşti Maud Dixon!

Florence se forță să râdă.

— Aş vrea eu.

— Oh, Doamne! O iubeeeeeeesc pe Maud Dixon, zise de pe canapea o americancă a cărei piele era arsă de soare.

Se întoarse spre tipul în poala căruia îşi ținea picioarele.

— Jay, zi tu, nu vorbesc tot timpul despre ea?

El nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. Ea-şi zgâlțâi picioarele.

— Iubi... nu vorbesc eu mereu despre asta, țăranoi ucigaş?

— Hm, făcu Jay, uitându-se la telefon.

— O să te *înjunghii*! zise ea voioasă, prefăcându-se că-i înfige un cuțit în burtă.

— Opreşte-te, spuse el plictisit.

Meg se întoarse din bucătărie, aducând două beri Casablanca. Se aşezară pe câte un scaun alb din plastic pe balconul care dădea spre parcare.

— Bun! zise Meg veselă.

— Bun, răspunse Florence cu mai puțin entuziasm.
— E distractiv.
— Hm...
— Spune-mi cum ai ajuns scriitoare.
— Nu ştiu. Am scris dintotdeauna. Şi într-o zi cred că pur şi simplu a dat norocul peste mine.
— Ce mişto! Mi-ar plăcea să fiu scriitoare.
— Scrii?
— Nu prea. Eu îmi folosesc mai mult emisfera stângă. Adică funcționez mai degrabă logic şi chestii de genul.
— Şi ce planuri ai?
— Nu ştiu. Părinții mei îşi doresc mult să mă întorc la facultate. Dar nu ştiu dacă-mi place treaba asta. S-ar putea să-mi placă actoria.
— Adică să joci în filme? Sau teatru?
— Hm, mă gândesc că mi-ar plăcea în filme. Nu ştiu. Poate. S-ar putea şi să devin actuar. Ca tata.
— Deci actriță sau actuar? Sunt chestii complet diferite.
— Nu ştiu, bine? zise Meg, făcând ochii mari.
Luă o țigară din pachetul de pe masă şi i-o oferi lui Florence, care clătină din cap.
— Şi de ce scrii sub nume fals?
Florence încercă să-şi amintească ce spusese Helen când o întrebase asta. Avusese ceva de-a face cu... teniile?
— E complicat, doar atât reuşi să zică.
Meg dădu din cap.
— Clar.
Unul dintre cei din apartament îşi făcu apariția pe balcon, legănându-se nepăsător. Spuse că îl cheamă Nick. Era înalt şi bronzat şi ar fi fost incredibil de arătos dacă părul său lung şi blond n-ar fi fost plin de codițe răsucite, deşi nimeni nu părea să considere lucrul ăsta la fel de jenant cum i se părea lui Florence.
— Ai una şi pentru mine, Meg? întrebă el.

Florence avu impresia că fata roşise uşor când îi întinse bărbatului pachetul de ţigări. Era prima persoană de la chef care-i spusese pe nume.

După ce-şi aprinse o ţigară, Nick se întoarse spre Florence şi zise:

— Deci tu eşti nebuna care a zburat cu maşina de pe Rue Badr acum câteva nopţi?

— Aşa mi s-a spus.

— Dacă eşti în căutare de senzaţii tari, îţi împrumut placa mea.

Florence zâmbi.

— Mersi, o să ţin minte.

Nick dădu din cap.

— Pe bune, drumul ăla e extrem de periculos. Eu mi-am nenorocit motoreta pe dealurile alea cu câteva săptămâni în urmă.

— Au fost deja vreo patru accidente acolo anul ăsta, interveni Meg.

Pe Florence o înveseliră aceste informaţii. Poate că accidentul nu fusese din vina ei, până la urmă.

— Şi voi cum aţi auzit de el? întrebă ea.

— Am văzut ştirea în *Le Matin*, zise Nick.

— Vorbeşti franceza? spuse Florence surprinsă.

— *Un peu*, „puţin”, răspunse el cu un accent groaznic.

— Eu o să-mi mai iau o bere. Vreţi şi voi? întrebă Meg.

Nick şi Florence clătinară din cap. El se prăbuşi pe scaunul pe care-l părăsise Meg şi-şi frecă ceafa.

— Aşadar, eşti scriitoare?

Florence dădu din cap.

— Foarte tare!

Nick îi amintea de cineva, dar nu-şi putea da seama de cine.

— Dar tu? întrebă ea. Tu ce faci?

— Sunt încă la facultate.

— Pe bune? Pari mai bătrân.

— Am douăzeci şi patru de ani. Mi-am luat câțiva ani de pauză. O să termin cursurile la Universitatea din San Diego prin toamnă.

— Şi apoi ce-o să faci?

Florence habar n-avea de ce juca rolul de consilier de carieră. Adevărul era că nu ar fi ştiut cum să se comporte într-o astfel de situație – înconjurată de necunoscuți, la o petrecere jenantă, într-o țară străină – chiar dacă n-ar fi pretins că este altcineva.

— Probabil că o să mă implic în afaceri cu imobiliare. Fratele meu mai mare, Steve, e agent imobiliar şi face *o groază* de bani.

— Asta-mi tot spune şi mie mama să fac.

— Serios?

— Da. Fiica prietenei ei este agent într-o mare companie imobiliară din Tampa. Şi, bineînțeles, are un soț, patru copii şi propria față pe o carte de vizită. Cred că m-aş sinucide dacă viața mea ar fi aşa.

— De ce? Nu sună aşa rău... vreo doi copii, casă lângă plajă.

— Dar e insignifiant. E ca şi cum ai conduce, să zicem, optzeci de ani numai până la băcănie şi înapoi. Oare nu putem avea aspirații mai înalte?

— Să nu te superi, dar de ce-ar fi mai bine să fii scriitoare?

— De ce e mai bine să creezi artă?

— Da. De ce-ar fi mai important decât să ajuți pe cineva să-şi găsească o casă? E ceva real.

— Arta e un lucru real.

— Eu aş prefera să am o casă, nu o povestire.

— Bun, încearcă măcar o clipă să nu gândeşti ca un consumator. Cum rămâne cu viața *ta*? Chiar crezi că ai fi satisfăcut dacă ți-ai petrece mare parte din timpul pe

pământ plimbând oameni de la o casă la alta? Ăsta-i scopul tău?

— Cred că scopul meu e doar să fiu un om bun.

Florence se uită la Nick, să-şi dea seama dacă vorbeşte serios. Şi chiar aşa era.

— Probabil că şi asta e important, murmură ea.

Nick clătină din cap.

— Să nu mă înțelegi greşit. N-am zis că ăsta ar trebui să fie scopul tuturor. Cred că este uimitor că te gândeşti la astfel de lucruri şi că ți-ai găsit pasiunea. Tot ce zic eu e că drumul ales de cineva nu este intrinsec unul *mai bun* sau *mai rău* decât al altora, înțelegi?

Florence ridică o sprânceană, sceptică, iar Nick râse. Aruncă o privire spre uşa de sticlă, glisantă, care ducea înăuntru.

— Bine, zise el cu o voce scăzută, să nu spui nimănui ce urmează să-ți zic. Sunt nişte fete înăuntru care chiar şi-ar dori să fie influenceri pe Instagram. Şi da, recunosc că poate e o cale ceva mai *puțin* nobilă decât, să zicem, cea a lui Ghandi.

Florence râse.

— Eu am vreo şapte urmăritori pe Instagram, aşa că, nu-ți face griji, nu sunt în pericol să urmez o astfel de carieră.

Nick dădu entuziasmat din cap.

— Vezi? La asta mă refeream. La naiba cu tot ce cred alții despre tine, OK? La naiba cu toate *like-urile,* şi *comentariile*, şi *pozatul* încontinuu.

— Exact, fu de acord Florence, chiar dacă era conştientă că-şi petrecuse cea mai mare parte a timpului întrebându-se ce credeau alții despre ea.

Dar Helen nu făcuse asta.

Florence se aplecă şi-i luă dintre degete țigara aprinsă.

— Aşadar, ce te aduce la Semat? întrebă ea, trăgând adânc un fum.

— Vântul.

— Eşti unul dintre *kitesurferi*?

— Da. Tu?

Florence râse.

— Nu. Cu siguranță nu.

— Să ştii că am vorbit serios. Ar trebui să încerci şi tu. Aş putea să te învăț, dacă vrei.

Florence îşi lăsă capul într-o parte.

— O să mă mai gândesc.

Se întrebă dacă Helen ar fi acceptat oferta sau ar fi considerat-o sub demnitatea ei. Dar îşi dădu seama că, încercând să prevadă ce-ar face Helen într-o anumită situație, Florence descoperise că aceasta avea o fire complet imprevizibilă.

Atunci putea să fie şi ea la fel. Îi atinse coapsa lui Nick.

— Vino aici, zise ea.

Cincisprezece minute mai târziu, Florence era deasupra lui pe o saltea dezgolită, cu un sac de dormit murdar mototolit la picioarele lor. Îi descheie violent cămaşa. El se ridică şi-i cuprinse fața cu palmele.

— Eşti frumoasă, îi spuse.

Ea-l împinse la loc.

— Spune-mi pe nume, zise ea.

— Helen, icni el.

— Din nou.

— *Helen.*

33

Florence introduse ultima bucată de croasant într-un borcănaş cu gem, apoi şi-o azvârli în gură. Îşi turnă în ceaşcă tot ce mai rămăsese din cafeaua făcută la cafetiera franțuzească. Apoi îşi aprinse o țigară din pachetul pe care-l

adusese din camera lui Helen. O lovi uşor de marginea farfuriei. Zâmbi când văzu urma de ruj lăsată pe filtru. Gestul acesta, pe care-l observase de nenumărate ori la Helen, îi dădu senzația că privea de fapt mâna lui Helen. Era tulburător. Trase încă un fum. I se păru că îl simte arzându-i plămânii, transformând-o în Helen din interor spre exterior. Apoi simți o amețeală uşoară şi strivi țigara în gem.

Noaptea trecută fusese palpitantă. Nu pentru că făcuse sex – Nick era prea drogat şi prea terminat. Întreaga seară fusese o revelație. Ea fusese Helen. Cu adevărat.

Chiar dacă o dezamăgiseră anumite lucruri legate de loc – casa jalnică, lipsa de farmec a companiei –, se dovedise a fi un mediu perfect în care să poată lua naştere noul său eu. Până la urmă, disprețul fusese întotdeauna o treaptă către încredere, iar asta cerea situația ei de-acum. Ceva asemănător cu trufia, nu sentimentele ei obişnuite şi dezgustătoare de nesiguranță şi neîncredere în sine. Între femei ca Helen Wilcox şi Amanda Lincoln, Florence obişnuia să se simtă mică şi incapabilă. Dar noaptea trecută avusese impresia că Meg, Nick şi fata care-i ceruse sfaturi despre scris fuseseră chiar impresionați de ea. Pentru prima dată, puterea fusese în mâinile *ei*.

Lui Helen îi plăcuse puterea. Nu puterea fizică, asta nu avea nicio importanță. Puterea emoțională, cea psihologică, aceasta era unealta ei de bază. Îi plăcea s-o folosească, tot aşa cum un dansator sau un muzician simțea plăcerea simplă, pură atunci când îşi folosea talentul. Helen dicta direcția şi tonul oricărei conversații. Ascundea informații în mod constant, fără să aibă un motiv întemeiat să o facă şi îi plăcea teribil s-o deruteze pe Florence cu afirmații bizare. Chiar şi *Mississippi Foxtrot* era o explorare a puterii: în primul rând, cea pe care acel libidinos, Frank, o avea asupra lui Ruby şi apoi cea pe care o exercitase Maud după ce i-o smulsese acestuia printr-un singur gest violent.

Eforturile lui Florence de a controla dinamicile puterii relațiilor interpersonale eşuau adesea. Prieteniile ei din timpul gimnaziului şi liceului se bazau mai mult pe-o teamă împărtăşită de alienare. În facultate îşi făcuse prieteni la cursurile de engleză, însă nu dezvoltase în mod deosebit niciuna dintre relații, transformând-o într-una apropiată. Avusese întotdeauna nevoie să se retragă în solitudine după ce petrecuse câteva ore în compania altora.

Acum avea ocazia să încerce un nou mod de a exista în lume; un fel de a interacționa cu oamenii în care nu ea era cea care cerea atenție, ci era subiectul acestei atenții.

Simplul fapt de a-şi lua un alt nume, unul pe care-l asocia cu fascinația şi puterea, îi schimbase întregul sens al vieții. Se simțea... transfigurată. Chiar şi printre oamenii care nu contau, care nu ştiau că Helen era o scriitoare faimoasă în întreaga lume; chiar şi când era singură, pe bancheta din spate a unui taxi, în drum spre casă. Deghizându-se în Helen, chiar se simțea mai importantă, mai interesantă, mai valoroasă din toate punctele de vedere. În mod ciudat, se simțea mai mult *ea însăşi* – mai mult ca femeia despre care crezuse întotdeauna că se află ascunsă undeva înăuntrul ei.

Îl sedusese pe Nick doar ca să vadă dacă poate. Ea, care fusese doar pradă, deşi şi asta se întâmplase rar.

Florence luă o înghițitură de suc de portocale şi o plimbă prin gură, să scape de gustul de tutun. Se ridică de la masă şi se aşeză la biroul din casă, unde era laptopul. Văzu un alt e-mail de la Greta, de data asta trimis pe adresa ei:

> Bună, Florence,
>
> Cum se simte Maud astăzi? Crezi că ar putea să vorbească la telefon?
>
> Nu vreau s-o bat la cap când e bolnavă, dar tocmai am aflat că TPR ar vrea să publice interviul în numărul din toamnă, aşa că nu avem foarte mult timp la dispoziție.

Lui Florence îi pică fisa: TPR erau inițialele *The Paris Review*, revista literară trimestrială cunoscută pentru interviurile pline de profunzime cu autori celebri.

Într-un e-mail anterior, Greta spusese că voia să discute „mai detaliat” despre TPR. Asta însemna că Helen fusese de acord să dea un interviu? Florence se încruntă. N-avea niciun sens. Helen nu avea nevoie să se justifice cuiva sau să-şi explice opera. Nu era genul. Oare avusese de gând să-şi folosească numele adevărat, să-şi dezvăluie identitatea? *The Paris Review* mai publicase un interviu anonim înainte – folosind doar pseudonimul literar al scriitorului – dar asta se întâmplase o singură dată.

Căută rapid în *inbox*-ul lui Helen; nu mai erau alte e-mailuri care să conțină cuvintele *The Paris Review.* Urcă în camera lui Helen şi-i căută laptopul; îl zărise fugitiv în geanta acesteia, la aeroport. Îl găsi destul de repede, era în sertarul noptierei, însă când îl deschise se lovi de aceeaşi problemă pe care o întâmpinase şi în Cairo, când încercase să-şi bage nasul. Florence testă mai multe variante stupide: *MississippiFoxtrot, Jenny, Ruby.* Niciuna nu funcționa.

Se întoarse la laptopul de jos şi îi răspunse Gretei:

> Maud este încă bolnavă, din păcate. Dar a zis că e posibil să se fi răzgândit în privința interviului.

Era imposibil ca *ea* să dea interviul.

Se auzi imediat sunetul care o anunța că primise un e-mail nou. Se uită la ceas. La New York era ora cinci dimineața. Şi era duminică.

> Florence, poți să mă suni?

Florence strânse din dinți. Detesta să vorbească la telefon. Nu aveai timp să plănuieşti şi să cizelezi ce aveai de zis. Poate că fix asta le plăcea altor oameni; Greta nu părea genul de persoană care să-şi revizuiască propriile cuvinte. Florence îşi târşâi picioarele până la bucătărie, unde era telefonul fix, apoi formă numărul pe care Greta îl inclusese în e-mail.

— Bună, Florence, se auzi glasul răguşit, familiar.
— Bună, Greta. E devreme la tine.
— Oh, nu dorm niciodată mai târziu de ora cinci. Una dintre problemele înaintării în vârstă. Aşa, ce-i cu Helen?
— A mâncat caracatiță stricată.
— Şi nu poate nici măcar să vină la telefon?
— Efectiv nu s-a urnit de pe podeaua băii în ultimele douăzeci şi patru de ore.
— Asta nu sună bine. Ai chemat un doctor?
— Da, bineînțeles. A zis să am grijă să fie hidratată.
— Douăzeci şi patru de ore e o perioadă cam lungă să fie atât de bolnavă. Cred că ar trebui să luați în calcul să vă întoarceți înapoi la Marrakesh. Pot să sun la spitalul de acolo şi să le spun să vă aştepte. Îmi imaginez că cel de unde sunteți nu-i cu mult mai bun decât un cort din timpul războiului civil.
— Nu-i chiar atât de rău.
— Ați fost acolo?
— Ah, da. Am dus-o ieri pe Helen.
— Şi?
— Atunci mi-au zis să am grijă să fie hidratată.
— Hm...
Se lăsă o tăcere îndelungată.
— Ai zis ceva despre Helen, cum că s-ar fi răzgândit în privința interviului pentru *Paris Review.*
— Da. A zis că s-a răzgândit. Nu mai vrea să-l facă.
— Interesant.
Făcu din nou o pauză.
— Ştii, nici măcar nu acceptase să dea interviul. Tot încercam s-o conving că e o idee bună. Aşa că se pare că nu *s-a răzgândit*, dacă mă gândesc eu bine.
Futu-i!
— Serios?
— Serios.

— Ciudat. Poate că a vorbit aiurea. Chiar nu e-n apele ei. Delirează.

— Hm...

Iarăşi tăcură amândouă.

— Florence, recunosc, m-ai pus pe gânduri. Spui că Helen delirează, că nu poate veni la telefon, că nu s-a mişcat de pe podeaua băii. Toate astea sună foarte rău. Chiar te rog să vă duceți la Marrakesh ca să primească tratament. Lauren ar face cu plăcere toate aranjamentele necesare pentru voi. Pot să vă găsesc o maşină care să vă ia azi.

— Nu... o să-şi revină, cred. O s-o întreb, dar a insistat mereu că vrea să rămânem aici să-şi continue documentarea.

— Ținând cont de cum ai descris situația, poate că Helen nu este capabilă să ia singură astfel de decizii. Ascultă, Florence, eşti tânără, iar Helen poate fi intimidantă, ştiu asta. Dar e mai important să te asiguri că este îngrijită şi se însănătoşeşte decât să îți faci griji că o să fie supărată pe tine câteva ore.

— Da, ştiu. O să mă gândesc, bine?

— Bun. O să sun din nou după-amiază, să văd cum evoluează situația. Ah, apropo, am încercat să te sun pe ambele numere şi n-am reuşit să dau de tine.

— Da, semnalul e chiar nasol aici.

— Deci ăsta-i numărul pe care ar trebui să-l folosesc?

— Da, e telefonul fix din casă.

— Foarte bine. Vorbim curând.

Florence trânti telefonul în furcă. *Rahat!* Şi ce-o să-i spună Gretei peste câteva ore sau zile, când tot nu va avea cum să dea de Helen?

Bună, Greta! Am omorât-o pe Helen – ups! –, aşa că, ce zici, pot eu să fiu de-acum Maud Dixon?

Perfect.

34

Florence se aşeză pe plajă şi-şi îngropă degetele de la picioare în nisip. Vântul, care biciuise totul fără oprire de când venise ea, dispăruse fără urmă. Aerul era neclintit şi greu în jurul ei. Nu exista nicio scăpare din calea dogorii neîncetate a soarelui.

Încercă să-şi scoată din minte discuția telefonică cu Greta. Voia să-şi recapete energia cu care se trezise şi plăcerea electrizantă de a fi Helen. Nu-i plăcuse să redevină Florence în timpul discuției cu Greta. Convorbirea lăsase urme. Ceva lipicios şi neplăcut, de care dorea să scape complet. Voia înapoi degajarea, încrederea şi puterea.

Adună o mână de nisip şi-l lăsă să i se scurgă printre degete. Pielea îi era rozalie din cauza soarelui. Sub ea, vânătăile îşi schimbau culoarea din vinețiu în galben şi în verde. Îşi turnă nisip peste picioare, acoperindu-le cu totul.

După convorbirea cu Greta, se uitase peste articolul din *Le Matin* şi-şi dăduse toată silința să-l traducă. Avea doar câteva rânduri. O turistă din New York, pe nume Helen Wilcox, căzuse de pe Rue Badr cu o maşină închiriată, sâmbătă seara, la ora zece. Din întâmplare, din cauza unor probleme pe care barca lui le avea la motor, un pescar local se afla încă în larg şi a auzit când a căzut maşina în apă. A ajuns acolo cât automobilul încă mai plutea şi-a tras-o afară pe domnişoara Wilcox prin geamul deschis. Ea a fost dusă la spital cu răni minore şi probabil îşi va reveni complet. Acesta a fost cel de-al cincilea accident pe Rue Badr din acest an. Cu un an înainte, doi oameni au murit într-un accident în acelaşi loc.

Florence închisese frustrată computerul. Nu aflase nimic nou față de ceea ce i se spusese deja. Memoria ei era încă o gaură neagră şi era îngrozită că polițistul Idrissi avea să

umple golurile înainte s-o facă ea. Ceea ce ar fi însemnat nu doar că noua ei existență ca Helen Wilcox avea să fie distrusă, ci şi vechea sa viață.

Se ridică în picioare şi-şi scutură nisipul de pe trup. Observă un grup de surferi zdrențăroşi care se adunaseră mai jos, pe plajă. Îşi puse lucrurile în geantă şi se îndreptă spre ei. Văzând-o, câțiva dintre ei se întoarseră spre ea, dar niciunul nu zăbovi prea mult cu privirea asupra ei. Felul cum arăta nu era potrivit pentru plajă; pielea sa palidă reflecta lumina şi abia dacă reuşea să umple cupele sutienului lui Helen.

Îl zări pe Nick aşezat pe un prosop de mărimea unui şervețel. Costumul lui de surf era pe jumătate desfăcut, iar partea de sus îi atârna pe spate, ca o umbră. Lingea cu grabă o înghețată pe băț, care era aproape topită.

— Bună, zise ea când ajunse lângă el.

Nick ridică privirea şi zâmbi încântat.

— Salutare!

Se oprise din mâncat şi înghețata i se prelinse pe antebraț.

— Căcat, zise el, sucindu-şi gâtul ca să-şi treacă limba de la cot la încheietură.

Florence îşi dădu seama în sfârşit de cine-i amintea Nick: de Bentley, cățelul vecinului lui Helen.

— Ce faceți? întrebă ea.

— Nu mare lucru. E un căcat total acolo.

Arătă spre marea aproape lipsită de valuri.

Florence aruncă şi ea o privire şi dădu din cap înțelegătoare.

Nick aruncă restul de înghețată în nisip.

— Doamne, porcăria aia mă mânca de viu.

Îşi şterse cu putere mâinile de coapse şi-i zâmbi lui Florence.

— Tu ce faci?

— Mai nimic. Citeam, dar e prea cald ca să stau pe plajă. S-ar putea să merg într-o plimbare prin oraş.

Tăcu.

— Vrei să vii şi tu?

Nick păru de-a dreptul încântat.

— Da, haide!

Îşi dădu repede jos costumul şi scotoci printr-un rucsăcel după un tricou mototolit. Odată cu acesta scoase şi o carte. Florence o ridică şi se uită la copertă: *Ceai în Sahara*, de Paul Bowles.

— Citeşti cartea asta?

— Tocmai am terminat-o. Dacă vrei, ți-o împrumut. E incredibilă.

Florence încercă să-şi mascheze surprinderea. Nu se gândise la Nick ca la un tip care ar citi o carte scrisă de un autor despre care Helen avusese numai cuvinte de laudă. Fusese cât pe ce să cumpere una dintre cărțile lui Paul Bowles înainte să plece în călătorie, însă Helen îi dăduse prea multe de făcut şi nu a reuşit să facă ce-şi propusese. Întoarse cartea de pe-o parte pe alta şi citi descrierea de pe coperta din spate. Era vorba despre trei americani care călătoreau prin deşertul nord-african prin 1940 şi ceva. Era prima carte a lui Bowles şi avusese foarte mare succes. Citi primele propoziții. Nick avea dreptate, era bine scrisă.

— Gata? o întrebă el.

Florence dădu din cap şi-i înapoie cartea.

— Ne vedem mai târziu, salută ea peste umărul lui, apoi se îndepărtară de grup.

O luară încet pe plajă. Nick îi explica entuziasmat ceva despre *kitesurfing*, dar Florence nu îl asculta. Îşi lăsă mintea să umble în voie.

Se chinuiră să urce dealul, trecând prin Piața Hassan al II-lea spre centrul oraşului. Când ajunseră pe şoseaua aglomerată care înconjura zidurile Medinei, Nick îşi întinse

brațul bronzat, cu păr blond, peste pieptul ei ca să nu intre direct în traficul plin de motociclete. Ea-l privi şi zâmbi.

Când traversau strada, o față familiară îi atrase brusc atenția. Acolo, stând drept ca un stâlp în fața unei clădiri ornamentate, se afla Idrissi, polițistul de la spital. Respirația i se acceleră. Îşi spuse că nu avea niciun motiv să se teamă. Din câte ştia el, ea nu era decât o turistă proastă care scăpase basma curată după ce se urcase beată la volan şi făcuse un accident cu maşina închiriată – toate astea pentru că avea dolari americani la dispoziție. Însă îşi amintea felul în care o privise în maşină, când o întrebase despre prietena ei din restaurant. Bănuia ceva.

Şi de ce n-ar fi bănuit? Chiar *avea* un secret. Gândul la discuția cu Greta reveni, învăluind-o în frică. Îl alungă. Idrissi îşi rotea uşor capul, supraveghind mulțimea. Florence se lipi instinctiv de un perete.

— Ce-ai pățit? întrebă Nick.

— Nimic. Mi s-a părut că am văzut un şobolan.

— Eşti adorabilă, zise el, trăgând-o mai aproape, sărutând-o apoi neglijent.

Avea gust de cremă de plajă şi aromă artificială de căpşună.

— Hai s-aruncăm un ochi aici, zise ea, trăgându-l în bazar.

În interiorul pieței era mai răcoare şi mai întunecos. Praful licărea în razele soarelui care reuşeau să se strecoare prin crăpăturile din umbrarele improvizate.

— Ce părere ai?

Florence se întoarse. Nick stătea în fața unei tarabe pline cu pânze colorate, ținând lipită de corp o tunică lungă, albastră.

Florence râse.

— Nu.

Vânzătorul se apropie de ei.

— E un caftan, zise el. Pentru femei.
Scoase o tunică neagră dintr-un teanc.
— Asta-i pentru bărbați. Încearc-o.
Începu să i-o tragă lui Nick peste cap. Acesta dădu din mâini şi zise:
— Nu, mersi, omule, dar bărbatul nu-l ascultă.
Deja îl îmbrăcase pe jumătate. Vânzătorul îşi plimbă mâinile peste pânză, ca să netezească toate cutele.
— Şi asta, adăugă el, înfăşurându-i capul lui Nick cu o fâşie de material. Un turban.
Nick înțepenise locului, stânjenit, cu brațele depărtate de corp. Se uită la Florence.
— Ce zici?
Florence râse şi clătină din cap.
— Serios, *în niciun caz*.
— Haideți, vă fac o poză, zise bărbatul, întinzând mâinile după un telefon.
Florence îi arătă că are palmele goale.
— Eu nu am.
Bărbatul se întoarse spre Nick.
— E în buzunar, zise el.
Bărbatul băgă mâinile în buzunarele tunicii, care erau de fapt nişte tăieturi prin care să poți ajunge la buzunarele pantalonilor tăi.
— Ah, ce mişto! exclamă Nick către Florence. Sunt tăiate!
Florence începu să râdă din nou.
Tarabagiul le făcu o fotografie întunecată şi neclară în care se uitau unul la altul râzând. Apoi Nick se chinui să-şi dea jos tunica şi-şi desfăcu turbanul; luă caftanul albastru pe care-l alesese prima dată şi-l întrebă pe vânzător:
— Cât e?
— Pentru frumoasa doamnă? Doar două sute de dirhami.
— Nu, stai liniştit, îi zise Florence lui Nick. Nu trebuie să mi-l cumperi.

— Trebuie să luăm *ceva.*
— Nu, nu trebuie, sunt sigură că face asta de cincizeci de ori pe zi.
Dar Nick scotea deja banii. Îi oferi vânzătorului o sută cincizeci de dirhami. Acesta acceptă banii dând din cap, apoi îi întinse ei o pungă boțită în care pusese noul caftan.
— Mulțumesc, zise ea stânjenită.
— Să nu fii prea recunoscătoare. Ți l-am cumpărat doar ca să-l pot împrumuta.
Ea își dădu ochii peste cap, încercând să nu-şi trădeze încântarea. Dar Nick își băgase deja mâna până la încheietură într-un coş cu boabe de fasole la taraba următoare.
Florence ajunse în dreptul unui pescar, pe care-l privi curățând de solzi şi filetând un peşte argintiu din câteva mişcări de expert din cuțit. Îi reaminti de Helen şi de cum ciopârțise puiul în timpul lecției de gătit. Bărbatul aruncă într-un morman peştele curățat, care nu mai era un peşte propriu-zis, ci doar o bucată dintr-o grămadă. O muscă se avântă asupra lui şi începu să frământe carnea cu brațele ei subțirele cu articulații delicate.
Florence se afundă tot mai mult în bazar. Marfa era similară cu cea pe care o văzuse în Marrakesh, un amestec de lucruri frumoase şi altele cu diverse întrebuințări.
Deodată, simți o mână pe braț şi se răsuci. Un bărbat scund şi plin de riduri o trăgea de cămaşă, îndrumând-o spre o tarabă cu bijuterii de argint.
— Ametist, şopti el. De foarte bună calitate. Foarte frumos.
Ea-şi trase mâna la spate.
— Nu, mulțumesc.
El mai făcu un pas spre ea.
— Numai falsuri mai încolo. Aici sunt adevărate.
— Nu, zise ea mai tăios.

Se îndepărtă repede de el, ajungând pe o alee micuță alăturată celei principale, unde era şi mai întuneric. Câțiva bărbați stăteau ghemuiți pe nişte scaune mici, bând din ceşti aburinde. O măsurară cu privirea, apoi se uitară în altă parte, neinteresați. Tânăra îşi plimbă mâna peste un şir de papuci din piele colorată. Degajau un miros cald şi neplăcut, de animal ud. Inima-i bătea repede, cu toate că n-ar fi putut spune de ce.

Dintr-odată, simți din nou mâna bărbatului pe ea, încercând s-o întoarcă spre el. Se smuci violent şi se întoarse să-l privească.

— Florence?

Făcu un pas în spate şi se împiedică de pământul denivelat. Se uită la chipul care-i apăruse-n față, la dinții mari şi la tricoul de un roz țipător, apoi la părul uscat, întins cu placa.

— Whitney?

Era prietena ei din Florida, care o privea uluită. Tăcură stânjenite, înainte de a se apleca una spre cealaltă pentru o îmbrățişare. Whitney avea un metru optzeci încă din clasa a şaptea, iar Florence trebui să se ridice pe vârfuri ca să o poată cuprinde cu brațele. N-o mai văzuse pe Whitney de la absolvirea liceului şi de atunci nu schimbaseră decât vreo douăzeci de mesaje. După ce Florence se mutase la New York, încetase să-i mai scrie înapoi. Zâmbetul lui Whitney nu părea să ascundă ranchiună, dar poate că fusese lăsată la o parte momentan, datorită fericirii provocate de întâlnire.

— Doamne! exclamă Whitney. Nu-mi vine să cred!

— Ce faci pe-aici?

Whitney scoase un sunet de uimire.

— Ce-ai pățit? întrebă ea, arătând spre ghips şi spre fața ei, pe care încă se mai vedeau urmele vânătăilor. Eşti bine?

— Am avut un accident uşor cu maşina. Nu-i chiar atât de rău pe cât pare.

— Îmi pare rău să aud asta!
— Ce faci aici? întrebă Florence din nou, cu o urmă de agresivitate în glas.
Se simțise atât de amenințată de ultimele ei interacțiuni cu Idrissi şi Greta, chiar şi de cea cu bărbatul care vindea ametiste, încât era deja în alertă. Se strădui să-şi reamintească faptul că Whitney era...Whitney. Aceeaşi fată care cântase cu patos patru ani la rând coloana sonoră din *High School Musical* la concursul de talente. Deodată, privindu-se prin ochii unei persoane care o cunoştea încă din copilărie, Florence se văzu pe sine şi simți un val de oroare. Însă acesta trecu la fel de brusc cum apăruse.
— Sunt în vacanță cu o prietenă din facultate, zise Whitney. Am ajuns în Semat de dimineață. Am fost prin munții Atlas pentru câteva zile.
Whitney muncise din greu în timpul liceului, însă nu fusese niciodată o elevă la fel de bună ca Florence şi încă o enerva faptul că tatăl lui Whitney – dentistul lui Florence – îi plătise fiicei sale taxa la Universitatea Emory, în vreme ce Florence fusese expediată la Universitatea din Florida cu restul lumii.
— Dar ce faci *tu* aici? întrebă Whitney.
— Lucrez, într-un fel.
— Pe bune? Şi ce faci?
— Păi... Hm, e o poveste lungă. Fac o cercetare.
— Ce tare! Încă lucrezi în domeniul editorial?
— Da.
— Super! Mă bucur foarte mult pentru tine. Ție întotdeauna ți-au plăcut cărțile.
Florence observase că oamenii care nu-i împărtăşeau ideile despre literatură – anume că era, la fel ca biologia sau fizica, unul dintre principiile în jurul cărora se desfăşura viața – considerau că aceasta e doar o adunătură de obiecte, de *cărți.* Oare credeau că puterea muzicii putea fi redusă la

aspectul şi atingerea unei corzi de vioară? Era adevărat că Florence iubea cărțile – mirosul acestora, textura paginilor –, dar ele nu reprezentau nimic în comparație cu imensitatea conținutului lor.

— Iar tu? întrebă Florence. Cu ce te mai ocupi acum?

— Eu sunt manager de proiect la Verizon, în Tampa. Am stat în Atlanta o vreme, însă mi-au lipsit plaja şi familia. Iar Verizon chiar este cel mai bun loc de muncă.

Florence îşi aminti că eşecul social al lui Whitney din timpul liceului fusese provocat de entuziasmul ei nestăvilit de care dăduse dovadă într-un moment al vieții lor când majoritatea celor pe care-i cunoşteau ar fi preferat să piardă un braț decât să exprime orice formă de încântare față de ceva.

Whitney închise dintr-odată ochii şi inspiră adânc pe nas. O luă pe Florence de mâini. Mereu avusese tendința de a-i atinge pe ceilalți.

— Florence, pot să zic ceva? Simt că datorită sorții ne-am întâlnit acum, pentru că de luni de zile voiam să-ți spun ceva.

Florence nu-şi putea imagina ce voia Whitney să-i spună după şase ani în care nu avuseseră aproape deloc contact.

— Eu şi Trevor suntem împreună, zise ea în grabă.

Florence se strădui să nu zâmbească.

— Mă bucur, Whitney. Nu-i nicio problemă! Pe bune. Am fost împreună acum mult timp. Parcă a fost o altă viață, eram foarte diferiți atunci.

Whitney expiră zgomotos.

— Oh, Doamne! Sunt atât de uşurată! Ne simțeam atât de vinovați.

Florence credea că Whitney spunea adevărul despre ea însăşi, dar se îndoia că Trevor, ale cărui două mari pasiuni în perioada când fuseseră împreună erau să joace Minecraft şi să citească Ayn Rand, avea prea multe remuşcări.

— Hei, scumpo!

Se întoarseră amândouă. Era Nick, care ținea strâns în mâna lui mare, ca o labă de animal, un săculeț cu turmeric portocaliu-deschis.

— Hei! zise Florence precaută, dându-şi seama în ce situație se găsea.

— Hei, eu sunt Nick, îi zise lui Whitney, când părea că Florence nu are de gând să le facă cunoştință.

— Eu sunt Whitney. Am copilărit cu...

— Oau! zise Nick. Ce mică-i lumea!

— Whitney călătoreşte prin Maroc cu o prietenă din facultate.

— Grozav!

— A fost supergrozav, zise Whitney.

Florence privi în jur.

— E pe-aici?

— Amy? Nu, zace lată la hotel. Am avut o noapte *foarte* lungă.

— Miştooo, zise Nick.

Se lăsă liniştea.

— Ar trebui să veniți să petreceți cu noi în noaptea asta, continuă Nick, întorcându-se spre Florence. Nu, scumpo?

Florence se încruntă. Treaba asta cu „scumpo” apăruse deodată şi în forță.

— Ah, cred că Whitney are nevoie de o noapte liniştită, zise ea.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Whitney. Ar fi fain să mai putem sta de vorbă. Trebuie doar să o întreb şi pe Amy când s-o trezi.

Îşi scoase telefonul.

— Ai acelaşi număr?

Florence clătină din cap. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse când se mutase a fost să-şi schimbe prefixul

cu unul de New York. Începu să-i spună numărul cu prefixul 917, iar Whitney îl nota.

— Stai puțin, tu nu mai ai telefon, se băgă Nick.

— Ah, da!

Se întoarse spre Whitney.

— L-am pierdut în accident.

— Uite, ți-l dau pe al meu, zise Nick, dictându-i fetei numărul lui.

— Super! Te sun când ştiu ce planuri avem. Dacă s-a trezit Amy, probabil a făcut deja rezervare pentru cină. O să venim la voi după aceea.

O luă din nou de mâini pe Florence şi o privi în ochi.

— Nici nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt că am dat de tine!

— OK, îi răspunse Florence fără prea mare tragere de inimă.

După ce plecă Whitney, Nick se întoarse spre ea şi o întrebă:

— Care-i treaba? Nu-ți place de ea?

— Nu, îmi place, dar nu ştiu... Am fost surprinsă să o văd, asta-i tot.

Nick o luă de mână şi porniră alături în lumina strălucitoare a amiezii. Dintr-odată, auzi în spatele ei o voce deja familiară:

— *Madame* Weel-cock.

Se răsuci pe călcâie.

Idrissi apăruse fix lângă intrarea în bazar. Oare o văzuse când intrase? Pe ea o aştepta?

— Mă bucur că vă simțiți mai bine, zise el.

— Mulțumesc, izbuti ea să spună.

Era încă tulburată de faptul că dăduse peste Whitney. Chiar nu avea nevoie de încă o astfel de întâlnire.

Nick se uita când la Florence, când la polițist.

— Salut, omule, eu sunt Nick, îi spuse lui Idrissi, întinzând mâna.

Idrissi îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi se întoarse către Florence.

— Aşadar, aţi mai auzit ceva despre prietena dumneavoastră?

Florence îşi feri faţa de soare. Care era lucrul inteligent pe care trebuia să îl facă acum? Să spună da ar fi fost riscant – încă o minciună care trebuia fabricată şi susţinută –, dar un răspuns negativ ar fi crescut suspiciunile despre această femeie misterioasă, dispărută. În cele din urmă, dădu din cap.

— Da. E la Marrakesh. Aşa cum credeam.

Idrissi o fixă o clipă cu privirea.

— Bine, zise el ferm. Ştiţi, este interesant: am avut probleme să identificăm taxiul care a luat-o de la Dar Amal în noaptea respectivă.

— Mai are importanţă? întrebă Florence. S-a întors în Marrakesh. E bine.

— Doar încerc să lămuresc toată situaţia. Treaba poliţiei nu se rezumă doar la accidente de maşină şi la schimburi de focuri, comentă el cu un zâmbet chinuit. Aveţi numărul ei de telefon? Ar fi de ajutor dacă aş reuşi să îi vorbesc.

— Numărul ei de telefon? Nu îl ştiu. Era în telefonul meu, cel care s-a pierdut.

— Atunci poate că îl aveţi acolo unde staţi? Dacă ziceţi că aţi vorbit.

— Hm, poate. Doar că ea m-a sunat pe mine. De pe un număr fix.

— Atunci e mai uşor. O să verific apelurile telefonice.

Florence păli.

— În regulă.

Simţea cum soarele-i pârjoleşte creştetul capului.

— De fapt, încă nu mă simt foarte bine, zise ea brusc. Tocmai mergeam acasă să mă odihnesc.

Îi întoarse spatele lui Idrissi şi o porni direct pe drumul aglomerat, obligând o motoretă să o ocolească, iar şoferul acesteia începu să-i strige cuvinte neinteligibile.

Nick o apucă de braț şi o conduse în siguranță peste drum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el când ajunseră de cealaltă parte a străzii. Cine-i persoana asta care ți-e prietenă?

— El nu-i prietenul meu! se răsti Florence.

— Nu, mă refer la fata despre care vorbea.

— Ah... Am călătorit cu cineva o vreme, dar s-a întors la Marrakesh. Iar acum polițaiul ăsta, care anchetează accidentul de maşină, este complet obsedat de ea. Nu ştiu de ce. A fost doar un accident, dar continuă să mă hărțuiască.

Vocea ei atinse o notă isterică.

— Nici nu mai ştiu ce să-i spun. Nu-mi amintesc nimic!

Nick îşi puse mâna pe brațul ei, să o liniştească.

— Hei, calmează-te. Ascultă, polițaii de-aici sunt corupți, e ceva cunoscut de toată lumea. Probabil e doar şucărit că încă n-ai încercat să-l mituieşti.

Florence se opri din mers.

— Pe bune? E adevărat?

— Da. Liam i-a strecurat vreo patruzeci de parai unui polițai care l-a prins cu o pungă cu iarbă şi a fost ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ah...

Se uită în urmă, unde stătea Idrissi privind-o. Oare toată povestea era doar o neînțelegere? Ar putea face ca situația să se rezolve chiar acum?

Florence umblă prin geantă. Încă mai avea aproape o mie cinci sute de dirhami rămaşi de la Helen. Scoase două

bancnote şi le mototoli în palmă. Traversând din nou strada, simți că Idrissi o priveşte cu atenție. Zâmbi stingherită.

— Bună din nou, zise ea când ajunse în dreptul lui.

El dădu din cap.

— Am vrut să vă spun că apreciez cu adevărat ajutorul oferit de dumneavoastră după accident, când m-ați condus acasă, mi-ați înapoiat eşarfa şi celelalte. Şi toată munca depusă în investigație. Mulțumesc.

Întinse stânjenită banii, acum mototoliți într-un ghem moale şi umed în palma ei. Aşa trebuie să se fi simțit şi iubitul lui Helen, cel care încercase să dea bacşiş personalului hotelului sub privirea ei critică.

Idrissi se uită la mâna întinsă, apoi la ea. Nu se clinti.

— Asta-i pentru dumneavoastră, zise ea, împingându-şi palma înainte. Ca să vă mulțumesc.

— Engleza mea nu-i atât de bună pe cât aş vrea, zise el după un moment. Asta se numeşte mită?

Zâmbi forțat şi adăugă:

— Acesta-i cuvântul corect?

— Nu, nici vorbă! Este doar un cadou. Sau... orice ați vrea să fie.

— Să-nțeleg că oferiți des astfel de *cadouri* polițiştilor din America?

— Sigur. Uneori.

Florence simți că îi iau obrajii foc.

— Chiar aşa? Am crezut că este ilegal să faci aşa ceva acolo. Cum este şi aici, bineînțeles.

— Da? Nu mi-am dat seama.

Florence îndesă banii înapoi în geantă.

— Îmi pare rău. Am vrut doar...

— Să spuneți mulțumesc? termină Idrissi în locul ei, rânjind.

Ea dădu din cap.

— Sau poate vreți să opriți investigarea accidentului?

— Nu, nici pomeneală. Până la urmă, mai este ceva de investigat în acest caz? Mie mi se pare totul foarte clar.

Era complet fals. Nimic din ce se întâmplase în acea noapte nu avea sens pentru ea.

— Chiar aşa, *madame* Weel-cock? Pentru că în ceea ce *mă* priveşte nu-i clar de ce dumneavoastră şi prietena dumneavoastră ați plecat separat din restaurant; nu este clar de ce nu pot găsi taxiul care a dus-o înapoi la vilă; nu este clar de ce-a dispărut la o zi după accident şi nu-i clar de ce nu mă puteți pune în contact cu ea, să lămurim toate problemele.

— Îmi pare rău. N-am vrut să vă ofensez, zise Florence încet, apoi plecă.

Se grăbi înapoi la Nick, care o aştepta zâmbindu-i încurajator.

— E totul bine? întrebă el.

Ea se strădui să zâmbească.

— Totul e-n regulă.

35

Câteva ore mai târziu, Florence făcea baie, cu ghipsul atârnând de marginea căzii. Se scufundă, cu părul plutind în jurul ei, apoi ieşi din nou să ia aer. Avusese o mică speranță că, făcând acest lucru, avea să declanşeze mai multe amintiri despre accident. Cele câteva imagini pe care le recuperase după eveniment – mâna care o apucase de braț, puhoiul de apă rece – deveneau tot mai difuze, nu mai intense.

Între timp, problemele ei continuară să se amplifice.

Lucrul care trebuia rezolvat imediat era vizita lui Whitney, care urma să apară în câteva ore la apartamentul lui Nick. Whitney nu-i dăduse numărul ei, nici nu-i spusese unde

erau cazate, aşa că Florence n-avea cum să ia legătura cu ea să anuleze întâlnirea. Se gândise să-i spună lui Nick s-o anunțe pe Whitney că nu se simte bine, dar acest lucru ar fi presupus ca ei doi să poarte o discuție despre ea, fiecare folosind un alt nume. Nick ar afla că numele ei real este Florence Darrow, iar Whitney ar descoperi că-şi spune Helen Wilcox.

Florence petrecuse după-amiaza gândindu-se la consecințe. Chiar ar fi sfârşitul lumii? Ar putea găsi o explicație plauzibilă. Poate că fusese alegerea ei să călătorească sub un nume inventat pentru „a lăsa totul în urmă”. Suna penibil, dar nici Nick, nici Whitney nu aveau motive să bănuiască altceva.

Problema era că existau alții care o făceau. Sau care începeau s-o facă.

Idrissi săpa încet prin mormanul ei de minciuni, iar Greta devenea tot mai nerăbdătoare să discute cu Helen. Câtă vreme se confrunta cu amenințări din aceste două direcții, nu putea să-şi permită ca vreun om – chiar dacă era atât de insignifiant ca Nick sau Whitney – să ştie că Florence Darrow şi Helen Wilcox erau acum una şi aceeaşi persoană.

Îşi dorea să poată parcurge pe repede înainte următoarele săptămâni sau luni – oricât ar fi durat – până când totul se rezolva. Până în momentul când avea să se stabilească în casa lui Helen, scriind, ocupându-se de grădină, gătind, iar Florence Darrow ar fi aparținut trecutului. Însă trebuia să descopere cum să ajungă în acel punct.

Se uscă şi se îmbrăcă cu halatul lui Helen. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să-şi cumpere – cu atât mai puțin să ia cu ea – un halat din mătase. Stătea în fața dulapului şi-şi plimba degetele peste hainele atârnate într-un şir ordonat. Scoase o rochie crem, brodată cu motive roşii, apoi şi-o lipi de corp. Roşul se potrivea perfect cu rujul lui Helen.

Se îmbrăcă şi se machie atent, folosind oglinda de la baie. Când îşi încheia sandalele, auzi telefonul sunând. Câteva momente mai târziu, Amina bătu la uşă.

— Da? răspunse Florence prudentă.

Amina îşi băgă capul pe uşă.

— *Madame* Greta Frost. La telefon.

— Te rog, poți să-i spui că nu sunt acasă?

Trebuia să ia problemele pe rând.

— Desigur, *madame*.

Închise uşa cu grijă, şi Florence îi ascultă paşii târşâiți pe coridor.

Nu mai dură mult şi apăru Nick. Păşind în holul vilei, bărbatul îşi dădu în cele din urmă seama că el şi Florence călătoreau cu nişte bugete foarte diferite.

— Stai aici de una singură? E imensă!

Florence ridică din umeri.

— Nu costă cu mult mai mult decât o cameră de hotel. Uită-te, e mucegai peste tot.

— Da, bine... Dar e mult mai mişto decât locul nostru.

Florence nu avea cum să-l contrazică în privința asta. El ceru să vadă vila, iar ea îi făcu pe plac, evitând doar dormitorul pe care-l folosise înainte de accident. Mai intrase acolo doar o singură dată, să-şi ia periuța de dinți.

— Locul ăsta e *demențial*, concluzionă Nick.

Lui Florence îi veni o idee.

— N-ai vrea să stăm aici?

— Pe bune? Da, clar. Să le trimit un mesaj şi celorlalți?

Florence dădu din umeri.

— Bineînțeles. Cum vrei tu.

— Ah, şi ar trebui să-i spunem lui Whitney. Apropo, mi-a trimis un mesaj. A zis că o să vină cu prietena ei pe la noi în jur de ora zece.

Florence zâmbi încordată.

— Grozav. Atunci să rămânem la planul inițial. Putem sta aici mâine-seară, dacă vrei.

Nick încuviință din cap.

— OK, super. Oricum, Liam a comandat deja pizza.

Pizza era uscată şi necomestibilă. Florence se juca distrasă cu felia ei. De fiecare dată când auzea bâzâitul interfonului, îşi întorcea capul să vadă cine era. Whitney încă nu îşi făcuse apariția. Sorbi o gură de bere. Era caldă şi stătută, iar acum i se schimbase şi gustul. Deschisese băutura de mai bine de o oră. În seara asta trebuia să fie alertă.

Nu doar în seara asta. Trebuia să fie atentă pentru restul vieții. La fel ca Helen. Gafele ei cu Greta şi Idrissi din ultimele zile fuseseră un semnal de alarmă. Nu putea lăsa *niciodată* garda jos. O identitate nouă era asemenea unui transplant de organe: trebuia să iei pentru restul vieții medicamente care să ajute corpul să nu respingă acel organ.

La zece şi jumătate interfonul bâzâi de vreo douăsprezece ori, iar Florence auzi din difuzor glasul vesel al lui Whitney. Sări în picioare şi se îndreptă spre bucătărie. Turnă vodcă în două pahare, apoi adăugă Sprite până se umplură. Luă o bucată de hârtie din buzunar şi o despături cu grijă. Înăuntru era o grămăjoară de pulbere albă: trei pastile de hidrocodonă pe care le zdrobise mai devreme la vilă folosind recipientul în care era crema de față a lui Helen.

Spera că, drogând-o pe Whitney, ar fi putut scurta timpul pe care aceasta-l petrecea aici, transformând-o într-o persoană în care nu poți avea încredere, astfel că orice referiri la „Florence Darrow" să fie considerate doar bâiguielile unei bețive. Ştia că era exagerat de prudentă, dar voia să se asigure că nimic nu-i amenința noua identitate. Era Helen Wilcox; nu putea exista confuzie în legătură cu asta.

Turnă cu grijă pudra într-unul dintre pahare, apoi amestecă energic cu un cuțit. Aruncă hârtia, azvârli cuțitul

în chiuvetă şi duse băuturile la uşă. Nick tocmai le invitase înăuntru pe cele două fete.

— Cin-cin! strigă Florence tare, în loc de salut.

Le întinse băuturile. Ele o privira surprinse, dar le acceptară.

— Bun, zise Whitney râzând. Se pare că e serioasă treaba.

— Suntem în vacanță! țipă Florence din nou, prea tare.

— Amin! Apropo, ea este prietena mea, Amy.

Whitney arătă spre bruneta atletică de lângă ea. Apoi se întoarse spre Amy şi zise, întinzând mâna spre Florence:

— Iar ea este...

— Oh, să trecem peste politețurile astea, o întrerupse Florence. Mi se par plictisitoare. Ziceți-mi Cleopatra! Regina Elizabeth!

Nick, Whitney şi Amy o privira îngrijorați. Nimeni nu mai zise nimic. Apoi Nick rupse tăcerea, aplecându-se spre ea:

— Eşti bine, scumpo?

— Sunt bine, scumpule! E un chef. Să bem!

Făcu semn cu propria bere spre băuturile lor şi luă încă o înghițitură din lichidul cald. Ceilalți îşi ridicară ascultători paharele.

Whitney se strâmbă. Florence speră că din cauza vodcii, nu a gustului pastilelor. Dar Whitney spuse doar:

— Florence, nu te-am mai văzut niciodată aşa!

— A trecut multă vreme, Whit. Sunt altă femeie acum.

— Aşa pare.

Florence îşi coborî vocea, aplecându-se mai tare:

— De fapt, crezi că am putea discuta un moment între patru ochi?

— Hm... sigur.

Whitney se uită spre Amy.

— E în regulă dacă rămâi singură?

— Nu-ți face probleme, Whit, îmi place vodca muuuult mai mult decât îmi place de tine.

— OK, mersi!

— Nicio problemă.

Florence o trase pe Whitney în camera lui Nick şi închise uşa. Privi salteaua pe care o împărţise cu el cu o noapte înainte. Arăta şi mai dezgustător cu lumina aprinsă. Se aşeză până la urmă şi bătu cu palma pe locul de lângă ea. Whitney se aşeză stânjenită.

Lui Florence îi era groază de această discuţie, însă decisese că nu avea de ales. Era hotărâtă s-o ţină pe Whitney departe de grup pentru cel puţin zece minute, astfel încât pastilele să-şi facă efectul. Voia ca femeia să fie destul de confuză când ieşea din cameră.

— Ştii că după-amiază ţi-am zis că nu-mi pasă că te vezi cu Trevor, dar n-am putut să nu mă gândesc toată ziua la asta. Şi, de fapt, sunt supărată.

Whitney îşi acoperi faţa şi clătină din cap.

— Ştiam eu!

Florence îşi muşcă buza şi se luptă cu impulsul de a-i râde lui Whitney în nas sau de a-i trage o palmă. Trevor mirosea întotdeauna ca rulourile Tontino's cu pizza. Era tipul care plânsese când făcuseră sex pentru prima dată; nu o lacrimă, două, ci din plin, cu hohote puternice şi cutremurătoare. Îi spusese că specializarea în limba engleză va fi „o pierdere de timp". Nu, chiar nu-şi petrecuse ultimii opt ani din viaţă tânjind după Trevor Gilpin.

— Poţi să-mi spui cum s-a întâmplat? o îmboldi Florence.

Whitney luă o gură din băutura ei.

— Păi şi el lucrează tot la Verizon, ştiai asta?

— Cred că mi-a zis mama ceva.

— E inginer de sistem.

Whitney ridică privirea, să vadă ce reacţie avea Florence la ce-i spusese.

— OK.

Florence habar n-avea ce era un inginer de sistem, dar nu-şi dorea neapărat să afle.

— Este un domeniu foarte competitiv.

— Sunt convinsă.

Whitney dădu din cap şi mai luă o înghițitură. Se apucă să recapituleze povestea relației lor: întâlnirea din sala de fitness. Cât de multe aveau în comun. Şi că se gândeau să adopte o pisică.

Florence ura pisicile.

— Îmi pare atât de rău, concluzionă Whitney. Am încălcat regula numărul unu a prieteniei!

Florence bănuia că ea era cea care încălcase această regulă, prin încheierea unilaterală a relației de prietenie, însă nu spuse nimic. Îşi frecă ochii şi se încruntă, privind pe fereastră.

— Of, Doamne, sunt oribilă! zise Whitney. Ce-aş putea face să îndrept situația?

Rodea marginea paharului ei. Florence măsură cu privirea cantitatea de lichid: mai avea jumătate de pahar.

— Ai de gând să te măriți cu el? întrebă Florence, doar ca să continue conversația.

Gura mare a lui Whitney se mişcă brusc. Încerca să nu zâmbească, îşi dădu seama Florence.

— Nu ştiu, zise ea. Sper că da. Scuze, e nasol să zic asta, nu?

Florence nu ştia cât mai putea suporta aşa ceva.

— Ştii ce? Sunt bucuroasă pentru voi. Pe bune. Să toastăm pentru tine şi pentru Trevor!

— Serios?

— Normal, acum suntem adulți.

Florence îşi ridică berea şi o ciocni de paharul lui Whitney. Ea luă încă o înghițitură. Florence îi făcu semn cu mâna, îndemnând-o să bea.

— Acum sărbătorim. Bea, bea!

Whitney luă o înghițitură mare, apoi pufni în râs şi împroşcă peste tot. Se şterse la gură cu dosul palmei.

— Eşti o prietenă bună, Florence.

Cuvintele lui Whitney deveneau greu de înțeles. Abia dacă reuşişe să-i spună numele.

— Că tot vorbim de prieteni, zise Florence cu veselie, cred că Amy se întreabă unde-am dispărut cu tine. Hai să ne întoarcem.

Whitney se clătină puțin când se ridică în picioare. Florence o sprijini, întrebând-o:

— Eşti bine?

— Sunt biiiiine, biiiine.

Florence îi luă băutura din mână.

— Hai că iau eu asta. Cred că am terminat-o cu băutul în seara asta.

Aruncă pe fereastră restul de băutură, apoi se uită la pahar. Pe fundul acestuia se adunase un reziduu alb. Decise să-l arunce şi pe acesta pe geam. O conduse pe Whitney înapoi în sufragerie, ținând-o de mână. Nick şi Amy nu erau acolo. Îi găsi în bucătărie, râzând lângă chiuvetă.

— Hei, zise Amy veselă.

Zâmbetul îi pieri când văzu privirea pierdută a lui Whitney.

— Hei, eşti bine, Whit?

— Ah, sunt biiiiine!

Amy îi aruncă o privire întrebătoare lui Florence.

— Şi-a golit paharul dintr-o singură înghițitură, zise Florence. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să le fac atât de tari.

Amy o luă de mână pe Whitney şi-o privi cu atenție.

— Whit?

Whitney se străduia să se uite la prietena ei. Zâmbea, dar muşchii feței păreau că nu reuşesc să-i mențină expresia, care se transformase într-una tâmpă.

— OK, zise Amy. Se pare că trebuie să încheiem petrecerea, după vreo zece minute pline de intensitate. Te-ai mişcat repede, Whit.

Se întoarse spre Nick şi spuse:

— Scuze, te superi dacă ne chemi un taxi? Nu am minute pentru apeluri internaționale.

Nick îşi scoase telefonul.

— Sigur.

— Stăm la Riad Lotus.

Se întoarse spre Florence.

— Îmi pare atât de rău, de obicei nu-i aşa.

— Ah, cu toții avem voie să mai sărim calul în vacanță, zise Florence.

— Maşina vine în cinci minute, spuse Nick, punându-şi telefonul înapoi în buzunar.

O ajutară toți trei pe Whitney să coboare scările şi să urce în maşină, pe bancheta din spate. Îşi lăsă capul în poala lui Amy, care-i mângâie încet părul şi-şi ceru din nou scuze față de Florence.

— Nu e nicio problemă. Ni se întâmplă tuturor!

— Sunteți foarte de treabă. Vă mulțumesc încă o dată.

Când maşina porni, Nick puse mâna pe umărul lui Florence şi o trase mai aproape.

Mai târziu în acea seară, Florence se cuibări în brațele lui Nick, iar el îi mângâie uşor spatele în sus şi-n jos.

— Pot să te întreb ceva? zise el încet.

— Hmm...

— Amy îți zicea întruna Florence.

Ea deschise ochii.

— Şi părea cam nedumerită când te-am strigat Helen.

Nu mai zise niciunul nimic pentru câteva momente. Ea observă că bărbatul încetase s-o mai mângâie pe spate. În cele din urmă, spuse:

— În copilărie mi se spunea Florence. Am început să mă prezint drept Helen prin facultate. E al doilea prenume al meu.

Nick nu mai spuse nimic. Era prea întuneric ca să-i vadă fața. Apoi rosti:

— Oh. OK. Dar îmi place numele Florence.

Respiră uşurată. Una dintre marile lui calități – cel puțin în ceea ce privea scopurile ei – era faptul că avea foarte uşor încredere în ce-i zicea ea. Avea tendința de a vedea ce era mai bun în oameni şi să creadă tot ceea ce i se spunea.

— Nu, e atât de țeapăn.

— Nici vorbă. E drăguț.

— Ah, mulțumesc, dar acum prefer să mi se zică Helen. Bine?

— Dacă asta-i ceea ce vrei, sigur. Nu-mi pasă care-i numele tău. Mie îmi place de *tine.*

O trase mai aproape, iar Florence zâmbi cu ochii strălucindu-i în întuneric.

36

în dimineața următoare se trezi înaintea lui Nick. Se simțea cuprinsă de anxietate, iar aceasta era mereu însoțită de regrete. De ce-l lăsase pe Nick singur cu Amy? Ar fi trebuit s-o drogheze şi pe ea. Ştia asta acum. Se ferise să le lase pe amândouă incapabile să se descurce, încercând să-şi găsească drumul spre casă ca doi miei răniți. Dar era o prostie. Erau adulte. Fusese o noapte de beție. Era convinsă că ambele mai trecuseră prin multe astfel de momente.

Planul fusese unul limitat, îşi dădu ea seama. Trebuia să mai slăbească hățurile. Acum era nevoie să fie dură, curajoasă. Nu era timpul pentru lucruri făcute pe jumătate. De câte ori trebuia să-şi reamintească lucrul ăsta?

Voia să se întoarcă pe-o parte şi să se ghemuiască din nou la pieptul lui Nick, să revină în locul unde petrecuse noaptea, unde era cald şi bine. Dar ştia că asta era o capcană. Se forță să se ridice în capul oaselor. Se îmbrăcă şi se duse în bucătărie, unde bău multă apă din căuşul palmei. Apoi îşi lovi uşor obrajii cu mâinile ude. Trebuia să dea înainte. Planul se desfăşura încă. N-avea de gând să rateze această şansă din cauza unei întâlniri neaşteptate cu o veche prietenă.

Se opri un moment. Făcuse aceeaşi greşeală cu Greta, îşi dădu ea seama. Fusese excesiv de precaută. Povestea cu toxiinfecția alimentară fusese insignifiantă, banală, negândită. Nu era deloc stilul lui Helen.

Se întoarse în camera lui Nick şi-l trezi.

— Hei, şopti ea, pot să-ți împrumut laptopul?

El se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi.

— Da, e acolo.

Îi făcu semn spre un morman de haine murdare. Ea scotoci prin el şi găsi un laptop Dell vechi, crăpat.

Intră în contul de Gmail al lui Maud Dixon. Deschise un mesaj nou şi începu să tasteze. Când termină, reciti textul.

> Dragă Greta,
>
> N-am fost sinceră cu tine. Nu sunt bolnavă şi e nedrept din partea mea să-i cer lui Florence să mintă pentru mine. Adevărul este că am vrut să dispar câteva zile, ca să pot să mă gândesc la câteva lucruri. Am făcut-o, iar acum am ajuns la o decizie importantă.
>
> O să schimb agenția. Apreciez tot ce ai făcut pentru mine în ultimii ani, dar am nevoie de un agent care-mi sprijină ambițiile literare din tot sufletul. Înțeleg de ce insişti să scriu o continuare pentru *Mississippi Foxtrot,* dar eu vreau să scriu un alt tip de carte, iar asta o să dureze cât o să dureze. Din moment ce tu nu-mi oferi ce am nevoie ca să fac asta, o să găsesc pe cineva care poate.
>
> Maud

Florence se gândi că atinsese fix nota care trebuia: directă, chibzuită. Aşeză cursorul mouse-ului pe butonul *Send*, apoi

se obligă să facă click. Ieşi din cont, închise brusc laptopul şi-l azvârli înapoi în mormanul de haine.

Gata.

Nick adormise la loc. Într-un colț al camerei era un teanc de cărți jerpelite, luate la mâna a doua. Se uită la el şi văzu încă o carte de Paul Bowles. O scoase din teanc. Era intitulată *Let It Come Down.* Potrivit textului de pe ultima copertă, era al doilea roman al lui. Cartea spunea povestea unui funcționar bancar care se mută la Tanger, unde cade pradă desfrâului. Răsfoi cartea. Îi atrase atenția titlul de pe o pagină: „Epoca monştrilor". Se încruntă. Auzise recent expresia, dar unde? Citi câteva pagini:

Când auzea că este caracterizată drept „îndrăzneață", cu toate că ştia că era un lucru adevărat şi nu o insultă, se simțea imediat ca un fel de animal, un prădător dizgrațios, iar acest lucru nu-i plăcea.

Îşi dădu seama când citi cuvântul *prădător*. Era acelaşi pasaj pe care-l transcrisese pentru Helen în Cairo. Helen îl copiase cuvânt cu cuvânt pe un caiet şi spusese că era parte dintr-o schiță a celui de-al doilea roman al ei. De ce? Voia să pară că e un fel de protest față de lumea literară dominată de bărbați? Nu. Ar fi fost ridicol. Era pur şi simplu un act de plagiat.

De asta ținea Helen manuscrisul departe de Greta. Dar care era scopul ei? Nu avea niciun sens. Sigur ştia că era imposibil să scape basma curată. Cineva ar fi prins-o înainte să fie tipărită cartea. Oare încerca să distrugă numele Maud Dixon în mod intenționat?

— Whitney tocmai mi-a trimis un mesaj, zise Nick în spatele ei.

Florence se uită nedumerită la el. Pentru un moment, uitase unde se află.

— Poftim?

El stătea cu picioarele încrucişate pe saltea, gol puşcă. Repetă ceea ce-i spusese şi-i întinse telefonul. Ea se uită la ecran: Salut, Nick. Te rog, spune-i lui Florence că-mi pare rău pentru

noaptea trecută. Nu ştiu ce m-a apucat. Pot să mă revanşez faţă de voi diseară?

Florence simţi un val de uşurare că Whitney nu păţise nimic.

Îi răspunse: Hei, sunt Florence. Nu-ţi face probleme, dar cred că în seara asta o stăm liniştiţi. După ce-l trimise, şterse întreaga conversaţie şi îi blocă numărul. Îi dădu telefonul lui Nick, iar acesta-l aruncă pe saltea fără să se uite la el, apoi îşi întinse braţele spre ea.

— Micul-dejun? întrebă el.

Ea dădu din cap. Se simţea mai bine. Începea, în sfârşit, să aibă lucrurile sub control.

Se duseră la o cafenea din apropiere, deschisă de un cuplu din Noua Zeelandă. Savurau câte o cafea şi o porţie de pâine prăjită cu avocado, privind cum cerul îşi schimba culoarea din albastru-deschis în vineţiu.

— Oau, făcu Florence arătând cu degetul.

Nori întunecaţi se buluceau la orizont. Şerveţele şi mucuri de ţigară aruncate începură să se rotească rapid în jurul lor.

— Uite ce vânt e, zise Nick.

Frunzele din copaci începură să se zbată violent, gata-gata să se smulgă de pe crengi. Era ca şi cum şi-ar fi adunat puterile cu o zi înainte, când fusese senin.

— Trebuie să mă duc după placă.

— Doar n-o să ieşi pe apă pe vremea asta, nu?

— Normal că da, de-aia sunt aici!

— E sigur?

Nick îi zâmbi.

— Eşti atât de dulce! N-o să se întâmple nimic. Îţi promit.

Florence se uită cum un bărbat de vizavi se chinuia să instaleze un paravan improvizat deasupra unei mese pline cu animale mici, sculptate. Vântul îi tot smulgea materialul din mâini.

— Ai mai ieşit afară pe aşa o furtună?

— Da, nici nu mai ştiu de câte ori. De fapt, în prima săptămână când am venit aici era nebunie. Aveam o viteză de treizeci de noduri, vânt din lateral pe țărm, valuri incredibile. Şi a fost adus la mal un afurisit de *rechin*. Un rechin!

Florence încremeni.

Nick râse.

— Nu-ți face probleme, n-am de gând să mă las mâncat de unul.

Florence nu zise nimic.

— Scumpo? Eşti bine?

Dintr-odată, Florence îşi dădu seama că în planul ei exista o eroare uriaşă: trupul lui Helen urma să fie adus la țărm. Asta se întâmpla cu orice cadavru. Era doar un noroc chior că nu se întâmplase până acum. Se uită cu un simțământ nou de spaimă la furtuna care devenea din ce în ce mai puternică. Cum de fusese atât de neglijentă?

Se întoarse spre Nick.

— Trebuie să plec, zise ea ca un robot.

— Poftim, chiar acum?

— Mi s-a făcut rău dintr-odată. Şi oricum, ar trebui să mergi să-ți iei placa, dacă asta vrei.

— Bine, să mergem. Te duc eu înapoi.

Ea dădu din cap.

Pe drumul spre Villa des Grenades îşi ținu ochii îndreptați spre cer. Avea culoarea granitului întunecat, iar norii se învolburau amenințător unii lângă alții. Voia să plece din Semat cu prima ocazie. Trebuia să-şi facă bagajele. Să închirieze o maşină. Şi să plece mai repede din Maroc. Mai devreme sau mai târziu trebuia oricum să vadă dacă poate folosi paşaportul lui Helen.

Aveau să pună lucrurile cap la cap dacă apărea cadavrul adus de valuri? Idrissi avea să-şi dea astfel seama ce se întâmplase?

Bineînțeles că da. Era piesa de puzzle pe care o căuta. Medicii legişti urmau să afle cât a stat cadavrul în apă, ba poate chiar şi unde se înecase, în funcție de maree şi de locul unde apăruse la țărm.

Şi-atunci vor veni să-i bată la uşă.

Nick opri pe drumul de acces. Ea coborî de pe motocicleta lui şi îl privi. Se gândi că probabil era ultima dată când îl vedea. Voia să spună ceva care să facă momentul memorabil, dar nu ştia ce.

— Ne vedem diseară? întrebă el.

Ea dădu din cap.

Şi cu acest rămas-bun absolut banal el băgă în viteză şi o luă din loc, ridicând o mână în semn de salut.

— Ai grijă! îi strigă ea după ce Nick deja dispăruse.

Se îndreptă spre casă. Frunzele tremurau în vânt, arătându-şi partea de dedesubt, decolorată şi vulnerabilă. Păsările dispăruseră. Câteva picături mari căzură peste pietre. Alergă înăuntru în timp ce petele întunecoase se făceau tot mai mari şi pământul devenea lucios şi negru.

Se duse direct la laptop şi verifică e-mailurile lui Helen. Greta încă nu răspunsese. Excelent. Bine. Găsi o agenție de închiriat maşini în Semat şi rezervă singurul SUV pe care-l aveau, o Dacia Duster, o maşină care să facă față vremii proaste. Privi afară pe fereastră. Ploaia lovea geamul, iar în depărtare se auzi bubuitul tunetului. Peste câteva secunde, un fulger lumină camera. Oare putea conduce în astfel de condiții? Cu ghipsul de pe încheietură? Se pare că urma să afle.

Se duse în bucătărie ca să sune compania aeriană Delta, să vadă dacă-şi putea schimba data zborului, dar când ridică receptorul auzi o voce subțire strigând:

— Alo? E cineva acolo?

Îl puse la ureche.

— Alo?

— Cine eşti?
— Cine eşti *tu*?
Florence îşi dădu seama că ridicase receptorul chiar înainte ca telefonul să fi sunat.
— Sunt Greta Frost şi o caut pe Helen Wilcox.
— Ah, bună!
— Helen?
Florence tăcu.
— Da.
— Helen, am primit e-mailul tău. Putem să discutăm despre asta, te rog?
— OK.
— Helen? întrebă ea din nou.
— Hm?
— Sau eşti Florence?
Rahat.
— Poftim?
— Eşti Florence?
— Da.
— De ce-ai zis că eşti Helen?
— Poftim? Scuze, te aud foarte prost. Tocmai ce-a-nceput aici o furtună groaznică.
Florence frecă receptorul de tricou, încercând să producă sunetul descărcărilor electrostatice.
— Ai putea, te rog, să o chemi pe Helen la telefon? spuse Greta tăios.
— Poftim?
— Vreau să vorbesc cu Helen. Acum.
— Îmi pare rău, nu-i aici.
— Unde-i?
— Sincer, nu ştiu. A plecat de dimineață.
— Unde a plecat?
— Habar n-am.
Şi atunci îi veni o idee:

— M-a concediat.
— Te-a concediat?
— Da.
— Ah...
Greta tăcu.
— Şi pe mine m-a concediat.
— Pe bune?
— Da.
— E o nebunie!
— Da, asta a fost şi reacția mea.
Apoi adăugă:
— Ți-a spus de ce?
— Nu prea am înțeles, era încurcat totul. Zicea întruna că îți țin partea, ce-o mai fi însemnând şi asta. Suspecta că îți dau informații.
Florence se opri.
— Ba a zis chiar că ar trebui să scriu *eu* urmarea pentru *Foxtrot;* că aşa am fi şi eu, şi tu fericite.
— *Poftim?*
— Glumea, îți dai seama.
— Evident.
Pentru un moment, niciuna dintre ele nu mai adăugă nimic.
— A zis unde vrea să se ducă? întrebă Greta.
— Nu... doar că trebuie să călătorească de una singură.
— Unde să călătorească?
— Nu ştiu, un voiaj artistic? Aşa cred. Asta-i impresia pe care mi-a lăsat-o. O plimbare... creativă, ceva de genul.
— A zis Helen că pleacă într-o plimbare creativă? întrebă Greta neîncrezătoare.
— Da...
— Şi-a zis pe unde o s-o ducă plimbarea asta?
— Cred că tocmai asta e caracteristica unei astfel de ieşiri, că nu are o destinație anume.

— Părea... Cum să spun, părea că e raţională? Nu sună a ceva ce-ar face Helen pe care o cunosc eu.

— Părea decisă.

Se lăsă iarăşi linştea pentru un moment, apoi Greta întrebă:

— Unde eşti tu acum?

— Poftim?

— Aminteşte-mi numele oraşului unde te afli.

— De ce?

— Am de gând să vin acolo.

— Să vii *aici*? În Maroc?

— Cred că nu am de ales, Helen e unul dintre cei mai importanţi clienţi ai mei şi, sinceră să fiu, sunt îngrijorată pentru ea. A avut un comportament complet atipic în ultima vreme.

— Greta, nu ştiu nici măcar unde e.

— O găsim noi.

Florence nu mai zise nimic.

— Florence... nu-ţi face probleme, o să rezolvăm totul. Helen e o tipă vulcanică, dar se calmează întotdeauna.

— Hm...

— Fii atentă, o să-i spun lui Lauren să-mi cumpere bilet de avion. Aţi zburat până la Marrakesh, aşa-i?

— Da.

— Apoi unde?

Florence făcu o pauză. Apoi puse încet receptorul în furcă.

Telefonul începu să sune în mai puţin de un minut. Florence stătea cu mâna pe receptor, fără să se mişte, în vreme ce Amina o privea.

De asta nu-mi place să vorbesc la nenorocitul de telefon!!! ar fi vrut să strige.

O plimbare creativă? Ce naiba mai însemna şi asta? Şi Greta venea *aici*? Nu! Nu.

Își manifestă frustrarea printr-un hârâit. Luminile pâlpâiră, apoi se stinseră. Amina o privi alarmată, ca și cum ea ar fi fost responsabilă de pana de curent.

37

în vreme ce Florence urca treptele, își dădu seama că-și mușca degetele și se opri brusc. Helen avea dreptate. Panica era o risipă de energie.

Avea un plan. Azi pleca din Semat. Urma să părăsească Marocul cu prima ocazie. Își va însuși viața lui Helen Wilcox. Nimeni nu-i va sta în cale. Nici polițistul Idrissi. Nici Greta Frost. Nimeni.

Florence începu să-și facă bagajele. Și-ar fi dorit să-și lase în urmă toate lucrurile, dar asta ar fi dat naștere unor întrebări. Nu trebuia să pară că două persoane au sosit la vilă, însă numai una a plecat. Mai ales dacă ajungea cadavrul la mal. Așa că făcu două bagaje, unul plin cu lucrurile lui Helen, altul cu ale ei. Le târî pe scări, ignorând durerea de la încheietură.

Ploaia se oprise în timp ce ea era la etaj. Lăsă bagajele în fața ușii principale și ieși pe terasa din spate. Apa șiroia de peste tot. Câteva păsări curajoase țopăiau prin jur, căutând lucruri interesante aduse de furtună. Fură răsplătite: zeci de viermișori înecați, umflați de apă, rămăseseră agățați de vârful firelor de iarbă. Florence inspiră adânc. Căldura dispăruse.

Intră din nou pentru a-i spune Aminei că pleca. Avea nevoie să cheme un taxi care s-o ducă la agenția de închirieri auto. Urma să ajungă în Marrakesh spre seară și trebuia să facă o rezervare la alt hotel, pentru că în seara asta avea de gând să se cazeze folosind numele Helen Wilcox.

Însă încremeni. Auzi voci din interiorul casei. Își băgă capul înăuntru.

Pe hol se auzi un glas bărbătesc rostind:

— Uitați-o.

Îl văzu pe polițistul Idrissi împreună cu un alt bărbat de treizeci și ceva de ani – american, după cum arăta – în pantaloni kaki și o cămașă bleu.

Amina le ținea ușa deschisă și nu părea în apele ei. Cei doi se îndreptară spre Florence cu pași mari și hotărâți. Pantofii lor lăsau urme de noroi pe podea și văzu cum Amina le privește oripilată.

Bărbatul necunoscut întinse mâna și se prezentă:

— Sunt Dan Massey. De la Departamentul de Stat al SUA. Lucrez la ambasada din Rabat.

Florence se uită când la unul, când la celălalt.

— Ce se întâmplă?

I-au găsit cadavrul lui Helen.

— Haideți să luăm loc, vă rog, zise Massey, făcând semn spre sufragerie.

Când ajunseră în apropierea scărilor, acesta aruncă o privire spre bagajele ei.

— Plecați undeva?

— Da, răspunse ea, fără a continua.

Se așezară toți trei. Massey își puse servieta pe masă și o deschise.

— Așadar, domnișoară Wilcox, spuse el, apoi ridică privirea. Sunteți Helen Adelaide Wilcox, din Cairo, New York, corect?

Pronunțase numele aiurea. Florence dădu din cap.

— Din Cairo, da, răspunse ea, rostind corect numele.

— Bun, poliția din Cairo încearcă de câteva zile să dea de dumneavoastră.

— Am avut un accident, zise ea, ridicând ghipsul. Mi-am pierdut telefonul.

— Aveți idee despre ce-i vorba?
— Absolut deloc.
— Pe proprietatea dumneavoastră a fost descoperit un cadavru.
Într-o clipă de confuzie, Florence se gândi: *Helen*? Dar nu, n-avea nicio noimă.
— Un cadavru, repetă ea prosteşte.
Massey dădu din cap.
— A fost găsit în mormanul dumneavoastră de compost, adăugă el, apoi scoase un dosar din servietă. Cu aproape o săptămână în urmă.
Îşi drese glasul.
— Se pare că trupul se afla de mult în descompunere. L-a găsit câinele vecinului dumneavoastră.
— Bentley?
— Poftim?
— Pe câinele care l-a găsit îl cheamă Bentley?
Massey se încruntă.
— Nu cunosc numele câinelui, domnişoară Wilcox.
— Da, presupun că n-are importanță.
Făcu o pauză, apoi adăugă:
— Al cui era cadavrul?
— Vedeți, *asta-i* prima întrebare pe care m-aş fi gândit că o va pune cineva căruia i se spune că pe proprietatea sa a fost găsit un cadavru. Nu cum îl chema pe câinele care l-a găsit.
Îşi consultă din nou notițele.
— A fost identificat drept trupul lui Jeanette Byrd.
Îşi ridică din nou privirile, ca să-i vadă reacția.
— Numele acesta înseamnă ceva pentru dumneavoastră?
— Nu.
— Nu?
El îşi arcui sprâncenele. Avea o față dură şi osoasă, iar pielea lui palidă acoperită de pistrui părea perfect întinsă.

Abia dacă avea suficientă piele pe frunte ca să se încrețească. Nu era o față care ar fi putut exprima milă cu uşurință, îşi zise ea.

— Nu.

Massey dădu din cap.

— Potrivit lui Leslie Blackford, din Jackson, Mississippi, ați avut o discuție despre Jeanette Byrd pe la începutul anului.

Răsfoi câteva file din dosarul pe care-l ținea în poală.

— Pe întâi martie, ca să fiu precis. Vă amintiți?

Florence clătină din cap. Habar n-avea cine era Leslie Blackford.

— De asemenea, sunteți trecută drept contact în caz de urgență în documentele de eliberare ale acestei persoane. E destul de ciudat să faci asta cu un om pe care nu-l cunoşti, nu?

— Eliberare de unde?

— Domnişoara Byrd a fost eliberată condiționat din închisoarea centrală din Mississippi pe douăzeci şi patru februarie anul acesta.

Amina apăru chiar atunci cu o tavă pe care erau trei ceşti de ceai aburind. Ca şi cum s-ar fi înțeles dinainte, nimeni nu scoase o vorbă când ea le puse cu grijă pe rând pe masă. Ultima zăngăni uşor, iar femeia ieşi din încăpere cu paşi mici şi repezi.

Massey continuă:

— Leslie Blackford este ofițerul supraveghetor al domnişoarei Byrd. Se pare că ea nu s-a prezentat la prima lor întâlnire. Peste câteva zile, domnişoara Blackford a primit un mesaj telefonic de la domnişoara Byrd de pe numărul de fix de la dumneavoastră de acasă.

Florence se străduise să afişeze un zâmbet imperturbabil de când sosise Massey, dar îi era din ce în ce mai greu să o facă. Massey continuă:

— Domnişoara Blackford v-a sunat a doua zi. Totuşi, susţineţi că n-aţi văzut-o şi nici n-aţi auzit de domnişoara Byrd. Statul Mississippi a emis un mandat de arestare pentru Jeanette Byrd la data de douăzeci şi şapte martie, pe motiv că a încălcat condiţiile pentru eliberarea condiţionată. Până în acel moment lipsise de la trei întâlniri cu domnişoara Blackford. Aici se precizează că în acel moment detectivul Michael Ledowski de la poliţia din Cairo a venit acasă la dumneavoastră pentru a vă întreba dacă ştiţi unde se afla domnişoara Byrd. Aţi afirmat că nu aţi văzut-o.

Se uită fix la Florence.

— Dar îmi spuneţi că nu vă amintiţi de discuţia cu Leslie Blackford. Şi că nu o cunoaşteţi pe Jeanette Byrd, femeia al cărei cadavru descompus a fost găsit pe proprietatea dumneavoastră.

Florence clătină încet din cap.

— Nu ştiu ce să vă răspund, zise ea.

De data asta chiar spunea adevărul.

Idrissi îşi sprijini palmele pe genunchi şi deschise gura pentru prima dată de când se aşezaseră:

— Cât de ciudat! Atât de mult ghinion într-o perioadă atât de scurtă.

Florence nu răspunse.

— Îmi cer scuze pentru engleza mea; acesta-i cuvântul corect, *madame* Weel-cock? Întâi aţi avut un accident de maşină. Apoi... a apărut o femeie moartă acasă dumneavoastră. Se numeşte *ghinion*?

Florence păli.

— Ghinion, da, şopti ea.

Idrissi continua să se holbeze la ea. Era evident că o suspecta de *ceva,* dar ea îşi dădu seama că nu izbutea să le pună pe toate laolaltă. Cum puteai face o legătură între un accident de maşină din Maroc şi un cadavru găsit la mii de

kilometri distanță? Ea sigur n-ar fi putut. Se uită la Idrissi, străduindu-se să pară imperturbabilă.

Massey detensionă situația:

— Nu mă aflu aici pentru a vă interoga. Nu sunt ofițer de poliție. Dar este evident că polițiştii din Mississippi şi din New York sunt nerăbdători să discute cu dumneavoastră. Am venit să vă îndemn să vă întoarceți acasă cât se poate de repede. Astăzi, dacă este posibil. Vă pot ajuta să faceți toate aranjamentele.

— Nu pot discuta cu ei la telefon?

— Nu, domnişoară Wilcox. Trebuie să vă întoarceți.

— *Trebuie* să mă întorc? Sunt arestată?

— Nu am autoritatea necesară pentru a vă aresta, domnişoară Wilcox. Eu doar vă recomand cu tărie să o faceți.

— Nu există un acord de extrădare între Statele Unite şi Maroc, interveni Idrissi. Nu trebuie să vă trimitem înapoi.

— Are dreptate, zise Massey. Astea fiind spuse, nu este o idee bună să rămâneți aici. Domnişoară Wilcox, sunteți oficial suspectă într-un caz de omucidere. Dacă refuzați să vă întoarceți acasă şi să cooperați, Statele Unite vă vor anula paşaportul. Nu veți putea călători în afara Marocului pentru restul vieții. Dacă încălcați vreo lege aici, şi, din câte am aflat de la prietenul meu – arătă spre Idrissi –, se pare că ați făcut-o deja, atunci poliția marocană vă poate pune sub acuzație în orice moment, iar ambasada SUA nu are cum să intervină. Credeți-mă, domnişoară Wilcox, închisorile americane sunt mult mai confortabile decât cele marocane.

Idrissi zâmbi.

— Eu aş zice că închisorile marocane sunt mai confortabile decât scaunul electric, de care țara dumneavoastră este atât de mândră, zise el.

Massey îşi dădu ochii peste cap.

— Stați puțin, e o nebunie, interveni Florence. N-am omorât pe nimeni!

Imediat ce-i ieşiră cuvintele de pe buze, îşi dădu seama că nu erau adevărate. Însă nu discutau despre accidentul de maşină.

— Nici măcar nu locuiam în Cairo în februarie sau când spuneți că s-a întâmplat.

Massey continuă:

— Potrivit declarațiilor dumneavoastră de venit, ați cumpărat proprietatea din Crestbill Road 174 acum doi ani şi de atunci ați numit-o reşedința dumneavoastră principală.

Florence se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Începuse din nou să plouă mărunt.

Futu-i!

Futu-i, futu-i, futu-i!

Pierdea totul. Bineînțeles că asta se întâmpla. Primise tot ce-şi dorise vreodată, iar acum i se smulgea din mâini. Ce glumă! Ajutorul promis de univers a fost retras în ultima clipă.

Ea făcuse tot ceea ce trebuia să facă: lucrase din greu în timpul şcolii; primise bursă; îşi petrecuse tot timpul liber scriind, având parte de foarte puțină încurajare sau chiar deloc; lucrase ore în şir un job insignifiant. Totul pentru nimic. Iar cineva precum Amanda Lincoln primea tot ce voia – tot ce-şi doriseră amândouă – fără nicio bătaie de cap. Fusese chiar atât de absurd ca Florence să-şi imagineze că răsplata ei venise *în sfârşit*, aşa cum i se cuvenea, după tot acest timp?

Se pare că da.

Oftă.

— Încă ceva.

Se întoarse spre ei.

— Nu sunt Helen Wilcox.

Idrissi şi Massey se uitară unul la altul.
— Poftim? întrebă Massey.
— Nu sunt Helen Wilcox, repetă ea, arătând spre dosarul lui.
Massey aranjă hârtiile din poală şi le puse cu grijă pe masă.
— Domnişoară Wilcox, sunt convins că aveţi o explicaţie complet rezonabilă pentru tot ce se întâmplă. Trebuie doar să le spuneţi celor de la poliţie despre ce-i vorba, apoi vă puteţi vedea de viaţă. Puteţi chiar să vă întoarceţi în Maroc, dacă asta vreţi.
— Nu, vorbesc serios. Sunt Florence Darrow. M-am născut în Daytona Beach, în Florida, în 1993. Puteţi verifica. Helen a fost angajatoarea meu. Însă ea... a dispărut. Iar eu i-am preluat identitatea, o vreme. A fost un fel de glumă.
— O glumă, zise Massey pe un ton neutru.
Idrissi se băgă şi el:
— Acum cinci zile, la spital, mi-aţi spus că numele dumneavoastră este Helen Wilcox.
— Nu chiar. Dumneavoastră mi-aţi spus aşa, iar eu nu v-am corectat.
Idrissi oftă.
— Cardurile dumneavoastră de credit, permisul de conducere şi paşaportul sunt pe numele Helen Wilcox. Casa aceasta, continuă el, arătând în jur, este închiriată pe numele Helen Wilcox.
Făcu o pauză.
— Cred că aveţi prieteni pe-aici. Ei cum vă spun?
Florence ridică brusc ochii spre el.
— M-aţi urmărit?
— Ce nume folosesc?
Florence ridică mâinile, exasperată.
— Helen! Sunteţi mulţumit? Helen Wilcox! Ştiu, *ştiu* cum sună asta. Dar jur, doar mă prefăceam!

Massey interveni:

— Puneți-vă în locul nostru, domnişoară Wilcox. Ce este mai plauzibil: că ați mințit în legătură cu numele dumneavoastră când erați la spital, rănită, în pat, că v-ați mințit prietenii *şi* ați falsificat documente legale sau că mințiți chiar acum, când pare că vă aflați într-un necaz?

— Nu-mi pasă cum sună. Sunt Florence Darrow. Pur şi simplu.

— Bine, zise Massey. Atunci îmi puteți arăta vreun act de identitate?

— N-am niciunul.

Florence dădu din umeri şi scoase un hohot de râs ascuțit.

— Ştiu că pare aiurea, dar nu am. Toate hârtiile erau în maşină când s-a produs accidentul. Probabil sunt deja în mijlocul Atlanticului.

— Aşa deci, spuse Massey apăsat.

— Nu-mi puteți lua amprentele?

— Ați fost vreodată arestată?

— Nu.

— Atunci nu se află la dosar.

Florence expiră zgomotos, dar nu răspunse. Rămaseră tăcuți încă un moment.

— Stați! zise Florence dintr-odată. Stați puțin.

Urcă scările alergând şi înşfăcă paşaportul lui Helen de pe dulapul din camera ei. Se întoarse şi i-l dădu triumfătoare lui Massey.

— Uitați-vă, nu sunt eu. Uitați-vă cu atenție.

El îl deschise suspicios şi se uită la fotografie. I-l dădu lui Idrissi. Amândoi examinară fotografia, uitându-se la Florence, pentru comparație.

— Nu-mi dau seama, zise Massey clătinând din cap.

— Nu-i clară, fu de acord Idrissi.

— Uitați-vă la nasul ei.

— Nasurile se pot schimba, rosti Massey.

Florence luă paşaportul înapoi. Se uită la poză.

— E clar că nu sunt eu, zise ea cu mai puţină convingere.

Massey întinse mâna. Ea-i dădu paşaportul înapoi.

— Nu arată nici pe departe ca mine, spuse Florence.

El continuă:

— Eu nu mă pot gândi la niciun motiv rezonabil pentru care să aveţi paşaportul lui Helen Wilcox dacă nu sunteţi Helen Wilcox, dar nu depinde de mine să stabilesc dacă sunteţi sau nu dumneavoastră. Aşa cum am mai spus, este vorba de o problemă a poliţiei.

Strecură paşaportul în buzunarul interior al hainei.

— Staţi, nu-l mi-l puteţi lua! zise Florence. Îl vreau înapoi.

— Domnişoară Wilcox, ţinând cont de faptul că sunteţi căutată pentru interogatoriu într-un caz de omucidere în New York, trebuie să vă informez că am autoritatea de a vă confisca paşaportul. Cu toate acestea, vă pot înmâna documente temporare care să vă permită să zburaţi în Statele Unite. Doar în Statele Unite. Acolo veţi fi aşteptată de către un ofiţer în uniformă, care vă va escorta la poliţia din Cairo pentru interogatoriu. Vă întreb încă o dată: v-ar interesa acest lucru?

Florence nu răspunse. Se holbă la masa din faţa ei. Massey dădu din cap, ca şi cum ar fi primit răspuns.

— Bine, vă rog să mă sunaţi la birou dacă vă răzgândiţi.

Puse pe masă o carte de vizită.

— Dacă nu, aşa cum v-am zis, nu vă pot obliga. Dar Statele Unite nu vă vor emite un nou paşaport până când acest caz de crimă nu va fi închis.

Massey se ridică şi începu să bage dosarele înapoi în servietă.

— Şi acum ce-o să se-ntâmple? întrebă Florence, ridicând o privire neajutorată.

— Nu depinde de mine, zise Massey. Ar trebui să vă întoarceți acasă, la New York. Acesta-i sfatul meu. Sper că-l veți urma.

Apoi arătă spre bagajele ei, rămase la baza treptelor.

— Şi dacă intenționați să plecați din Semat, v-aş recomanda să mă țineți la curent cu locurile unde vă aflați. Pe termen lung, v-ar uşura mult situația.

Florence îl ignoră.

— Şi dumneavoastră? îl întrebă pe Idrissi.

Simți deodată că nu-şi dorea să-l vadă plecând, deşi prezența lui nu făcuse altceva decât să-i tulbure viața.

Idrissi dădu din umeri.

— Nu ştiu, *madame*.

Pentru prima dată de când îl întâlnise părea cu adevărat nedumerit.

38

Primul lucru pe care-l făcu Florence după ce bărbații plecară a fost s-o caute pe Jeanette Byrd pe Google. Găsi un articol din 2005 în ziarul *Clarion-Ledger* din Mississippi. O fată de şaptesprezece ani cu acel nume fusese găsită vinovată de uciderea unui bărbat pe nume Ellis Weymouth într-o cameră de motel din Hindsville, Mississippi. Publicația nota că fata îşi susținuse mereu nevinovăția, însă alibiul pe care-l oferise – conform căruia fusese toată noaptea în compania unei prietene – devenise complet inutil când prietena ei şi-a schimbat mărturia. Nu au menționat numele celeilalte fete, pentru că era minoră, dar Florence îl ştia: era Helen Wilcox.

Jeanette Byrd era Jenny, cea care devenise Ruby în carte.

Aşadar, fusese eliberată în februarie. Apoi ce se întâmplase? După cincisprezece ani de închisoare mersese

s-o caute pe vechea ei prietenă, Helen? Era un lucru plauzibil, dar nu oferea o explicație despre cum ajunsese în grămada de compost. Helen era egoistă şi narcisistă, dar sigur nu era o ucigaşă.

Florence se opri.

Sigur? Nu era convinsă că ar fi putut să aibă vreo certitudine în privința lui Helen, ale cărei toane erau la fel de schimbătoare ca vremea; chiar şi Greta spusese că era vulcanică.

Conform celor povestite de Massey, cadavrul era în grămada de compost din Crestbill Road încă din februarie. Asta însemna că în tot timpul pe care-l petrecuse acolo, trupul lui Jenny se descompunea la câțiva paşi distanță de locul unde dormea ea. Aruncase coji de banană peste el.

Ce altceva mai spusese? Că Helen îi mințise atât pe ofițerul supraveghetor al lui Jenny, cât şi pe polițistul local din Cairo. Florence îşi aminti de seara când polițistul supraponderal îşi ridicase pantalonii pe aleea lui Helen şi cum aceasta se uita la el de pe prima treaptă a scării. Urmărise întreaga discuție.

Existau două explicații posibile, din câte îşi putea da ea seama: Helen o acoperea pe Jenny sau, de fapt, o omorâse, iar Florence trăise în casă cu o ucigaşă timp de câteva săptămâni.

Închise laptopul, dar nu se clinti din loc. Era copleşită de letargie. Nevoia de a pleca din Semat, pe care o simțise cu atâta ardoare la începutul zilei, dispăruse. Acum nu mai voia altceva decât să doarmă. Tânjea după uitare.

Oricum n-ar fi putut pleca. Nu avea paşaport. Singurul act de identitate pe care-l deținea acum era permisul de conducere al lui Helen şi, evident, nu mai putea fi Helen, care era căutată pentru crimă. Dar nu avea nimic care să dovedească faptul că ea era Florence. Era nimeni. Un nimic.

Se ridică în picioare şi luă sticla de whisky din sufragerie. Îşi turnă o gură în ceaşca goală şi o bău cu încetineală. Afară, apa continua să şiroiască pe frunze.

Ştia că în cele din urmă va reuşi să convingă pe cine trebuia că ea era Florence Darrow. Existau oameni pe care-i putea suna. Existau documente pe care le puteau scoate la iveală. Însă nu simțea nicio uşurare la acest gând. Dimpotrivă, se simțea mâhnită. Nu jelise după moartea lui Helen, însă acum simțea acut pierderea identității acesteia.

Mai mult de-atât, tot va trebui să explice dispariția lui Helen şi toate minciunile pe care le spusese după accident. Poate că nu era o ucigaşă care azvârlise un cadavru într-o grămadă de compost, însă omorâse pe cineva, chiar fără voia ei. Era şi ea o ucigaşă. Şi cineva, fie la New York, fie în Maroc, o va face să plătească. Era sigură de asta. Aşa se întâmpla când era Florence Darrow: întotdeauna trebuia să plătească.

Se gândi dacă ar trebui să transfere toți banii lui Helen în contul lui Florence Darrow înainte de a-şi relua vechea identitate. Sau să treacă numele ei ca titular de cont. Cum se făcea asta? Dar atunci ar acuza-o de furt. Nu furt de identitate, ci furt obişnuit.

La un moment dat, Amina intră şi-o întrebă dacă voia să-i aducă cina. Florence dădu din cap. Când femeia dădu să plece, Florence îi strigă:

— Stai puțin… Amina, ştii care-i numele meu?

— Numele dumneavoastră, *madame*?

— Da, numele meu.

— *Madame* Wilcox, *n'est-ce pas*?[23] E pe hârtie.

— Ai dreptate. Asta scrie în contract, spuse Florence, oftând resemnată. Amina, simți vreodată că… că ai făcut

[23] „Doamna Wilcox, nu-i aşa?", în lb. franceză, în original (n. red.).

atât de multe greşeli, încât nu mai găseşti cale de întoarcere? Şi nici măcar nu mai eşti sigură că *vrei* să te întorci?

— Înapoi în... Statele Unite?

— Nu. Nu contează. N-am nicio noimă. Scuze, Amina.

— Amira, spuse femeia mai în vârstă, lovindu-se uşor cu palma în piept. Numele meu este Amira.

— Amira? Am crezut că te cheamă Amina.

Amira ridică din umeri.

— Îmi pare rău, zise Florence când cealaltă femeie se întoarse în bucătărie.

Oftă. Ce-şi închipuise că-i putea oferi Amira? O soluție? Ispăşire? Dacă asta căuta, va trebui să se descurce singură.

Îşi mai turnă un deget de whisky în ceaşca de ceai.

Florence deschise brusc ochii. Cineva bătea la uşă. Se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Era întuneric. Adormise pe canapeaua din sufragerie, lângă sticla de whisky aproape goală, pusă pe masa de lângă ea. Se uită la ceas. Era aproape ora zece.

— Amina? strigă ea. Amira?

Nu răspunse nimeni. Probabil plecase acasă.

Florence se apropie de uşă cu paşi nesiguri şi strigă:

— Cine-i?

— Eu!

Florence se încruntă.

— Care eu?

— Meg!

Îşi aminti deodată. În dimineața aceea, înainte de micul-dejun, Florence le spusese tuturor să vină la ea după cină. Părea ceva ce se întâmplase cu ani în urmă. Crăpă uşa. Văzu fața ca o lună plină a lui Meg, întâi un ochi, apoi şi celălalt.

— Ai uitat? întrebă Meg pe un ton vesel.

Florence încuviință din cap, frecându-se la ochi.

— Vrei să plecăm?

— Nu, e-n regulă. Intraţi.

Deschise uşa larg. Nick stătea în spatele lui Meg, zâmbind. Intră şi-o luă pe după umeri. Ceilalţi apărură în urma lor. Florence îi conduse pe terasa din spate. Acum, că furtuna trecuse, stelele străluceau de parcă ar fi fost proaspăt lustruite. Meg, care căra un bax cu şase beri, îi întinse una lui Florence. Ea dădu din cap şi-o luă.

Se aşezară în jurul mesei de pe terasă. Într-o bună zi, curând, realiză Florence, această gaşcă s-ar putea să audă de o suspectă de crimă, Helen Wilcox, care fugise în Maroc. Oare ce vor spune? Nick o să fie oripilat la gândul că se culcase cu o ucigaşă? Sau avea să ştie deja în acel moment că femeia cu care se culcase minţise în legătură cu propria identitate?

Nick o surprinse privindu-l cu atenţie şi zâmbi.

— Eşti bine?

Ea dădu din cap.

— Sunt doar obosită.

Meg voia să joace un joc numit „n-am făcut niciodată". Fiecare spunea ceva ce nu făcuse niciodată; dacă cineva din grup o făcuse, trebuia să ia o gură de băutură. Florence nu făcuse nimic din lucrurile care stârneau ţipete şi jenă mimată în rândul celorlalţi. Nu făcuse niciodată sex în trei. Nu se drogase cu ciuperci halucinogene. Nu şi-o trăsese în toaleta unui avion.

Simţea pentru prima oară diferenţa de vârstă dintre ea şi gaşca de zdrenţăroşi. Era doar cu doi ani mai mare decât Nick, dar începea să se simtă mai aproape de vârsta lui Helen decât de a ei. Cui îi păsa de sexul în trei sau în avion? Astea erau distracţiile lor? Asta era gloria?

Chiar dacă va trebui să redevină Florence Darrow, nu va îngădui niciodată să fie absorbită de asemenea trivialităţi.

Va refuza o viață anostă. O va refuza aşa cum refuzi o mâncare prost gătită la restaurant. Va...

— Scumpo, e rândul tău.

Nick o înghionti uşor.

— Ah, scuze. Hm... Eu n-am făcut niciodată...

Grupul o privea cu nerăbdare.

— Eu n-am făcut niciodată...

N-am aruncat coji de banane peste un cadavru? N-am drogat o prietenă? N-am furat identitatea femeii care m-a angajat?

Se ridică brusc.

— Săriți peste rândul meu. Vreau să-mi mai iau ceva de băut.

Cei din grup rămaseră tăcuți. Le stricase distracția.

39

Florence era mahmură. Se rostogoli în pat. Nick plecase cu câteva ore în urmă să facă *kitesurfing*. Privi prin camera goală. Toate lucrurile ei şi ale lui Helen erau încă în valize, pe holul din față. Se ridică şi coborî cu greu scările ca să ia geanta lui Helen, să scoată nişte haine.

Aruncă o privire prin sufragerie. Era imaculată. Amira curățase deja mizeria lăsată de ei cu o noapte în urmă. Trecu pe lângă uşa din față şi încremeni, fiind sigură că tocmai o văzuse pe Helen. Întoarse capul. Era doar reflexia ei în oglinda de pe perete. Se uită mai îndeaproape. Părul îi devenise mai blond de la soare, iar furtuna îndepărtase umiditatea, astfel că acum pe umeri îi cădeau bucle lejere. Dacă mijea ochii, chiar ar fi putut crede că se uita la Helen.

Îşi dădu seama că ar fi putut să folosească fără probleme paşaportul lui Helen la aeroport. Dacă noua ei viață nu i-ar fi fost furată.

— Florence, spuse în fața oglinzii cu o voce ridicată şi apatică.

Abia atunci remarcă o altă prezență în cameră. Era Amira, care o privea din pragul uşii bucătăriei. Se strădui să zâmbească.

— Bună dimineața, zise ea pe pe un ton cât se putea de vesel.

— Bună dimineața, *madame*. Cafea?

— Super, mulțumesc.

După ce se îmbrăcă, încercă să redobândească ceva din avântul pe care-l avusese cu o zi în urmă. Cadavrul lui Helen încă mai putea fi adus la mal, îşi reaminti ea. Dar acest gând nu-i mai stârnea aceeaşi senzație de panică. Odată ce se hotărâse să nu mai fie Helen, se simțea absolvită de toate păcatele acesteia; de parcă, fără o răsplată, n-ar fi putut exista nicio nelegiuire. Mai mult de-atât, dacă trupul lui Helen era adus la mal, toată lumea avea să ştie că Florence n-o omorâse pe Jenny.

Nu, se răzgândi ea. *Nu.* Dacă trupul lui Helen era adus la mal, urmau să o întrebe cum de ajunsese în ocean şi de ce Florence nu-i raportase dispariția. Dacă reuşeau să dovedească faptul că Florence băuse – poate chiar şi dacă nu o făceau –, ea avea să ajungă la închisoare pentru ucidere din culpă.

Pe scurt, era terminată. Florence Darrow era terminată, la fel şi Helen Wilcox. Măcar Helen fusese norocoasă şi murise.

Se lăsă pe canapea, scufundându-şi capul într-un morman de perne şi urlă din toți rărunchii. Îşi dorea să nu fi venit niciodată în Maroc. Ba, mai mult, îşi dorea să n-o fi întâlnit niciodată pe Helen Wilcox. Când se ridică, avea părul ciufulit, iar Amira punea cu grijă pe masă în fața ei o ceaşcă pe o farfurioară.

— Mulțumesc, spuse ea, de parcă totul ar fi fost normal, de parcă această femeie n-ar fi fost martoră la criza ei de identitate.

— *Je vous en prie.*[24]

Florence sorbi din cafeaua tare şi fierbinte, simțind cum începea să-şi recapete rațiunea.

Primul pas era plecarea din Maroc. Dacă va trebui să explice ce se întâmplase cu Helen, era mai bine să facă asta în America. Până la urmă, acordurile de extrădare se aplicau ambelor părți. Marocul nu putea obliga Statele Unite s-o trimită înapoi pentru un proces de ucidere din culpă.

Căută pe Google cum putea să primească un paşaport nou în locul celui pierdut într-o țară străină. Conform informațiilor găsite, trebuia să meargă la ambasada din Rabat ori la consulatul din Casablanca. De asemenea, avea nevoie de o nouă fotografie pentru paşaport, o copie a celui vechi şi a permisului de conducere. Grozav! N-avea nimic din toate astea.

Observă că-şi muşca din nou degetele. Se opri şi puse mâna pe cartea de vizită a lui Dan Massey, rămasă pe masă unde o lăsase. O lovi de blat de mai multe ori.

În cele din urmă, se ridică.

Venise vremea să pornească pe drumul lung şi neplăcut de a redeveni Florence Darrow. Se duse la bucătărie şi formă numărul bărbatului.

— Massey.

— Bună, domnule Massey. Sunt Florence Darrow.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Femeia cu care ați vorbit ieri, continuă ea. Ați fost la mine acasă.

---

[24] „Cu plăcere”, în lb. fanceză, în original (n. red.).

— Îmi amintesc că am fost în vizită la *Helen Wilcox.* Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Wilcox?

— Sunt domnişoara *Darrow,* sublinie Florence. Vreau să mă întorc în Statele Unite. Însă nu am paşaport. Nici vreun act de identitate cu fotografie.

— Am paşaportul dumneavoastră.

— Nu, îl aveți pe cel al lui Helen Wilcox.

Un alt moment de tăcere. Când îi vorbi din nou, o făcu pe un ton prin care voia să-i arate că era un tip rezonabil:

— Bine, facem cum vreți. Amintiți-mi numele dumneavoastră.

— Florence. Florence Margaret Darrow. M-am născut în Daytona Beach, Florida, pe nouă octombrie 1993.

— Şi nu aveți nimic care să dovedească faptul că acesta e numele dumneavoastră? Absolut nimic?

— Nu am. Dar vă pot da numărul de telefon al mamei mele, o să vă spună ea. Stați puțin, e cineva aici, în Semat, care vă poate confirma. O veche prietenă, mă cunoaşte de când aveam şase ani.

— Hmm... Dar ştiți că nu pot emite un document legal, guvernamental, pe baza spuselor unei *prietene.* Mărturia sa nu poate fi considerată o dovadă a identității dumneavoastră. Înțelegeți asta?

— Ştiu, dar...

— Aveți la dispoziție certificatul de naştere sau alt act pe care să fie scris codul numeric personal?

— Nu.

Certificatul era într-o cutie de pantofi din dulapul ei din casa lui Helen.

— Dar vă pot spune unde să le găsiți.

El oftă.

— Bine. Ascultați. O să discut cu nişte oameni din birou, să vedem ce opțiuni aveți. Poate că prietena dumneavoastră ar putea semna o declarație. Nu sunt sigur. Ca să fiu sincer,

n-am mai fost niciodată într-o astfel de situație. Care-i numărul de telefon la care vă pot contacta?

Florence recită numărul notat pe o bucată de hârtie îngălbenită de pe peretele de lângă telefon.

— În regulă, rămâneți acolo. O să vă sun imediat ce pot.

— Când?

— Sper că în cursul zilei. La revedere, domnişoară... se opri. La revedere.

Florence închise şi se duse să ia laptopul din sufragerie. N-avea nicio intenție să stea pe loc. Căută pe Google numărul de la Riad Lotus, unde Amy spusese că se cazase, şi ceru să vorbească cu Whitney Carlos. Era ora nouă şi jumătate dimineața; spera că nu plecaseră din cameră. Spera că încă mai erau în Semat.

— Alo?

Scoase un oftat de uşurare.

— Whitney? Sunt Florence.

— Florence, sunt aşa de bucuroasă că ai sunat! Mă simt absolut oribil după noaptea aceea. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— E-n ordine... nu-ți face probleme din cauza asta. Ştii, n-am apucat să stăm prea mult de vorbă, aşa că mă întrebam cât mai stai prin Semat.

— Doar până mâine.

— Plecați mâine?

— Mda, luăm dimineața autobuzul spre Marrakesh, apoi zburăm spre casă pe la opt.

— OK. O să te sun puțin mai târziu, bine? S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău în legătură cu ceva.

— Desigur. Orice.

— Grozav, mulțumesc, Whitney.

— E totul în ordine, Florence?

— Da, e în regulă. Sau o să fie.

Tăcu.

— Chiar mă bucur că am dat de tine.

Se gândi că în urmă cu patruzeci şi opt de ore n-ar fi spus aşa ceva.

— Şi eu.

— Încă ceva... Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon sau la e-mailuri după ce m-am mutat la New York. Ar fi trebuit s-o fac şi-mi pare rău.

— Nu-i nimic. Legăturile se răcesc. Înțeleg.

Încheiară convorbirea, însă Florence rămase lângă telefon şi-şi sprijini capul de perete. Îi era groază să inițieze următorul apel. În cele din urmă, ridică receptorul şi formă singurul număr pe care-l cunoştea pe de rost.

Vera părea adormită când răspunse. Florence se uită la ceas. În Florida era miezul nopții.

— Îmi pare rău că te-am trezit, mamă.

— Florence? Ce se întâmplă? Unde eşti?

— Sunt plecată din țară.

— Aşteaptă.

Florence auzi zgomotul făcut de aşternuturi şi sunetul produs de butonul de aprindere al veiozei de pe noptiera mamei sale. Vedea în fața ochilor camera acesteia: aşternuturile roz, posterele cu Monet decolorate de pe perete. Când se auzi din nou glasul Verei, aceasta părea să-şi fi revenit în simțiri:

— Florence? E totul în ordine? Ai pățit ceva?

— Sunt bine.

— Atunci de ce m-ai sunat în miezul nopții?

Florence auzi răceala din vocea mamei sale de dincolo de Atlantic. O luă pe nepregătite. Crezuse că Vera o să cadă în genunchi de recunoştință când Florence o contacta în cele din urmă.

— Poftim?

— Mai întâi îmi spui că nu vrei să mă mai vezi niciodată, iar acum mă trezeşti la trei dimineața. Hotărăşte-te, scumpo.

— N-am zis că nu mai vreau să te văd niciodată; am zis că plec din țară pentru câteva săptămâni. Întotdeauna exagerezi.

— Ba chiar ai spus *niciodată*. Încă am mesajul ca dovadă.

Florence simți un val de furie năvălind din adâncul ei. Nu-i ceruse niciodată nimic mamei sale, iar acum, când avea nevoie de ajutor, Vera nu putea lăsa nici măcar un minut deoparte acuzațiile ei ridicole. Florence trânti telefonul.

Se duse la chiuvetă şi-şi ținu mâinile sub apa fierbinte. I se infiltră pe sub ghips şi tifonul ud începu să-i provoace mâncărimi. Îl scrijeli cu sălbăticie, oprindu-se numai când simți durerea arzătoare. După aceea se aşeză la masa din bucătărie şi se zgâi la telefon. Ce altceva mai avea de făcut decât să aştepte ca Massey să sune? Până atunci, se afla într-un fel de purgatoriu bizar. Nu era nici Florence, dar nici Helen. Nu era nimeni.

Acest lucru o făcu să se simtă liberă, într-un fel. Fără identitate, nu putea fi răspunzătoare de nimic.

Puse din nou mâna pe telefon şi-l sună pe Nick. Acesta răspunse imediat.

— Hei, ce faci?

— Mai eşti pe plajă?

— Da, dar nu e musai să mai stau.

— Vino aici.

Alese să se scalde în uitare.

40

Florence zăcea pe canapea cu capul în poala lui Nick. Putea vedea doar un colț al măsuței joase, pe care erau o pungă cu iarbă şi o cutie îndoită de chipsuri Pringles cu gust de pizza. Era ora zece. Amira le servise cina cu câteva ore înainte – legume prăjite şi miel la grătar –, iar ei o devoraseră ca nişte

animale. Toată lumea era împrăştiată prin sufragerie şi toţi erau ghiftuiţi şi apatici. Nick fredona aiurea. O fată pe care n-o mai văzuse niciodată îl încălecase pe Liam pe canapeaua de vizavi de ei. Meg tasta ceva pe telefon.

Florence se strădui să se ridice în capul oaselor. Nick profită de ocazie ca să se aplece şi să înceapă să-şi ruleze o ţigară pe masă. Florence ieşi afară pe terasa din spate. Tremura. Aerul se răcise după furtună. Se aşeză pe unul dintre şezlonguri şi privi cerul. Massey nu mai sunase după-amiază, dar Greta o făcuse, şi nu doar o dată. Florence îi ceruse Amirei să-i spună că ieşise. Nu ştia ce să-i zică Gretei. Chiar dacă ar fi fost îndeajuns de trează încât să vorbească cu noimă, nu era pregătită să-i spună cum murise Helen sau despre propria încercare eşuată de a-i fura identitatea, nici despre cadavrul găsit la casa din Crestbill Road. Spera că Greta nu va afla niciodată de săptămâna pe care o petrecuse ca Maud Dixon; i se părea îngrozitor de stânjenitor acum, dar încă mai voia ca Greta să o ajute să-şi publice cândva propriul roman.

Se duse în bucătărie şi înşfăcă o sticlă de apă din frigider. Bău jumătate dintr-un foc. Efectele lucrurilor pe care le băuse şi pe care le fumase începură să dispară. Se întoarse pe hol, unde o văzu pe Meg ţinând deschisă uşa de la intrare.

— Hei, Helen, hai să-ţi prezint pe cineva, zise Meg când o observă. Ea e Florence. Tocmai a ajuns aici.

Meg deschise uşa mai tare. Din spatele ei, o blondă păşi în lumină. Purta o rochie vişinie şi zâmbea larg. Îşi întinse mâna în direcţia lui Florence.

— Bună, zise ea. Tu trebuie să fii Helen.

Florence încremeni. Unele emoţii, precum furia sau dorinţa, par să facă timpul să treacă mai repede. Dar şocul face ca lucrurile să stea în loc, dă naştere unui moment în afara timpului, unul în care mintea trebuie să se abată de la

calea obişnuită pe care pornise pentru a urma una nouă. Nu zise nimic. Nu putea decât să se holbeze.

În fața ei se afla Helen Wilcox, care murise în accidentul de maşină de acum o săptămână.

41

— Eu şi Florence ne-am cunoscut chiar azi după-amiază, îi zise Meg lui Florence.

Apoi continuă ca de obicei, spunându-i lui Helen, în vreme ce arăta spre Florence:

— Helen e *scriitoare.*

— Oh, chiar aşa? zise Helen, arcuindu-şi sprâncenele. Fascinant!

Florence se pomeni dând prosteşte din cap.

— Am vrut dintotdeauna să fiu scriitoare, dar n-am imaginație. Tu inventezi personaje aşa, din neant? Le creezi o întreagă biografie? Pare imposibil! zise Helen, râzând încetişor.

În cele din urmă, Florence îşi regăsi glasul:

— Ce cauți aici?

Helen se încruntă, părând îngrijorată.

— Vai, îmi pare rău! Meg a zis că nu e nicio problemă dacă vin şi eu, dar cu siguranță n-aş vrea să deranjez.

Meg îi aruncă lui Florence o privire nedumerită.

— Bineînțeles că poți rămâne, îi zise Meg lui Helen pe un ton plin de emfază. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine!

— Vino cu mine în bucătărie, zise Florence. Să-ți dau ceva de băut.

— Nu e nevoie. Nu beau.

— Atunci o să-ți dau nişte apă.

Îşi puse mâna pe braţul lui Helen, ca şi cum avea de gând s-o tragă după ea. Helen îi aruncă lui Meg o privire întrebătoare.

— Eşti bine? o întrebă Meg pe Florence.

— Da, n-am nimic.

Îşi dădu seama că lui Helen îi făcea plăcere momentul ăsta.

— Haideţi să mergem în sufragerie, bine? zise Meg, luându-o pe Helen de mână. Florence le urmă de parcă ar fi fost un câine în lesă.

Meg o prezentă grupului pe Helen – ca Florence – în stil mare. La fel procedase şi când le făcuse cunoştinţă cu Florence cu câteva zile în urmă. Ea se uită la Nick, să vadă dacă remarcase numele şi dacă îşi dăduse seama că aşa i se adresase Amy ei, însă el doar încuviinţă din cap zicând:

— Salut.

Florence se aşeză ţeapănă pe canapea. Helen se instală confortabil într-un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară. Avea un aer degajat. Era mai bronzată decât fusese ultima dată când o văzuse Florence, dar în rest arăta la fel. Nu avea vânătăi, tăieturi, oase rupte.

Florence se simţi trasă înapoi, obligată să-şi reia vechiul rol, cel de servitoare, încercând cu prudenţă să se adapteze la muchiile ascuţite ale lui Helen. Dacă Helen voia să joace acest joc, îşi zise ea, atunci aşa o să facă.

— Aşadar, de unde eşti? o întrebă pe Helen.

— Din Florida, zise aceasta zâmbind.

— De unde, mai exact?

— Din Port Orange.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu mă surprinde. Nu-i un loc important.

— Da, dar locurile importante sunt supraestimate.

Helen zâmbi, iar în ochi i se citea încântarea. Lui Florence i se păru că mai observă ceva: surprindere, poate. Deşi n-ar fi vrut, se simţi inundată de un val de plăcere.

— Călătoreşti de multă vreme? continuă Florence.

— Ah, de o săptămână sau cam aşa ceva.

— Pe unde? Aici, în Maroc?

— Puţin, da. Cel mai recent am fost în Rabat.

— Ce te-a adus aici?

— Am nişte treburi de rezolvat.

— În ce domeniu lucrezi?

— În producţie.

— Şi ce produci?

— În mare parte roţi dinţate.

— Roţi dinţate, zise Florence şi începu să râdă.

Nu putu să se abţină şi adăugă:

— Pentru bărci cu motor, presupun.

— Aha, da, pentru orice tip de ambarcaţiune.

Restul grupului le urmărea schimbul zeflemitor de replici cu atenţie, întorcând capul când la una, când la alta, ca spectatorii unei partide de tenis.

— Vă cunoaşteţi sau...? întrebă Meg încet.

— Doamne, nu! exclamă Helen.

Florence doar clătină din cap, încă zâmbind.

În următoarele câteva ore totul decurse ca în serile de până atunci. Helen şi Florence nu mai erau în centrul atenţiei grupului. Toată lumea se îmbăta din ce în ce mai tare, dar Florence nu mai puse pe buze niciun strop de alcool, iar Helen nu bău absolut nimic, doar fumă. Era ca şi cum ele formau uşor prim-planul unei fotografii, devenind din ce în ce mai limpezi, iar toţi ceilalţi se înceţoşau.

În cele din urmă, cam pe la miezul nopţii, după ce restul grupului împărţise un joint şi căzuse într-o toropeală colectivă, Helen se ridică în picioare şi-şi întinse mâna spre Florence.

— Mergem? întrebă ea, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume.

Florence dădu din cap şi o luă de mână. Se pomeni zgribulindu-se violent. Era ca şi cum ar fi atins o fantomă.

42

Helen o conduse în prima cameră de la capătul scărilor, cea care fusese a ei, dar care acum purta urmele prezenței lui Florence.

— Văd că te simți ca acasă, da? întrebă Helen, privind în jur.

Florence roşi. Avea senzația că tocmai fusese prinsă probându-i lenjeria lui Helen. De fapt, chiar îi purta chiloții.

— Credeam că ai murit, spuse ea în loc de scuze.

Tăcerea fu întreruptă de un hohot de râs de jos.

— E clar că erai distrusă din cauza asta.

— Helen... ce se întâmplă?

— Stai jos, îi porunci Helen, arătând spre pat.

Florence se supuse.

— A trebuit să plec la Rabat, continuă ea.

— Dar ai dispărut pur şi simplu. Am crezut că ai murit. De ce nu mi-ai spus?

— N-am putut să-ți spun. A fost spre binele tău.

Florence pufni exasperată. Nu voia să aştepte ca Helen să-i spună lucrurile aşa cum avea ea chef. Nu mai voia să facă pe proasta.

— Are legătură cu Jeanette Byrd? întrebă ea.

Helen miji ochii.

— Unde-ai auzit numele ăsta?

— Ieri a fost pe-aici un tip de la ambasadă. Jeanette Byrd e moartă. A fost îngropată în mormanul tău de compost.

Clar au impresia că tu ai omorât-o. Nu, rectific, au impresia că *eu* am omorât-o. Ei cred că sunt Helen Wilcox.

— Şi de ce-ar crede aşa ceva? întrebă Helen, arătând de jur împrejur.

— Da, evident ştii că mi-am însuşit identitatea ta. Asta vrei să auzi? Pentru că greşeala mea pare o nimica toată pe lângă ce-ai făcut tu.

Helen ridică o sprânceană, dar nu zise nimic.

— Ai omorât-o pe Jeanette Byrd? Pe Jenny?

— E complicat, Florence.

— Ori eşti o ucigaşă, ori nu.

Helen se aşeză pe pat, lângă Florence.

— Am să-ți spun ce s-a întâmplat, bine? Doar... lasă-mă un moment.

Scoase un pachet de țigări din buzunar şi îşi aprinse una. Florence observă că mâna-i tremura uşor.

— Jenny a fost eliberată din închisoare pe la începutul anului. N-am ținut legătura, aşa că n-am ştiut că ieşise până când nu m-am pomenit cu ea în prag. S-a întâmplat chiar în mijlocul unei afurisite de furtuni de zăpadă, pe la şapte sau opt seara. Citeam la parter, lângă foc, când am văzut lumini de faruri pe aleea de acces. Ai stat şi tu acolo, ştii că nimeni nu vine niciodată în vizită şi că e puțin probabil să ajungi acolo făcând un viraj aiurea. Aşa că am urcat la etaj după pistol...

— Ai *pistol*?

— Bineînțeles că da. Numai o femeie extrem de naivă sau proastă ar locui singură în pădure fără să aibă o armă. Aşa că am coborât din nou şi-am văzut că se apropia un taxi. M-am gândit că majoritatea ucigaşilor şi violatorilor nu iau taxiul spre casa victimelor lor, aşa că am pus pistolul jos şi m-am dus la uşă. Şi iat-o. Doamne! La început, nici măcar n-am recunoscut-o. Fusese frumoasă, Florence. *Frumoasă.* Toți puştanii din Hindsville erau obsedați de ea. Şi bărbații.

Chiar şi un profesor o urmărea, aşa cum un vânător hăituieşte un animal rănit. Dar acum nu mai avea nimic frumos. Arăta ca o dependentă de droguri. Avea părul lung şi murdar şi încărunţise complet. Îi lipseau mai mulţi dinţi. E de vârsta mea, însă arăta de parcă avea şaizeci de ani.

Se opri.

— *Avea* vârsta mea, se corectă ea. M-a tras spre ea şi m-a îmbrăţişat. Nici n-aş putea să descriu ce îngrozitor mirosea. Ca... transpiraţia de pisică. Transpiraţie fermentată de pisică. Dar ce puteam să fac? Am îmbrăţişat-o şi eu. Am invitat-o înăuntru. Era cea mai veche prietenă a mea. Am condus-o în bucătărie şi am turnat cafea pentru amândouă. Era stânjenitor. Ultima oară când o văzusem, aveam amândouă şaptesprezece ani. În acel moment, nu mai aveam nimic în comun una cu cealaltă. Nimic. Şi mai dezvoltase şi ticul nervos de a a-şi smulge cuticulele. Pielea din jurul unghiilor ei era distrusă, ca şi cum ar fi fost frecată cu o răzătoare. Am observat în cele din urmă că arunca ocheade la sticla de bourbon de pe frigider, aşa că i-am oferit. Ne-am turnat puţin în cafea, apoi lucrurile s-au mai liniştit un pic. A început să vorbească. Mi-a spus că eu am fost singurul lucru care o ajutase să supravieţuiască în închisoare. *Eu.* Că înţelegea de ce am făcut ce-am făcut. Că m-a iertat. Că eram surori... că aşa fusesem şi vom fi mereu.

— Pentru ce să te ierte?

— Poftim?

— Ai spus că ţi-a zis că te-a iertat.

— Ah, da. Pentru că i-am distrus alibiul. Mă rugase să spun că a fost cu mine în noaptea crimei, iar eu i-am zis că da. Apoi tatăl meu mi-a explicat că era o idee groaznică. Slavă cerului! Nu ştiam ce înseamnă sperjurul. Credeam că să îi minţi pe poliţişti era cam acelaşi lucru cu a minţi un profesor. Aşa că m-am dus înapoi şi-am spus adevărul... că

am fost împreună la începutul serii, dar că plecase cu Ellis în jurul orei unsprezece.

Helen se opri.

— Iar apărarea ei s-a spulberat.

Helen trase din nou din țigară şi continuă:

— Cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai agitată. Aproape maniacală. A început să se uite la pahare şi la vaze şi să mă întrebe cât costaseră, să deschidă dulapurile, trântind apoi uşile. Era tot mai furioasă. Şi, deodată, versiunea ei a fost că din vina *mea* făcuse ea închisoare. Şi că în tot acest timp eu mă îmbogățisem din povestea ei.

— Ştia de carte?

— Da, ajunsese şi prin închisoare şi oamenii vorbeau. Imediat ce a auzit despre ce era vorba şi-a dat seama că era viața ei. A zis că i-am furat-o.

Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Păi ai făcut-o, nu?

— Toți marii scriitori au furat. Dostoievski, Shakespeare. Toți. Şi, până la urmă, era povestea *noastră.* Mereu a fost a noastră.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A luat-o razna, asta s-a întâmplat. Zicea că voia banii pe care-i făcusem din vânzările cărții, că erau banii *ei.* A durat ore în şir: țipete, urlete şi plânsete. Până la urmă, pe la patru dimineața am reuşit s-o conving să meargă la culcare în casa mică. A doua zi am dormit amândouă până târziu şi chiar ne-am simțit bine. Ne-am dus la plimbare, am discutat, am pregătit mâncarea de prânz. Dar apoi i-am zis că eram de părere că ar trebui să se întoarcă în Mississippi. Că era o greşeală să încalce condițiile eliberării din închisoare. M-am oferit chiar s-o ajut să se pună din nou pe picioare. Dar ea... Nu ştiu. A cedat nervos. S-a întors împotriva mea.

— Cum adică?

— A luat un cuțit din suportul de lemn de pe blatul din bucătărie şi s-a repezit la mine. N-am ştiut ce să fac. Instinctul de supraviețuire a preluat controlul. Am înşfăcat o oală şi-am lovit-o cât de tare am putut. Ai mai auzit ceva atât de ridicol? Zici că vorbesc despre ceva ce s-a întâmplat într-un desen animat difuzat sâmbăta dimineața. Am crezut că o să se ridice amețită în ultimul hal, privind cruciş şi cu steluțe dansând în jurul capului. Însă n-a făcut-o. A rămas acolo, lată. Moartă.

— Doamne!

Helen nu zise nimic.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— M-am panicat. Trebuie să înțelegi. Mi-am dat seama ce urma să se întâmple. Toată lumea avea să afle cine eram. Şi că scrisesem cartea aceea. Doamne, îți poți imaginea vânzoleala creată? S-ar fi zis nişte lucruri oribile. Vulgare. N-am putut suporta ideea.

— Helen.

Florence o privea, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Ai ucis-o pe Jenny ca să-i protejezi identitatea lui Maud Dixon?

— Nu, zise Helen mijindu-şi ochii. Am ucis-o în legitimă apărare. Am *îngropat-o* ca să protejez identitatea lui Maud Dixon. Adică, pe bune, cui îi pasă ce se întâmplă cu un cadavru? Pentru ea nu mai conta.

Florence îşi aminti că avusese aceeaşi discuție cu ea însăşi atunci când crezuse că Helen era moartă. De parcă i-ar fi citit gândurile, Helen zise:

— Dar tu ai zis cuiva despre cadavrul *meu,* după ce-ai crezut că m-ai omorât?

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Florence pe un ton neconvingător.

— Ba da. Oricum, totul s-a petrecut foarte repede. N-a fost o decizie rațională. Eram plină de adrenalină şi singurul

lucru la care mă gândeam era că acel cadavru nu putea fi găsit la mine acasă. N-aş fi putut suporta să se bage cineva în viața mea. Nu voiam întrebări. Sunt o persoană care ține foarte mult la viața privată, Florence, ştii asta.

Florence se trezi că dădea din cap, ca şi cum protejarea intimității ar fi fost un motiv foarte bun să îngropi un cadavru.

— Aşa că ai pus-o în grămada de compost?

— Era februarie. Şi tocmai începuse o furtună de zăpadă! Ştii cât de tare era pământul? Iar o grămadă de compost este un loc ideal pentru a ascunde un cadavru. O vacă întreagă se descompune acolo în mai puțin de şase luni: dinții, oasele, tot. Am aflat un lucru folositor crescând la fermă.

Florence îşi aminti că Helen îi spusese că învățase cum să reteze capul unui pui când avea opt ani. Poate că spusese adevărul.

Helen continuă:

— Bineînțeles că în dimineața următoare mi-am dat seama că făcusem o greşeală enormă. Dar era prea târziu să mai chem poliția. Ce puteam să fac, s-o scot din mormanul de compost, s-o scutur bine şi s-o pun la loc pe podeaua din bucătărie? Ar fi fost complicat să pretind că fusese legitimă apărare după ce-am *îngropat nenorocitul de cadavru.*

Florence nu zise nimic. Încercă să şi-o imagineze pe Helen aruncând resturi din bucătărie, pământ şi bucăți de lemn peste cadavrul celei mai vechi prietene a ei. Cumva, i se părea că nu se întâmplase aşa ceva. Că Helen îi spunea doar o poveste.

— Şi atunci am început să mă gândesc cum să fug, zise Helen.

— Să fugi?

— Să renunț la Helen Wilcox. Să abandonez totul, definitiv. Oricum eram pregătită pentru o schimbare. Nu

mai reuşisem de foarte mult timp să scriu nimic bun. Ai citit noua carte. Ştii că nu este la fel de bună ca *Mississippi Foxtrot.*

Florence ridică din umeri. Se gândea să-i spună ce descoperise în cartea lui Paul Bowles, însă nu voia s-o întrerupă.

— La început a fost doar un exerciţiu de gândire, un joc pe care-l jucam cu mine însămi: cum m-aş face nevăzută? Unde aş pleca? Cum aş face rost de o nouă identitate? Aş mai putea publica sub numele Maud Dixon? Cum aş fi plătită? Să-i spun Gretei? M-am hotărât să merg în Maroc pentru că nu există acord de extrădare cu Statele Unite. Şi părea un loc drăguţ în care să trăieşti. Clar mai drăguţ decât Coreea de Nord. Vremea e plăcută, au o cultură interesantă, mâncare bună, o mulţime de expatriaţi, iar nivelul corupţiei e îndeajuns de ridicat încât să mă pot stabili aici cu un nume fals. Însă toate au fost nişte simple speculaţii până când am primit apelul acela.

— De la ofiţerul supraveghetor al lui Jenny?

Helen încuviinţă din cap.

— A sunat pe la începutul lunii martie. A zis că Jenny n-a venit la prima lor întâlnire şi m-a întrebat dacă am primit veşti de la ea. I-am spus că nu. Apoi a zis „Hm, interesant”, pentru că primise un mesaj vocal de la Jenny, iar apelul venise de la mine de-acasă. Doamne, ce idioată, continuă ea, clătinând din cap. Numai Jenny ar fi putut să-şi sune ofiţerul supraveghetor de pe un număr din afara statului.

— Iar ofiţerul a trimis un poliţist local?

— Ştii şi de asta, nu? Normal că ştii, doar erai acolo. Da, a venit după ce s-a emis un mandat de arestare pe numele lui Jenny. Deja lipsise de la mai multe întâlniri. Poliţaiul ăla chiar credea că adăposteam o persoană dată în urmărire. Însă nu avea mandat, aşa că i-am zis să plece. A fost o greşeală. Mi-am dat seama după aceea. Dacă se întorcea cu

un mandat, ar fi putut scotoci peste tot. Poate chiar şi curtea din spate. Chiar şi în grămada de compost. Ar fi trebuit să cooperez şi să-i fac turul locului. Dar n-am făcut-o. Atunci mi-am dat seama că va trebui să mă pregătesc să fug. Îți aminteşti? Am sugerat să mergem în Maroc chiar a doua zi. Dacă avea de gând să se întoarcă, voiam să fiu plecată din țară, cu o nouă identitate gata pregătită. Iar dacă găseau cadavrul, puneam planul în mişcare. O lăsam pe Helen Wilcox în urmă şi deveneam altcineva.

Florence dădu din cap. Ceva nu se lega în povestea ei.

— Dar pe mine de ce m-ai adus?

— Sincer? Pentru că eram speriată. Nu ştiam dacă pot trece singură prin asta.

Florence se uită la Helen. Se simți copleşită de un val de căldură. Se strădui să-l înăbuşe.

— Astea-s tâmpenii, Helen.

Cealaltă femeie scoase un hohot scurt.

— Bine, fie. Trebuia să anunți dispariția mea. Nu puteam să mă topesc fără nicio urmă. Ştiam că o să presupună că am fugit şi că o să mă caute. Dar dacă tu raportai că avusese loc un accident, le-ar fi calmat suspiciunile. Trebuia să crezi cu adevărat că am murit. Pe bune, era spre binele tău. Nu voiam să fii complice la o crimă. Ignoranța era alibiul tău.

Florence se ridică brusc de pe pat. Piesa lipsă din puzzle îşi găsise în sfârşit locul.

— Ai *plănuit* accidentul? Helen, am fost la un pas de moarte!

— Florence, nu, normal că n-am plănuit accidentul! Nu ți-aş face aşa ceva niciodată. Planul meu era să închiriez o barcă şi să înot dincolo de valuri, de unde aveam să dispar. Accidentul de maşină a fost pur şi simplu un accident. Te asigur. Dar mi s-a deschis o portiță, iar eu am folosit-o.

— Cum adică ai folosit-o? Ai fost în maşină? Unde sunt vânătăile *tale*? Care-s oasele *tale* rupte?

Se uită fix în ochii lui Helen.

— Nu ştiu, Florence, zise ea calmă. Am avut noroc. Totul s-a întâmplat atât de repede. Am înotat de la maşină şi am ajuns pe plajă, la poalele dealului. Noi am zburat de pe şosea destul de aproape de locul unde începea povârnişul. N-a fost decât o cădere de vreo trei metri până în apă. De pe mal am văzut cum, slavă Domnului!, te-a salvat acel pescar. Am rămas pe plajă până când mi s-au uscat hainele. Apoi am făcut autostopul până la staţia de autobuz. Ascunsesem o grămadă de bani în locul unde am stat în Marrakesh. I-am recuperat şi m-am dus până în Rabat. Acolo am aranjat să-mi fac rost de documente noi.

Helen povestea totul cu nonşalanţă, de parcă i-ar fi descris o reţetă de lasagna. Ca şi cum Florence ar fi fost o proastă pentru că nu înţelegea. Poate că era o proastă, pentru că nu înţelegea. Absolut deloc. Faptele nu alcătuiau o poveste convingătoare.

— Atunci de ce te-ai mai întors?

— Stăteam într-o cafenea în Rabat, la câteva zile după accident, şi s-a întâmplat să-mi plimb privirea pe ziarul vecinului meu, unde mi-am văzut numele, Helen Wilcox. L-am rugat să-mi spună ce scria. Şi-atunci mi-am dat seama ce se întâmplase. Am realizat că te foloseai de identitatea mea. Sau, cine ştie, poate te loviseşi la cap şi chiar credeai că *eşti* eu. Şi nu aveai idee în ce te băgaseşi. Ştiam că poliţia va veni după tine. Ca să întrebe de Jenny. Pentru că lăsasem în urmă mizeria asta.

Florence simţi că e gata-gata să se prăbuşească. Se aşeză din nou lângă Helen. Rămaseră tăcute pentru un moment.

— Ascultă, zise Helen în cele din urmă. Ştiu că sunt multe informaţii de digerat acum. Şi înţeleg că s-ar putea să fii supărată. Ai tot dreptul să fii. Dar am încercat la fiecare pas

să fac în aşa fel încât să fii cât se poate de în siguranță. M-am întors ca să te protejez. Întotdeauna m-am gândit la ce e mai bine pentru tine.

În glasul lui Helen se strecurase un ton nefamiliar: disperat şi rugător. Florence îşi dădu dintr-odată seama că puterea se afla cu totul în mâinile ei. Dacă voia, putea să le spună autorităților unde era Helen. Putea să cheme poliția chiar acum. Ar fi dat orice să vadă expresiile lui Idrissi şi Dan Massey când le-o prezenta pe adevărata Helen Wilcox.

Şi apoi ce-ar fi făcut? Florence ar fi trebuit să se întoarcă în SUA fără să aibă o casă, fără serviciu şi fără bani. Ştiind că o băgase la închisoare pe Maud Dixon.

Florence îşi lăsă capul în palme.

— Eşti epuizată, zise Helen. De ce nu te odihneşti? Putem vorbi pe îndelete dimineață.

Florence dădu din cap.

— Stai să-mi iau lucrurile din camera ta, zise ea fără tragere de inimă.

— E-n ordine. Rămâi. Mă duc eu dincolo.

— Eşti sigură?

— Bineînțeles.

În fața uşii, Helen se întoarse spre Florence zâmbind.

— Ştii care a fost prima mea reacție când am văzut articolul acela la Rabat?

— Care?

— M-am gândit: *Bravo ei!* Am fost impresionată că te-ai descurcat. Îmi dau seama că ar putea să fie o reacție foarte ciudată la vestea că asistenta ți-a furat identitatea, dar, după cum ştii, mentalitatea de turmă n-a fost niciodată atractivă pentru mine.

Florence zâmbi istovită.

— Se pare că am învățat de la omul cel mai priceput.

— Nu pot să neg lucrul ăsta. Deşi s-ar putea ca eu să fi greşit. Nu e nimeni aici care să ştie că eşti Florence Darrow?

— Păi... a trebuit să-i spun tipului cu care mă văd.
— Helen Wilcox are prieten? întrebă Helen amuzată.
— Cam aşa ceva. Tipul acela, Nick. Cel cu codițe răsucite.
Helen se strâmbă.
— Se pare că trebuie să te mai învăț câte ceva despre cum se aleg bărbații.
Florence râse.
— E un băiat foarte dulce.
— *Dulce* e doar un fel politicos de a spune că e banal.
Pe un ton mai blând, Helen adăugă:
— Ascultă, lăsând gluma la o parte, ştiu că te-am încărcat acum şi înțeleg dacă te simți copleşită. Doar să nu uiți că suntem în aceeaşi tabără. Plănuiesc în continuare să dispar, dar am de gând s-o fac într-un fel care să nu te afecteze în niciun fel. Şi vei fi foarte bine compensată. Bine?
Se uită la Florence, care dădu din cap.
— Bine.
— Ce fată bună!
Ieşi, apoi închise uşa după ea cu un pocnet sec.
Florence dormi cu întreruperi. Muzica de jos o tot trezea, ceea ce-i amintea că Helen se întorsese, iar în mintea ei luă naştere un vârtej de întrebări. Întrebări pe care şi-ar fi dorit să le pună, dar n-o făcuse.
La un moment dat, simți o prezență în cameră. Se ridică în capul oaselor. Era Helen, stând la câțiva paşi distanță, privind-o. O rază de lună îi lumina jumătate din trup.
— Helen? Eşti bine?
— N-am putut să dorm. M-am gândit că poate eşti şi tu trează. Dar nu mai contează. E târziu.
— E în ordine.
Se poziționă mai bine, apoi spuse:
— Vino, aşază-te.
— Nu, nu. Culcă-te la loc, îi răspunse Helen, apoi ieşi din cameră.

Trecură câteva minute, iar Florence nu mai era sigură că nu fusese doar un vis.

Se trezi din nou. Era încă întuneric. În aer se simțea o anumită tensiune, de parcă cineva tocmai ciupise o coardă de vioară, scoțând un sunet amarnic, ca un țipăt. Îşi lăsă tălpile pe podeaua rece şi ieşi pe hol. Era linişte, cu excepția susurului fântânii arteziene din curtea de jos.

Coborî treptele. Sufrageria era vraişte, însă nu era nimeni acolo. Probabil că Meg şi ceilalți plecaseră.

Pe terasă se auzea zgomotul unor paşi. Deschise uşile din spatele casei şi văzu silueta lui Helen profilându-se pe cerul întunecat. Stătea lângă piscină.

— Helen?

Aceasta tresări şi se răsuci pe călcâie, ducându-şi mâna la inimă.

— Florence, m-ai speriat!

— Ce faci?

— N-am putut să dorm. E aşa plăcut aici, mai ales după ce s-a dus şi căldura.

— Eşti bine?

— Au fost nişte zile cam lungi. Săptămâni. Luni.

— Vrei să-ți țin companie?

— Nu. Du-te şi te culcă. O să intru şi eu curând.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Noapte bună!

Florence urcă la etaj, însă nu reuşi să adoarmă la loc. Deschise cartea pe care o citea. Peste jumătate de oră auzi paşii lui Helen pe scări. Se opri în dreptul uşii ei, apoi îşi reluă mersul pe coridor. După aceea auzi cum închide uşa camerei ei.

La scurt timp după ivirea zorilor, Florence coborî la parter. Nu reuşise să adoarmă la loc după ce o văzuse pe Helen afară, lângă piscină. Se gândi că asta se întâmplase pe la patru dimineața.

Amira tresări când Florence intră în bucătărie.

— E devreme, zise ea.

Florence dădu din cap.

— E cafea făcută?

— O fac acum.

Florence se întrebă cam pe la ce oră vine Amira dimineața. Era întotdeauna deja prezentă când ea se trezea. Peste câteva minute Florence se aşeză pe terasă cu o cană de cafea şi o brioşă. Cerul se lumina lent, iar palmierii se vedeau doar ca nişte contururi pe cer.

Florence se gândea la un lucru care o ținuse trează mai mult decât altele: oare trebuia s-o dea pe Helen pe mâna autorităților?

Adevărul era că Helen omorâse pe cineva. Fusese în legitimă apărare, dar asta nu schimba faptul că Jenny era moartă. Chiar era dispusă să rişte să fie pusă sub acuzare drept complice? Pe de altă parte, Florence nu obținea nimic dacă o trimitea pe Helen la închisoare. Aceasta îi spusese că voia să dispară şi că va avea grijă ca Florence să fie în siguranță şi „compensată”. Dar ce însemna asta, mai exact? Părea că se afla în poziția în care putea să decidă ea prețul. În afară de asta, nu-i plăcea ideea ca Helen să intre în închisoare. Ar fi fost ca şi cum ai fi ținut o pasăre exotică în captivitate. O risipă.

— Eşti arsă de soare.

Tresări. Helen stătea în pragul uşii. Florence îşi duse palmele la față.

— Eşti roşie toată. N-am observat asta azi-noapte. Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Am o loțiune de plajă în geanta mea de cosmetice.

Helen se aşeză.
— Ai reuşit să dormi cât de cât?
— Nu prea. Tu?
— Un pic. Dar sunt bine. Puțină cafea şi-o să fiu ca nouă.
Tocmai atunci apăru Amira pe terasă cu o carafă de cafea. O salută fără entuziasm pe Helen, de parcă s-ar fi aşteptat mereu să revină. Poate chiar se aşteptase.
După ce femeia se întoarse în casă, Helen întrebă:
— Ce i-ai spus lui Amina?
— Mai nimic. I-am zis că eşti în Marrakesh.
Îşi dădu seama ce dubios era faptul că nu-i explicase niciodată de unde avea vânătăile sau de ce fusese adusă cu maşina la vilă în picioarele goale de către un polițist.
— O cheamă *Amira,* adăugă ea, neştiind ce altceva să mai spună.
— Serios? întrebă Helen nepăsătoare, rupând un croasant şi ungându-l cu miere. Fii atentă, trebuie să merg în oraş în dimineața asta. Când mă întorc, o să discutăm despre ce urmează să facem.
— Ce faci în oraş?
— E mai bine să nu ştii.
— Nu mai avem maşină.
— Am eu.
Helen sorbi din cafea.
— Apropo, cum îl cheamă pe tipul de la ambasadă?
— Dan nu-mai-ştiu-cum. Cartea lui de vizită e pe masă, în sufragerie. De ce?
— Am un plan. O să mă ocup de nişte chestii, apoi o să-ți povestesc tot.
Bău restul de cafea dintr-o singură sorbitură şi se ridică.
— Pleci chiar *acum*?
Nu era nici măcar ora şapte.
— Cine se scoală de dimineață... ştii tu.
Helen intră în casă ca să se pregătească.

Peste jumătate de oră plecă, iar Florence rămase din nou singură.

Încă stătea pe terasă când auzi telefonul sunând. Amira îşi băgă capul pe uşă.

— Este tot *madame* Greta, *madame*.

— Poţi să-i spui că nu sunt acasă, te rog?

Amira dădu din cap, însă apăru din nou un moment mai târziu.

— Spune că, dacă nu vorbeşte nimeni cu ea, cheamă poliţia.

Florence ştia că Helen n-ar fi iertat-o niciodată dacă se întorcea la Villa des Grandes şi găsea poliţia aici. Iar adevărul era că Florence nu era încă pregătită să-şi aleagă tabăra.

Se ridică de la masă şi o urmă pe Amira în casă.

— Bună, Greta, zise ea precautä.

— Florence? Ce se întâmplă? Am tot încercat să iau legătura cu tine de mai bine de douăzeci şi patru de ore!

Florence îşi privi ceasul.

— Cât e ceasul la voi?

— Florence, sunt *aici.* Sunt în Marrakesh.

— Poftim?

— Sunt aici de ieri după-amiază.

— Unde?

— Stau La Mamounia.

Florence recunoscu numele hotelului din căutările pe care le făcuse înainte să facă rezervările pentru ea şi Helen. O cameră costa peste cinci sute de dolari pe noapte.

— *Tu* unde eşti? Nu ştiu unde să vin să ne întâlnim.

— Plec acum. Vin eu la tine.

— Dar ce-i cu Helen?

— Ţi-am zis... Helen a plecat. Nu mai este aici.

Imediat ce spuse minciuna, îşi dădu seama că nu avea s-o denunţe niciodată. Nu avea să le fie niciodată loială unor

funcționari riguroşi precum polițistul Idrissi sau Dan Massey. Nici măcar Gretei Frost.

— Crezi că s-a întors aici, în Marrakesh?

— Da, zise Florence hotărâtă. Miercuri avem zborul de întoarcere. Nu am niciun motiv să cred că nu va fi acolo.

— Bine. Hai să ne vedem. Pleci astăzi?

— Imediat ce rezolv câteva chestii.

— Bun. Hai să bem ceva la mine la hotel în seara asta. E un bar simpatic chiar lângă recepție. Mă găseşti acolo la şase.

— OK. Ne vedem acolo.

— Să mă suni pe mobil dacă intervine ceva.

Florence închise şi se întrebă dacă are de gând să meargă la această întâlnire. Ce putea să-i spună? O s-o întrebe pe Helen. Poate că ea avea un plan. Întotdeauna avea.

44

Jumătate de oră mai târziu se auzi tot mai tare vuietul ascuțit al motorului unui scuter, care se întrerupse apoi brusc. Meg coborî de pe motocicleta parcată pe alee. Florence se duse să-i deschidă uşa din față.

— Nick e pe-aici? întrebă Meg fără să salute.

— Nu, de ce?

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Trebuia să se întâlnească cu Liam şi Jay pentru surf în dimineața asta, acum vreo două ore, dar nu dă nimeni de el. Nu-i nici la ei.

— Nu s-a întors cu ei azi-noapte?

— Nu, au zis că a rămas în urmă.

Meg părea stânjenită.

— Stătea cumva de vorbă cu Florence? Nu insinuez că ar fi fost ceva între ei.

Florence zâmbi.

— N-ar fi o problemă. Are voie să vorbească cu alte femei.

— Dacă dai de el, ne spui şi nouă?

Florence încuviință din cap.

După ce Meg plecă, Florence se aşeză în sufragerie. Înăuntrul ei era un zbucium pe care nu-l mai putea ignora. Cafeaua îşi făcea efectul şi toate întrebările pe care nu fusese în stare să le formuleze noaptea trecută o bombardau acum, incredibil de clare.

Cum de scăpase Helen neatinsă din accident? Cum reuşise să iasă din maşina care se scufunda? *Încercase* măcar s-o salveze pe Florence? Cum de nu-şi putea aminti nimic din noaptea aceea? Şi, dacă tot se gândea la toate, de ce o angajase Helen să-i transcrie pagini dintr-un roman deja publicat?

Era ceva straniu la confesiunile lui Helen. Erau prea directe şi deschise. Helen era genială, captivantă şi uluitoare, dar transparentă? Sinceră? Niciodată.

Poate doar dacă, de fapt, nu era o mărturisire.

Şi dacă mai era ceva, ce anume mai ascundea Helen?

Din moment ce recunoştea că-şi omorâse cea mai bună prietenă, ce alte fapte erau mult prea întunecate pentru a putea fi pomenite?

Deodată, lui Florence îi veni o idee unde ar trebui să caute.

Helen îşi lăsase laptopul când plecase de la Villa des Grenades, după ce-şi înscenase propria moarte, pentru că nu putea lipsi niciun lucru de-al ei. Dar de ce îl adusese în Maroc? Aveau deja un laptop, cel pe care îl folosea Florence ca să-i scrie manuscrisul şi să trimită e-mailuri.

În acest moment, Florence îl folosi ca să caute pe Google: *Am uitat parola laptopului meu*. De ce nu se gândise la asta înainte? Nici că putea fi mai simplu să resetezi o parolă.

Alergă spre camera ei, sărind câte două trepte în acelaşi timp, apoi scoase laptopul lui Helen din sertarul în care-l găsise cu trei zile în urmă. Era descărcat. Îl băgă în priză şi îl deschise ţinând în acelaşi timp apăsate tastele *Command* şi *R*. Se uită din nou la instrucţiunile de pe propriul ecran. Acum, laptopul lui Helen se afla în modul recuperare; tot ce avea de făcut era să tasteze *reseteazăparola*.

Încremeni când auzi un zgomot de jos. Ascultă cu atenţie. Era Amira, care fredona încet un cântecel. Nu se întâmplase nimic.

Se întoarse din nou spre laptop şi resetă parola lui Helen, alegând cuvântul *zoodles*. Acum nu mai putea da înapoi. Cu prima ocazie când Helen o să vrea să-şi folosească laptopul, avea să ştie că Florence umblase la el.

Florence privi cum ecranul revine la viaţă. Dar entuziasmul îi dispăru rapid. Nu erau fişiere sau foldere pe *desktop*. Făcu click pe folderul cu documente şi în coşul de gunoi. Ambele erau goale. Deschise programul de navigare pe internet. Întreaga istorie a căutărilor fusese ştearsă.

Florence bătu uşor cu degetele în tastatură. Apoi căută pe Google *recuperarea fişierelor şterse de pe laptop*. Primele rezultate erau reclame pentru programe care susţineau că rezolvă tocmai astfel de probleme. Îl descărcă pe primul din listă, plătind un dolar şi nouăzeci şi nouă de cenţi, apoi se uită cum acesta analizează hardul. O bară verde-fosforescent măsura progresul făcut de program; ajunse la cincizeci la sută, apoi la optzeci la sută, dar tot nu apăruse nimic.

În cele din urmă, când ajunsese la optzeci şi şapte la sută, laptopul scoase un ţiuit. Programul găsise ceva: un folder intitulat „Cartea2”. Florence îl deschise. Acolo găsi mai

multe documente cu titluri numerotate „Ciorna1” – până la „Ciorna4”. Îl deschise pe cel mai recent. Nu era romanul lui Paul Bowles, pe care-l scria la propriul laptop de săptămâni bune. Nu mai citise niciodată aceste rânduri.

Pe prima pagină scria:

The Morocco Exchange

(„Schimbare în Maroc”)

roman

de Maud Dixon

Florence deschise o pagină la întâmplare şi începu să citească.

Lilian îi aruncă o privire lui Iris, care pălise din cauza căldurii, urmărind cum un pescar lovea până la moarte caracatița fără vlagă. Lilian ştia că Iris îi era de folos tocmai datorită naivitătății ei, dar încă i se părea respingătoare. Slăbiciunea o dezgusta aşa cum cruzimea sau lipsa de maniere îi oripilau pe alții.

Florence se opri. Îşi dădu seama că-şi ținuse răsuflarea. Expiră, apoi derulă până la finalul documentului.

Lilian strecură şase pastile de clonazepam în buzunarul rochiei sale. Medicul îi spusese să ia jumătate de pastilă înainte de zbor. Verifică din nou pe telefon ruta până la restaurant. Rue Badr era singura cale de acces la şi de la restaurant. Auzi o bătaie uşoară în uşă. Chiar şi ciocăniturile în uşă ale lui Iris erau timide.

Florence închise cu putere laptopul. Se strădui să inspire adânc de câteva ori, apoi se ridică şi se duse până la baie, poticnindu-se. Se aplecă un moment deasupra toaletei, dar nu reuşi să vomite. Se duse la chiuvetă şi lăsă apa caldă să curgă câteva secunde. Imediat ce simți senzația de arsură pe piele, respirația îi încetini. Se privi în oglindă. Când se linişti, opri apa şi se întoarse la laptop. Închise documentul fără să mai citească şi căută pe Google numărul poliției din Cairo, New York.

Reîntoarsă la bucătărie, ascultă cum sună telefonul de câteva ori înainte să răspundă cineva.

— Poliția din Cairo.

— Bună ziua, aş putea vorbi cu detectivul Ledowski, vă rog?

O rugară să aştepte, apoi auzi o altă voce:

— Da?

— Detectivul Ledowski?

— Cine vrea să ştie?

— Sunt Florence Darrow. Asistenta lui Helen Wilcox.

Se lăsă tăcerea.

— Sper că mă sunaţi să-mi spuneţi în ce avion s-a urcat.

— Vrea să ştie mai întâi dacă e suspectă în cazul uciderii lui Jeanette Byrd.

— Vrea să ştie dacă-i suspectă? pufni el. Nu este *suspectă.* E singura *suspectă.* Doar ea.

— Şi sunteţi sigur că Jeanette Byrd a fost ucisă? Nu poate fi vorba de autoapărare?

— Cu două gloanţe trase în ceafă? Ce să mai, aş zice că a fost crimă. De-a dreptul o *execuţie*.

Florence închise telefonul. Se duse la scaunul cel mai apropiat şi-l trase spre ea. Parcă o auzea spunând: *Aşa că am urcat la etaj după pistol...*

Florence încercă să-şi amintească tot ce-i spusese Helen noaptea trecută. Ce tâmpenii îi mai turnase? Poate că totul era o minciună. Părea singura variantă plauzibilă. Dintr-odată, şi-o aminti pe Helen stând lângă piscină, în miez de noapte. Nu, îşi zise. Nu! Dădu violent din cap, să alunge gândul urât care i se cuibărise în minte.

Dar se ridică în picioare.

Alergă în spatele vilei, spre marginea apei acoperite de mătasea-broaştei. Se holbă la adâncimile întunecate. Nu putea vedea nimic. Luă o piatră dintre tufele de flori şi o aruncă în apă. Aceasta formă o gaură mică la suprafaţă, dar care dispăru imediat. Nu mai era nici urmă de piatră.

Florence aruncă o privire spre casă, apoi începu să-şi suflece pantalonii de pijama. Îi tot cădeau la loc, aşa că până la urmă şi-i dădu jos.

— Vreți să înotați?

Florence tresări şi se răsuci pe loc. Amira stătea pe terasă, cu o stropitoare în mâini.

Încuviință din cap:

— Cred că da, spuse ea cu falsă voioşie.

— O să vă aduc un prosop.

— Mulțumesc.

Păşi cu grijă pe prima treaptă a piscinei, strâmbându-se. Era mai rece decât se aşteptase. Algele de la suprafață erau ațoase şi alunecoase. Zeci de insecte cu picioare lungi săreau pe suprafața lor.

Coborî şi restul treptelor, cu dinții încleştați, apoi se avântă spre capăt, cu apa până la brâu. Nu dădu de nimic.

Păşi mai adânc în apă, dând din picioare. Străbătu aproape întreaga piscină. Începea să se simtă ridicol. Apoi, dintr-odată, atinse ceva. *Chiar acolo.* Ce era? Îşi mişcă piciorul de jur împrejur. Era dificil să stea locului cu apa până la subsuori. Acolo! Puse din nou piciorul. Inspiră adânc şi se scufundă. Deschise ochii, însă nu putea vedea nimic. Lumina nu penetra mizeria de la suprafață. Îşi ținu mâinile în față. Dădu peste ceva moale... era un material. Mişcă mâinile. Dinți. Un nas. Mişcă din nou mâinile. Simți o coadă formată din păr răsucit.

Florence se chinui să înainteze spre capătul mai puțin adânc al piscinei, bătând violent apa.

— Futu-i! zise ea iar şi iar.

Ieşi din apă şi înşfăcă prosopul pe care i-l lăsase Amira.

— Futu-i!

Se acoperi şi alergă în sufragerie. Tălpile ei ude alunecau pe gresie; fu nevoită să se sprijine de un perete ca să-şi păstreze echilibrul. Unde era? Unde era cartea de vizită a lui

Dan Massey? Nu era pe masă. Căută sub ea, sub scaune. Dispăruse.
— Futu-i!
Luă laptopul de pe masa unde luau cina şi căută pe Google numărul de telefon al ambasadei americane din Rabat. Îl duse în bucătărie, surprinzând-o din nou pe Amira. Formă numărul şi ţipă la auzul glasului voios care-i răspunsese:
— Dan Massey!
O clipă mai târziu, acesta preluă apelul.
— Massey aici.
— L-a omorât, zise Florence, ţipând speriată. Ea l-a omorât!
— Poftim? Cine-i la telefon?
— Sunt Florence Darrow.
— Ah... Tocmai ce voiam să vă sun.
— S-a întors Helen. Adevărata Helen. A fost aici. Mi-a omorât un prieten. L-a omorât pe Nick. Vă rog, trebuie să mă ajutaţi!
— Mai încet, mai încet. Luaţi-o de la capăt.
Florence inspiră adânc.
— Helen s-a întors aici seara trecută. Şefa mea, Helen Wilcox, cea al cărei paşaport îl aveţi. Şi a omorât pe cineva. L-a ucis pe Nick.
Vocea lui Florence se frânse. Şi-l amintea în caftan şi turban în bazar, zâmbind şi roşind. Avea douăzeci şi patru de ani. Ce făcuse? Florence nici nu ştia dacă se referă la Helen sau la ea însăşi.
— Care Nick?
— Nick. *Nick.*
Nici măcar nu-i ştia numele de familie.
— E în piscină.
— Domnişoară Wilcox, vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, da? O să vin la dumneavoastră, dar o să dureze câteva ore

până ajung. O să-l sun şi pe ofițerul Idrissi, să văd dacă ar putea ajunge mai repede. Dar aş vrea să ştiți că am discutat cu Florence de dimineață.

— Poftim?

— Mi-a spus câte ceva despre ce se întâmplă.

— Cum adică?

— Zicea că aveți nişte idei nebuneşti. Legate de sinucidere. Că vreți să fugiți de lege. Zicea că beți foarte mult, că v-ați procurat nişte narcotice ilegale. A zis chiar că i-ați oferit zece mii de dolari pentru paşaportul ei.

— Nu, ea a făcut asta. *Helen.* Ea a luat cartea dumneavoastră de vizită. A luat-o!

— OK, noi suntem aici să vă ajutăm. Suntem cu toții de partea dumneavoastră. Dar deocamdată trebuie să ne liniştim. Plec acum de la birou. O să-mi ia vreo cinci ore. Îl sun pe Idrissi imediat ce încheiem conversația. Dacă dau de el, ar trebui să ajungă la dumneavoastră în aproximativ douăzeci, douăzeci şi cinci de minute, bine? Iar eu o să vin cât mai curând posibil. Stați liniştită şi nu faceți nimic impulsiv.

— Bine, zise Florence. Dar grăbiți-vă!

Când încheie apelul, adrenalina dispăruse din corpul ei, asemenea unui val. Lumea încetini. Se vedea aşa cum o vedea Amira, stând într-o baltă de apă murdară. Fără pantaloni. Ținând strâns la piept un laptop, cu cablul de alimentare atârnând aiurea.

— Îmi pare rău, îi spuse ea Amirei. Îmi pare rău…

Florence urcă la etaj. Era udă şi tremura. Avea alge în păr şi pe gene. Idrissi urma să ajungă curând aici, îşi repetă ea întruna. Nu s-ar fi gândit vreodată că ar putea fi atât de recunoscătoare pentru prezența lui.

Se duse în propria baie pentru prima dată de la accident şi încuie uşa în urma ei. Lăsă duşul să curgă până când apa deveni clocotită, apoi intră sub şuvoiul de apă. Nu-şi mai

bătu capul să-şi protejeze ghipsul de la mână. Era deja îmbibat de apă.

Idrissi urma să apară. Apoi şi Massey. Până urmă, îi va face să înțeleagă care e adevărul. Whitney putea da o declarație. O putea aduce aici pe mama ei. Nu exista nicio şansă să ajungă la închisoare ca Helen Wilcox. Trebuia doar să aibă răbdare. Să fie calmă şi răbdătoare.

Ieşi de sub duş, iar când se ştergea cu prosopul auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Florence? zise Helen încet.

Florence încremeni.

— Imediat!

— E totul în ordine?

— Da, e-n regulă.

— Amina a pregătit prânzul. Îmbracă-te şi hai să mănânci.

— Da. Lasă-mă un minut.

Florence ascultă cum Helen se îndepărta de uşă. Se frecă viguros cu prosopul pe față. Se îmbrăcă şi se uită pe fereastra camerei, care dădea deasupra aleii de acces. Încă nu se vedea nici urmă de Idrissi. Dar nu se putea ascunde în baie toată ziua. Singurul ei avantaj era că Helen nu suspecta că *ea* bănuieşte ceva.

Când coborî o auzi pe Helen vorbind cu Amira pe terasă. Poşeta lui Helen zăcea pe masa de lângă uşa de la intrare. Florence aruncă o privire spre terasă şi se duse repede spre masă. În poşetă era un paşaport american. Îl scoase şi-l deschise.

Era paşaportul ei. Bineînțeles că era al ei. Acolo era scris numele său întreg, Florence Margaret Darrow, şi data naşterii ei, aşa cum o văzuse de nenumărate ori în decursul vieții sale. Însă lângă data naşterii era o fotografie a lui Helen Wilcox.

Strecură paşaportul în buzunarul din spate.

Cum putuse Helen să facă una ca asta? Florence ştia din propriile investigații că Helen avusese nevoie doar de o copie a paşaportului şi a permisului de conducere. Şi de un set de fotografii noi.

Afară, Helen stătea la masa de sub umbrar, unde Amira adusese prânzul. Desprinse un bob de strugure dintr-un ciorchine, apoi şi-l aruncă în gură cu eleganță.

— A fost plăcut duşul?

— Da, mulțumesc. Cum a fost în oraş?

— Bine. Am dat peste nişte prieteni de-ai tăi. Meg şi băiatul acela, Nick, parcă?

— Ah, ce drăguț!

Florence se aşeză şi duse la gură paharul cu suc din fața ei, înainte de a-şi da seama că în tot acest timp fusese pe masă, iar Helen ar fi putut să strecoare orice înăuntru. Se prefăcu că soarbe, apoi îl puse jos. O cuprinse o senzație de greață. Nu putea mânca. Observă că-i tremura mâna. Şi-o ascunse sub masă. Pe unde era Idrissi?

Nu ştia nici măcar dacă Massey apucase să-l anunțe.

— Eşti palidă, zise Helen.

— Sunt puțin mahmură.

Florence o observă pe Helen întinzând unt pe o bucată de pâine, pe care începu să o mănânce. Se strâmba cu fiecare muşcătură, ridicându-şi buzele ca să nu i se şteargă rujul. Era o criminală. Florence lua prânzul împreună cu o ucigaşă. Femeia asta omorâse doi oameni, pe Jenny şi pe Nick. Probabil şi pe Ellis Weymouth, bărbatul pentru uciderea căruia Jenny făcuse cincisprezece ani de închisoare. Ce era mai plauzibil: ca două fete care erau cele mai bune prietene să devină amândouă criminale, ori că una dintre ele era psihopată şi îndeajuns de sadică încât să-şi bage la închisoare propria prietenă pentru crima pe care de fapt ea o comisese? Era clar că un om care nu avea rețineri în a lua o viață n-ar fi avut remuşcări în a trimite pe

cineva la închisoare. Chiar dacă era vorba de cea mai apropiată prietenă a acelei persoane.

Iar acum îi furase paşaportul lui Florence. Dar ca să-l poată folosi, era nevoie ca adevărata Florence Darrow să fie scoasă din joc definitiv.

Dar ce putea face ea în loc să stea vizavi de Helen şi să-şi mănânce prânzul, ca şi cum totul era absolut normal? Nu o putea întreba direct. Cine ştie de ce e capabilă femeia asta. Avea un pistol în casă la Cairo, fără ca Florence să aibă habar. Nu, Florence doar trebuia să aştepte ajutoare.

Amira apăru cu un platou cu salată de pui. Îl aşeză pe masă şi se întoarse spre Florence.

— A fost plăcut la înot? întrebă ea.

Florence încremeni. Se uită la Helen, care miji ochii, privind-o cu ochi întunecați. Niciuna dintre ele nu se clinti. Cum nu primi niciun răspuns, Amira se întoarse în bucătărie. Atunci Helen îşi flexă mâna dreaptă, iar Florence sări în picioare, lovind scaunul, care căzu zgomotos. Alergă în casă şi se repezi pe scări, cu Helen tropăind în urma ei.

Florence o zbughi spre camera ei, apoi intră în baie şi se întoarse pe călcâie, încuind uşa. Se sprijini cu spatele de ea, gâfâind.

O clipă mai târziu, Helen bătu încet în uşă.

— Florence? spuse ea cu glas mieros.

Bătu din nou.

— Florence, eşti bine?

Florence tresări şi intră în cadă. Îşi duse genunchii la piept şi-şi cuprinse picioarele cu brațele. Helen apăsă clanța, mai întâi uşor, apoi din ce în ce mai tare. Până la urmă se izbi cu tot corpul de uşă. Chiar dacă era veche, avea lemnul gros şi şi solid. *N-o s-o dărâme,* îşi zise Florence. Încuietoarea din alamă părea la fel de rezistentă.

Uşa încetă să se mai mişte. Putea s-o audă pe Helen gâfâind de cealaltă parte. Zgomotul pe care îl făceau

corpurile lor inspirând aerul fu singurul lucru care se auzi preț de câteva secunde.

— De ce-a trebuit să-l omori? întrebă Florence în cele din urmă. Era un băiat simpatic, simplu.

S-o facă pe Helen să vorbească era cea mai bună cale de a trage de timp până la venirea lui Idrissi. Dar, mai mult de-atât, Florence voia pur şi simplu o explicație.

— Pe cine să omor? întrebă Helen pe un ton nevinovat.

— Ştii pe cine. Pe Nick. De ce l-ai ucis pe Nick?

Tonul lui Helen se schimbă:

— Dacă tot ai chef să arăți cu degetul, ai face bine să te uiți în oglindă, Florence. *Tu* l-ai ucis. În momentul în care i-ai zis că numele tău este Florence Darrow. Ai distrus totul. Ar fi trebuit să continui cu vicleşugul. Îți ieşise de minune. Voiai să fii Helen Wilcox? *Nemaipomenit!* Chiar te rog să-mi iei locul. Dar nu le poți avea pe amândouă. Nu poți fi şi Helen, *şi* Florence. Te lăcomeşti. Acum *eu sunt* Florence Darrow.

— Nici măcar nu i-am zis că mă cheamă Florence Darrow! țipă ea. I-am zis că numele meu real este Florence, dar că acum folosesc numele mijlociu, Helen. N-am pomenit *niciodată* numele meu de familie. Nu sunt proastă.

— Florence, mi-ai spus că ştie care e numele tău real. Am presupus că asta include şi numele de familie. Nu puteam să risc. Ar fi trebuit să fii mai exactă. E păcat, dar, repet, e vina ta, nu a mea.

— Era un băiat atât de dulce, zise Florence din nou, încetişor.

— Ei, da! şuieră Helen. Nu era decât un drogat pueril care se comporta ca un băiețaş ca să ademenească femeile în pat.

Florence nu răspunse.

După un moment, Helen continuă:

— Stai puțin, mă întorc imediat. Să nu fugi, adăugă ea râzând.

Florence îi auzi paşii îndepărtându-se rapid. Aşteptă câteva secunde şi crăpă uşa. Helen nu era în cameră. Alergă spre fereastră şi se uită spre cărare. Nu se vedea nici urmă de Idrissi. Se întoarse. Unde să se ducă? O auzea deja pe Helen urcând treptele. Se încuie din nou în baie.

— Aşa, unde-am rămas? întrebă Helen.

— Helen, te rog, spune-mi ce se întâmplă. Dar vreau adevărul de data asta.

Pentru un moment, se făcu linişte. Apoi Helen spuse:

— Uite, aruncă o privire.

Strecură sub uşă o foaie împăturită.

— Asta o să explice totul.

Florence privi suspicioasă bucata de hârtie. Ce-ar fi putut să dezvăluie? Apucă marginea căzii şi se ridică. În acel moment se auzi un pocnet sec în uşă şi lemnul se crăpă la nivelul şoldului ei. Zgomotul era inconfundabil. Helen trăsese un foc de pistol în uşă, iar glonțul se blocase în ea.

— Helen! strigă Florence. Eşti nebună?

Auzi un hohot de râs înăbuşit de partea cealaltă a uşii.

— A meritat să încerc.

Florence întinse mâna din cadă după pompa de desfundat de lângă toaletă. O folosi ca să tragă hârtia spre ea. O despături. Era goală.

Se lăsă tăcerea.

Helen bătu uşor în uşă cu ceea ce Florence bănuia că era pistolul, de parcă s-ar fi plictisit. Florence trase un prosop de pe suportul greu din alamă de pe perete şi-l împături, aşezându-l sub ea în cadă.

— Amira sigur a auzit împuşcătura, spuse ea. Probabil sună chiar acum la poliție.

— Am trimis-o acasă.

Futu-i!

Venise timpul să-şi pună cărţile pe masă.

— Oricum, *eu* am chemat poliţia, zise Florence. Înainte de prânz. Sunt pe drum chiar acum.

Helen tăcu.

— Spui tâmpenii.

— E adevărat. Sună-l pe Dan Massey, de la ambasadă. Întreabă-l.

— Nu, minţi. Îmi dau seama când minţi. O să stau aici, Florence, şi-o să aştept până ieşi afară. O *să trebuiască* să ieşi în cele din urmă, ştii asta.

Florence strânse din ochi. Idrissi urma să ajungă în curând.

Şi atunci o să vadă că era ţinută prizonieră sub ameninţarea armei. Totul se va lămuri.

— Tu ai înscenat accidentul, zise ea în cele din urmă. Ca să mor şi să-mi furi identitatea.

— Oo, bravo! exclamă Helen.

Florence îşi dădu seama că, în mod absurd, se simţea rănită. Tot ce-şi dorise în aceste săptămâni era ca Helen s-o placă. Dar, în loc de asta, Helen încercase s-o *ucidă.* Nu era un lucru pe care să i-l faci unei persoane de care-ţi plăcea.

— Dar cum?

— Of, Doamne, Florence, tu n-ai văzut niciun film în viaţa ta? Te-am drogat; am scos maşina din viteză şi-am împins-o. *Fin.* Ei, bine, nu, niciun *fin.* Asta a fost problema, nu? Pescarul ăla nenorocit. Ce naiba făcea acolo la zece noaptea?

— Dar de ce nu m-ai lăsat să fiu Helen Wilcox? întrebă Florence. Dacă oricum ştiai ce fac? De ce te-ai mai întors?

— Pentru bani, bineînţeles.

— Ce bani?

— Banii mei. Te-am numit beneficiara averii mele. Helen Wilcox trebuie să moară, ca Florence Darrow – adică cine sunt eu acum, după cum îţi aminteşti – să primească banii.

Florence admiră, fără să vrea, eleganța planului. Helen putea să trăiască liniștită ca Florence Darrow, având parte în mod legal de propriii bani.

— Dar de ce m-ai implicat de la bun început? N-ai fi putut să cumperi un paşaport fals?

— Şi de unde să-l iau, Florence? De la magazinul de paşapoarte false? Vând şi coduri numerice personale? Şi istoricul financiar? N-am nici cea mai mică idee de unde-şi procură unii documente false.

— Chiar aveai de gând să mă ucizi? întrebă Florence cu o voce şoptită. Fără scrupule?

Se auzi un oftat.

— Florence, am crezut că am fost cât se poate de clară cu tine: în chestia asta fiecare e pe cont propriu. Facem tot ce putem ca să supraviețuim.

Florence nu mai zise nimic. Era adevărat; îi spusese acest lucru.

Vocea lui Helen se mai îmblânzi:

— La început, nu credeam că va fi *necesar* să te ucid. Dacă ar fi trecut şase luni, iar cadavrul lui Jenny s-ar fi descompus, te-aş fi concediat doar şi mi-aş fi văzut de viață. Dar după vizita detectivului Ledowski mi-a fost destul de clar că totul avea să iasă la iveală. Trebuia să plecăm din țară. Apoi am văzut pe camera mea *Nest* cum au găsit cadavrul, şi-atunci mi-am dat seama că trebuie să pun planul în acțiune.

— Pe ce?

— Imaginile din sistemul meu de securitate. Există camere de luat vederi pe toată proprietatea. Poliția a descoperit cadavrul în ziua în care noi am plecat la Semat.

— Chiar aşa, până la urmă ce căutăm în Semat? Este clar că nu suntem aici ca să te documentezi pentru noua ta carte, care-i un plagiat după Paul Bowles.

— Te-ai prins de asta, hm? Doar nu te aşteptai să scriu un roman nou doar ca să ai tu ce să transcrii. În fine, am venit aici pentru Rue Badr. Caută pe Google „cele mai periculoase şosele din Maroc”. E prima pe listă.

Florence îşi aminti de manuscrisul pe care-l recuperase din laptopul lui Helen. Iris căutase de nenumărate ori drumul spre Dar Amal via Rue Badr pe telefonul ei.

— Ți-am găsit şi romanul, zise ea. Cel adevărat. *The Morocco Exchange.*

— E bun, nu-i aşa?

Se auzea clar mândria din glasul ei.

Florence ignoră întrebarea.

— Am înțeles, până la urmă. Nu scrii ficțiune. Probabil nici *nu poți* scrie ficțiune. Fiecare cuvânt din *Mississippi Foxtrot* e adevărat: l-ai ucis pe bărbatul acela şi ai lăsat-o pe Jenny să facă puşcărie, cu toate că nu a fost vina ei.

— Nu e ca şi cum nu a făcut *nimic*. A fost acolo. Treaba ei a fost să-l îmbete, iar ea s-a conformat. Nu voiam decât să ne batem puțin joc de el... dar nu m-am putut opri. Pur şi simplu nu m-am putut opri. A fost cel mai grozav sentiment pe care l-am avut vreodată.

— Şi ca să scrii o altă carte ai nevoie de o poveste nouă.

— Recunosc, da, îmi trebuia material nou. Dar, întâmplător, să te ucid urma să fie şi cel mai eficient mod de a scăpa de haosul pe care Jenny mi l-a adus în pragul uşii. Pe lângă asta, eram gata să las în urmă viața aia. Mă plictisisem.

Vocea lui Helen coborî puțin.

— Şi cred că înțelegi, Florence, dorința de a deveni cu totul altcineva. Viața poate fi atât de diferită. Există atâtea moduri de a o trăi. Ce păcat ar fi să guşti numai dintr-una, mai ales dacă e genul de viață de care-am avut parte prin naştere eu şi cu tine. Am simțit acel suflet rătăcitor în tine încă de prima dată când te-am văzut. Reprezintă parțial

motivul pentru care te-am ales. Ştiam că puteai să te lepezi de fosta viață ca de-o haină.

— M-ai ales?

— Te-am ales să-mi fii haina cea nouă.

În acel moment, Florence înțelese totul. Nu din noroc chior o angajase Helen ca asistentă personală; o căutase. Era imposibil să fi fost candidatul ideal: tocmai fusese concediată pentru că hărțuise familia şefului ei. Ceea ce-i trebuia lui Helen nu era o asistentă talentată, ci o nouă identitate.

Florence îşi aminti că-şi văzuse conturile de LinkedIn, Facebook şi Instagram în istoricul căutărilor lui Helen. Îşi făcuse temele: găsise pe cineva care să-i semene destul de mult şi de care n-ar fi întrebat nimeni. Nici n-ar fi putut să găsească o haină mai bună decât Florence Darrow. Helen plănuise să o ucidă înainte să se fi văzut măcar.

În ael moment îşi dădu seama că n-avea cum s-o convingă să renunțe la planul ei. Singurele ei opțiuni erau fie să continue să tragă de timp, fie să lupte. Se uită în jur după ceva ce-ar fi putut folosi ca armă.

— Şi acum ce urmează? întrebă Florence. Mă împuşti? Mă arunci şi pe mine în piscină?

— Păi planul *era* să-ți injectez o doză fatală de heroină – deja i-am spus lui Massey că tu, adică Helen, eşti consumatoare de heroină –, dar nu prea cred că ai de gând să-ți întinzi brațul spre mine, indiferent cât de frumos te-aş ruga.

— Du-te naibii, Helen!

— Nu-i o idee *chiar* atât de absurdă, Florence. Nu vreau să fiu crudă, dar ce motiv mai ai ca să trăieşti? Viața ta e goală. Pot să-mi dau seama de asta din felul în care scrii.

— Cred că ar trebui să ucid şi eu pe cineva ca să am despre ce să scriu, nu? În zilele noastre blocajul creativ e un motiv suficient ca să justifici o crimă?

Helen râse.

— Vezi, nici măcar n-ai propriile idei; trebuie să le furi de la mine. Ce zici de asta: o să-i trimit mamei tale o sută de mii de dolari pentru osteneala ei, dacă ieşi afară şi cooperezi. Gândeşte-te la asta.

Florence nu se putu abţine să nu râdă.

— Helen, eu nu dau o ceapă degerată pe maică-mea şi n-am de gând să te las să mă-mpungi cu ace.

Helen oftă.

— Bine.

Tăcură amândouă. Apoi în baie se auzi un zgomot metalic, puternic. Florence se ghemui în cadă. Când reverberaţiile se disipară, aruncă un ochi peste marginea căzii. Helen trăsese în încuietoare. Se strâmbase puţin, dar era încă la locul ei. Se întrebă câte gloanţe mai avea.

Se auzi încă o împuşcătură. Încuietoarea zdrăngăni în uşa pe care Helen începu s-o lovească. Florence sări în picioare. Încuietoarea zburase aproape cu totul. Încă o lovitură şi putea să intre.

— Stai, strigă Florence inutil. Stai!

Helen lovi uşa, deschizând-o.

45

Florence se lipi de perete, aproape de uşă, ţinând strâns în mâini suportul de alamă pe care-l demontase. În momentul în care Helen păşi înăuntru, Florence o lovi cu toată puterea cu arma improvizată direct în cap. Auzi un pocnet când atinse osul.

Apoi o luă la goană.

Ajunsese la jumătatea scării şi încă ţinea suportul pentru prosoape când auzi ceva lovindu-se de podeaua băii.

Scăpase pistolul.

Luă decizia într-o fracțiune de secundă, se opri, apoi se întoarse.

Helen stătea în genunchi în baie, ținându-și capul în mâini. Sângele i se scurgea printre degete. Florence înșfăcă pistolul care căzuse lângă toaletă și-l aținti asupra ei.

Helen ridică privirea, dar nu se clinti.

Rămaseră încremenite pentru un moment. Apoi Florence ridică un prosop de pe podea și-l azvârli spre Helen. Ea îl împături, îl lipi de ceafă și se sprijini de el pe tocul ușii. Florence păși peste ea și se duse la fereastra din camera ei, cu pistolul și ochii ațintiți asupra celeilalte femei. Aruncă o privire rapidă afară. Nici urmă de Idrissi.

Se întoarse către Helen.

— Credeam că e doar o prefăcătorie, zise ea. Duritatea. Toată treaba aia cu „nu datorez nimic nimănui".

— Eu nu trebuie să mă prefac că sunt altcineva, răspunse Helen răgușită. Spre deosebire de tine.

— Nu mă prefac, răspunse ea pe un ton defensiv.

Helen pufni.

— Ba o faci. Ai început să mă imiți încă din ziua în care ai venit la mine. Crezi că n-am observat? Interesul nou descoperit pentru operă, vin și gătit? E al dracu' de evident. Florence, îmi porți până și hainele!

Florence se uită la rochia cu care era îmbrăcată.

— Și ce dacă? exclamă ea. Îmi detestam viața! Am vrut ceva mai bun; de ce-ar fi așa îngrozitor?

— În cazul ăsta, îți *faci* o viață mai bună. Nu o *furi.*

Florence nu spuse nimic, dar simți cum îi arde fața. Ce prostie! Toată lumea fura, inclusiv Helen. Furase de la Jenny. Furase de la cine îi dăduse să asculte operele lui Verdi și să bea vin Châteauneuf-du-Pape.

Nu, Florence n-avea de gând să-și ceară iertare pentru felul în care ajunsese aici. Nu mai voia să-și ceară scuze. Putea fi oricine-și dorea și avea să-și îndeplinească scopul,

indiferent de ce ar fi fost nevoie să facă pentru asta. Lăsase pistolul jos, lângă ea, însă acum îl ridică din nou şi-l aținti spre Helen. Un zâmbet crud îi apăru pe buze.

— Ascultă, zise Helen pe un ton care trăda mai multă îngrijorare decât înainte, o să împărțim banii.

Îi picura sânge din lobul urechii drepte.

Florence clătină din cap, zâmbind în continuare.

— Poți să-i iei pe toți. Poți să ți-o însuşeşti şi pe Maud Dixon. Eu o s-o iau de la capăt.

Florence clătină din nou din cap.

Helen se opri. În acel moment, pe fața ei mânjită cu sânge apăru unul dintre cunoscutele ei zâmbete cu buzele lipite, iar ochii îi scăpărară. Scoase un hohot de râs lipsit de orice amuzament.

— N-o s-o faci, Florence. Te cunosc. N-ai tupeu.

Helen se ridică bălăngănindu-se, sprijinindu-se de tocul uşii ca să nu cadă.

— Opreşte-te, zise Florence. Aşază-te la loc.

Helen începu să meargă şovăielnic prin dormitor, spre hol.

— N-ai învățat nimic din povestea mea, Florence? întrebă ea peste umăr. Nu poți să împuşti pe cineva în spate şi să pretinzi că a fost autoapărare.

Florence privi neajutorată cum distanța dintre ea şi Helen se mărea.

— Stop! strigă ea din nou.

Helen se opri imediat ce păşi dincolo de prag, fără să se întoarcă spre Florence, ca un glonț s-o poată nimeri doar din spate.

— Ce risipă, zise ea încet. Eu aş fi transformat-o pe Florence Darrow într-o tipă grozavă. Dar tu? Eşti un nimeni. *Nimeni.*

Florence inspiră adânc. Fără jumătăți de măsură de acum înainte. Străbătu camera din trei paşi lungi. Helen era doar la vreo jumătate de metru distanță de balustrada de

deasupra curții. Florence își puse mâinile pe spatele ei și o împinse. Cu putere.

Helen se clătină, dând tare din mâini, încercând să-și recapete echilibrul. Apoi se rostogoli peste balustradă. De jos se auzi o bufnitură înfundată. Florence se uită peste margine. Cealaltă femeie zăcea cu fața-n sus pe gresie, cu ochii deschiși și orbi.

Deodată, Helen scoase un geamăt surd. Florence se grăbi să coboare treptele. O baltă de sânge se mărea în jurul capului lui Helen, ca un nimb. Privirile ei se intersectară cu ale lui Florence. În ochii i se putea citi o teamă cât se poate de reală.

— Ajutor, zise ea, lingându-și buzele. Ajută-mă!

Florence se duse repede în sufragerie. Când reveni, îi spuse:

— Totul va fi bine.

— Doctor?

— Nu. Îmi pare rău. Voiam să spun că totul va fi bine pentru *mine.*

Florence ridică perna pe care o luase de pe canapeaua din sufragerie și o puse pe fața lui Helen, care încercă să se zbată, dar fără succes, din cauza rănilor. Era ca un gândac care se chinuia să se întoarcă de pe spate. Lui Florence i se păru că rămase în aceeași poziție, cu perna pe fața ei, pentru multă vreme, devenind din ce în ce mai agitată, simțind că înțepenește. Ar fi fost un moment foarte nepotrivit ca Idrissi să-și facă apariția. În cele din urmă, Helen încetă să se mai zbată, rămânând nemișcată.

Florence ridică perna. Ochii lui Helen erau deschiși și sticloși. Iar în acel moment auzi scârțâitul cauciucurilor pe pietrișul de afară.

Silueta masivă a lui Idrissi îşi făcu apariția în cadrul uşii, iar Florence se aruncă în brațele lui. Polițistul îi acceptă îmbrățişarea, deşi era evident jenat.

— Slavă Domnului că sunteți aici! țipă ea.

Florence îi simți muşchii încordându-se când privirile îi căzură asupra trupului inert al lui Helen de pe podea, în spatele ei. O împinse uşor de lângă el şi se apropie de cadavru. Îngenunchind, îi puse două degete pe gât. Rămase aşa timp de un minut, mişcându-şi din când în când mâna aproape imperceptibil. Apoi se întoarse încet şi se uită peste umăr la Florence. În ochii lui văzu tristețe şi oroare.

Idrissi se ridică şi sună rapid pe cineva. Îşi puse telefonul în buzunar şi i se adresă lui Florence:

— Aceasta-i prietena dumneavoastră. Cea care s-a întors la Marrakesh.

Ea nu-şi dădea seama dacă doar constata faptele sau fusese o întrebare.

— Ea este Helen Wilcox, răspunse.

Bărbatul se uită din nou la cadavru, apoi la Florence.

— Iar asta înseamnă că dumneavoastră sunteți cine?

— Florence Darrow, zise ea şoptit.

Apoi repetă, mai tare:

— Eu sunt Florence Darrow.

În după-amiaza aceea, vreo şase funcționari se plimbară în sus şi-n jos prin Villa des Grenades. Dan Massey sosi de la ambasadă la vreo două ore după Idrissi. Adusese paşaportul lui Helen Wilcox, cel pe care i-l confiscaseră lui Florence cu două zile în urmă.

Genunchiul îi pocni cu putere când se lăsă pe vine ca să compare fotografia cu femeia moartă. După felul în care închisese brusc paşaportul şi-şi încleştase fălcile, Florence înțelesese că el îşi dăduse seama în sfârşit că se înşelase în privința ei. Ea nu era Helen Wilcox.

Florence petrecu aproape o oră în sufragerie cu Massey şi Idrissi, explicându-le ce se întâmplase. Helen încercase s-o omoare ca să-i fure identitatea, pentru că era conştientă că avea să fie descoperit cadavrul de pe proprietatea ei din New York. Inițial înscenase accidentul de maşină, apoi se întorsese ca să termine treaba. Şi aproape că reuşise.

Fu nevoită să repete povestea de mai multe ori, dar Florence ştia că nu existau discrepanțe, pentru că – incredibil – chiar spunea adevărul. A făcut o singură omisiune şi o singură modificare. N-a pomenit niciodată numele Maud Dixon şi-a spus că Helen căzuse peste balustradă când se luptau pentru pistol.

— Aşadar, ați crezut că şefa dumneavoastră a murit în accidentul de maşină, însă n-ați zis nimic nimănui? întrebă Idrissi la un moment dat.

Florence ridică din umeri.

— Şi dacă ar fi supraviețuit? Dacă ar fi putut fi salvată?

— Dar nici măcar nu era în maşină, răspunse Florence, îngăduindu-şi un mic zâmbet nevinovat.

Idrissi doar o fixă cu privirea.

— Spuneți-mi iar ce s-a întâmplat pe holul de la etaj în timp ce vă certați, îi ceru el.

Ea repetă totul din nou:

— Ațintise pistolul spre mine. M-am întins spre ea. Ne-am luptat. În timpul încleştării, Helen a căzut peste balustradă.

Vocea i se frânse. Se frecă la ochi până i se înroşiră. O usturau.

Idrissi continuă să se uite la ea.

— Uitați care e treaba, spuse Florence mai apăsat. Deja încercase să mă omoare o dată, într-un accident de maşină. Deja îşi ucisese cea mai bună prietenă. N-aveam de gând s-o subestimez din nou.

Massey interveni:

— Am fost cu toții nişte pioni în jocul ei, şopti el.

Idrissi şi Florence întoarseră amândoi capul, surprinşi.

Fusese tăcut mai tot timpul cât Florence îşi spusese povestea, punând doar câteva întrebări şi încuviinţând adesea din cap. Cazul era o ruşine pentru el, Florence ştia asta. Nu o crezuse. Căzuse în capcana poveştii inventate de Helen.

Şi atunci Florence le spuse despre cadavrul din bazin.

Acest lucru dădu naştere unui val de acţiuni; trupul lui Nick a fost găsit, scos din apă, fotografiat şi, în cele din urmă, luat de acolo. Florence îşi feri ochii în tot acest timp.

Dar văzu cum pe faţa lui Massey se citea că realizase faptul că, dacă ar fi crezut-o pe Florence, Nick ar fi fost încă în viaţă. Atunci îşi dădu seama că Massey îşi dorea la fel de mult ca ea să se închidă cazul.

Idrissi era singurul care clocotea încă de furie şi neîncredere. Însă ce putea face? Suspecta că era ceva în neregulă cu povestea ei, dar n-avea nicio dovadă că făcuse ceva ilegal. În cele din urmă, îi dădură permisiunea să se întoarcă la Marrakesh în dimineaţa următoare. Nu putea avea loc niciun proces. Criminala murise.

47

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Florence apăru în faţa unei arcade impresionante de pe Avenue Hommane Al Fatouki din Marrakesh. Numele hotelului era inscripţionat în stil mare deasupra: La Mamounia. Intră într-o curte plină de măslini şi palmieri. La capătul celălalt, în spatele vegetaţiei se vedea o clădire cu o faţadă minuţios ornamentată.

Drumul de la hotelul ei, aflat la câteva străzi distanţă de cel în care stătuse cu Helen, îi luase numai zece minute. De data aceasta navigă prin labirintul de străzi înguste cu o

ușurință surprinzătoare, intrând pe un bulevard aglomerat, simțindu-se înviorată de haos, nicidecum copleșită.

Purta ochelari de soare și o pălărie de paie cu bor lat pe care o cumpărase de la bazar în acea după-amiază, chiar dacă asfințitul tocmai începuse să se facă simțit. Doi bărbați cu pelerine roșii și fesuri albe deschiseră două uși din lemn când se apropie. Un lampadar strălucitor se legăna amețitor deasupra lor.

Intrarea în hotel avea ceva din șarmul unui mall de lux, cu un butic Yves Saint Laurent și sucursala unui faimos magazin parizian care vindea pricomigdale. Nu era decât încă un templu dedicat comerțului de lux. Se gândi că Helen avea dreptate: solitudinea și libertatea erau forme de opulență mult mai importante.

Florence o sunase pe Greta cu o seară înainte, după ce Idrissi și Massey plecaseră în cele din urmă de la Villa des Grenades, ca să amâne întâlnirea lor până în ziua următoare, însă nu-i spusese de ce. Acum Florence o găsi pitită într-un colț întunecat al barului Churchill, din spatele recepției. Fața-i era luminată de strălucirea nepământeană a ecranului telefonului ei, iar pe vârful nasului avea o pereche de ochelari de vedere.

Tresări când Florence o salută.

— Florence, m-ai luat prin surprindere!

Își dădu jos ochelarii.

— Ia loc, te rog.

Florence se așeză vizavi de ea pe un scaun tapițat cu catifea.

— Uite c-a venit și chelnerul, zise Greta, arătând spre un bărbat care purta o vestă purpurie. Spune-i ce vrei.

— La fel ca tine, răspunse Florence, arătând spre paharul de vin aproape gol de pe masă.

— Încă două la fel, îi zise Greta chelnerului. Pinot Noir.

Omul dădu din cap şi se retrase la fel de discret cum apăruse.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Greta, încruntându-se când îi observă rănile.

— Hm… reprezintă doar un capitol din întreaga poveste pe care am să ți-o spun. Şi trebuie să te avertizez: nu e una cu happy-end.

Greta ridică din sprâncene.

— OK, mi-ai atras atenția.

Chelnerul sosi cu băuturile lor şi niciuna nu mai zise nimic în timp ce el aranjă cu grijă paharele pe şervețele albe dantelate. Când plecă, Florence luă o gură de vin şi începu să povestească:

— Ce-ai spune dacă ți-aş zice că *Mississippi Foxtrot* nu este o operă de *ficțiune*? Că acea crimă s-a întâmplat cu adevărat şi că Helen Wilcox e cea care a comis-o?

Florence o privi cu atenție pe Greta. Expresia acesteia se schimbă de la îngrijorare la neîncredere, ca şi cum nu putea să se decidă dacă s-o ia în serios. Dar clar era uimită. Florence se întrebă într-o doară dacă nu cumva Greta aflase secretul lui Helen cât lucraseră împreună.

— Lasă-mă să o iau de la început, zise Florence.

Îi povesti ce se întâmplase între Jenny şi Helen pe vremea când erau adolescente, cum Helen ucisese un bărbat şi-şi lăsase prietena să meargă la închisoare în locul ei. Cum Jenny o vizitase pe Helen după ce fusese eliberată condiționat în februarie, iar Helen o omorâse.

Greta ascultă totul în linişte, dar când Florence ajunse la partea cu grămada de compost, o întrerupse:

— Florence, acestea sunt nişte acuzații incredibil de serioase. Cât de sigură eşti?

— Poți să cauți, zise Florence. Intră pe Google şi tastează „Helen Wilcox Cairo New York”. Unele ziare locale au preluat deja povestea; faptul că s-a găsit un cadavru într-un

morman de compost a fost o ştire senzaţională într-un orăşel precum Cairo.

Greta ezită, apoi începu să tasteze pe telefon. Florence privi cum se albeşte la faţă.

— Doamne Dumnezeule! şopti Greta.

Florence continuă. Îi explică de ce o angajase Helen: ca să-şi înscenează propria moarte şi să-i fure identitatea, modificându-şi chiar şi testamentul ca să primească banii.

Greta clătină din cap.

— Ştiam eu că ceva e putred la mijloc când mi-a spus că voia o asistentă. N-avea nicio noimă. Principala ei grijă a fost întotdeauna să-şi protejeze intimitatea.

Florence descrise apoi accidentul de maşină.

— Aşa m-am ales cu asta, zise ea, arătându-i ghipsul.

Pe când povestea cum Helen revenise la Villa des Grenades, să termine treaba pe care-o rasolise, lacrimile i se adunaseră în ochi.

— Avea un pistol, Greta. Nu ştiam ce să fac.

— De unde-o fi făcut Helen rost de un pistol? întrebă Greta mirată.

— Cred că din Rabat. De unde a făcut rost şi de paşaport. Poliţia încă investighează.

Nu credea că ultima parte era adevărată. Massey sigur nu o făcea; poate Idrissi. Dar Florence nu-şi făcea prea multe griji în legătură cu asta. Orice descoperire a poliţiei la Rabat avea să-i susţină povestea. Helen era o criminală. *Ea* era victima.

— Poliţia... zise Greta. Aşadar, Helen e în arest?

Florence clătină din cap şi o lacrimă-i alunecă pe obraz.

— N-am mai fost niciodată ameninţată cu pistolul, şopti ea.

— Florence, ce s-a întâmplat? întrebă Greta cu voce gravă.

— Am făcut-o din instinct. M-am aruncat asupra ei înainte să apese pe trăgaci. Şi în timpul luptei ea a căzut peste

balustradă. S-a prăbuşit în curte. Conform celor spuse de poliție, a murit instantaneu.

Greta făcu ochii mari.

— Helen a murit?

Florence dădu din cap.

— O, Dumnezeule!

Florence nu mai spuse nimic în timp ce Greta absorbea toate informațiile.

— Dumnezeule, zise ea din nou, clătinând din cap.

— Îmi pare atât de rău!

După un moment, Greta îşi puse mâna pe ghipsul lui Florence.

— Şi mie-mi pare rău. Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare să fii martora unei asemenea morți!

— A fost groaznic! Mă tot întreb ce-aş fi putut face diferit.

— Nu face asta. Nu te învinovăți. Dacă te amenința cu pistolul, ce puteai să faci?

— Nu ştiu. Poate ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare să o fac să se răzgândească...

— Să o faci pe Helen Wilcox să se răzgândească? Ar fi fost un lucru imposibil şi în circumstanțe normale.

Florence zâmbi cu tristețe.

— Aşa este...

Greta clătină din nou din cap.

— Nu-mi vine să cred...

— Ştiu. Şi eu sunt încă şocată.

Florence se opri.

— Iar eu nici măcar nu am nimic de pierdut din cauza asta, cum ai tu.

Greta îi aruncă lui Florence o privire tăioasă.

— Ce vrei să spui?

— Evident, acum şi Maud Dixon e moartă.

— Florence, te asigur că nu asta mă preocupă acum, zise Greta, însă din tonul ei lipsea încrederea de care dădea dovadă de obicei.

— Bineînțeles că nu. Este îngrozitor că Helen a murit, voiam să spun doar că este o tragedie *și* faptul că lumea nu va mai avea parte de încă o carte scrisă de Maud Dixon. Era atât de talentată!

Greta dădu din cap, răsucindu-și paharul de vin în mână.

— Era...

Nu mai ziseră nimic un minut. Florence se uită prin încăperea care se umplea cu rapiditate și mai luă o înghițitură de vin. Chiar îi plăcea. Nu era atât de intens și de greu de băut precum Châteauneuf-du-Pape, care-i plăcea lui Helen. Greta se uita din nou în gol. Florence se întrebă la ce se gândește; expresia ei era imposibil de citit.

După un minut sau două, tânăra își drese glasul și spuse:

— Doar dacă...

Greta ridică ochii spre ea.

— Doar dacă ce?

— Nu, ai dreptate, nu este momentul să ne gândim la astfel de lucruri.

— Doar dacă *ce*? insistă Greta, nerăbdătoare.

— Mă gândeam că ar trebui să menționez că am manuscrisul lui Helen pentru cel de-al doilea roman al ei. Nu are treabă cu ce scriam eu la calculator în Cairo; lucra la ceva cu totul diferit, *The Morocco Exchange.* Povestea se baza pe un plan pe care-l executa în timp ce scria; planul era să mă ucidă și să-mi fure identitatea.

Greta puse paharul jos.

— Helen și-a terminat cea de-a doua carte?

— Nu-i terminată. E prea devreme să o numim *carte.* Dar deja pot spune că este la fel de bună ca *Mississippi Foxtrot.*

Obrajii Gretei începură să prindă din nou culoare.

— O ai la tine?

Aruncă o ocheadă spre geanta lui Florence de pe podea.

— Nu, nu mi s-a părut prudent. Este într-un seif din camera mea de hotel.

— Florence, trebuie să văd manuscrisul ăsta.

— Aşa cum ziceam, încă mai este *mult* de lucru la el.

— Nu-i nimic. Am putea găsi pe cineva care să ne ajute. Fitzgerald a murit înainte să termine *Dragostea ultimului magnat.*

Îi scăpă un hohot scurt.

— Dacă stau să mă gândesc, era tot un *roman à clef*[25].

Florence zâmbi şi ea.

— De fapt, Greta, mă gândeam că aş putea s-o fac eu.

Greta se încruntă.

— Să faci ce?

— Să-l termin. Am lucrat mai îndeaproape cu Helen decât oricine altcineva, în afară de tine, desigur. Îi cunosc vocea narativă. Ştiu cum gândea. Mai mult de-atât, şi tu spuneai că am talent. Ai zis chiar că-ți amintesc de ea.

Greta dădu încet din cap.

— Aşa este. Am spus asta.

Bău o înghițitură de vin şi aruncă o privire la masa din apropierea lor, unde două tinere îşi aranjau cocktailurile ca să le fotografieze.

— Şi încă susțin lucrul ăsta, chiar *ai* foarte mult potențial. Dar asta e o treabă delicată, Florence. Mă gândesc că atunci când vine vorba despre un astfel de proiect, ținând cont de... toate... Hai să vedem ce avem, înainte de a lua o decizie despre cum ar trebui să procedăm mai departe.

Florence se holbă la Greta fără să scoată o vorbă. Se văzu un flash de la aparatul de fotografiat de la masa de alături. Greta tresări. Florence nu schiță niciun gest.

---

[25] Roman în care persoane sau situații reale sunt reprezentate astfel încât să nu poată fi recunoscute (n. tr.).

— Greta, zise Florence calmă. Am o încheietură fracturată şi două coaste rupte. Nu am serviciu şi nici locuință. Şi, drept s-o spun, tu eşti cea care m-a băgat în povestea asta. I-ai fost complice lui Helen, fie că-ți place sau nu.

Greta păli din nou. Însă Florence nu putea să se oprească acum.

— Poți condamna cât vrei crimele lui Helen, dar şi tu ai profitat de pe urma lor. Câți bani ai făcut cu *Mississippi Foxtrot*? Ce alte portițe ți-a mai deschis? Eşti părtaşă la crimele ei, la amândouă. Eu sunt victima.

Greta se holba la Florence, fără să spună nimic.

— Nu-ți cer să-mi dai un milion de dolari, Greta. Doar să-mi dai o şansă. Asta-i tot. Să-mi deschizi puțin uşa. Nu cred că e ceva exagerat, având în vedere prin ce-am trecut.

Sorbi o înghițitură de vin.

— Nu eşti de-acord?

— Florence, zise Greta în cele din urmă. Înțeleg unde bați şi ai dreptate... sunt parțial complice în povestea asta. Cu siguranță iau lucrurile în serios. Dar nu pot să te las să scrii următoarea carte a lui Maud Dixon doar pentru că ai fost victimizată de ea. Probabil că *meriți* să fii compensată într-un fel sau altul, dar n-aş putea să-ți spun chiar acum că se va întâmpla în felul ăsta. Îmi pare rău.

Florence rămase nemişcată. Apoi clătină din cap şi zâmbi.

— Ai dreptate, Greta, bineînțeles că ai. Nu ştiu la ce m-oi fi gândit. Au fost două zile foarte lungi.

Strânse atât de tare curelele genții pe sub masă, încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Sunt convinsă. Sunt copleşită şi eu. Hai să stăm un pic să digerăm toate astea. Mai vrei un pahar? Zic că merităm încă unul, ținând cont de ce s-a-ntâmplat.

Se uită după chelner, chiar dacă paharele lor erau pe jumătate pline.

Florence dădu din cap şi se întinse după al ei, dar apucă aiurea şi îl vărsă. Vinul roşu-închis se împrăştie pe bluza de mătase a Gretei şi în poală. Săriră amândouă de pe scaune.

— Îmi pare atât de rău! exclamă Florence, străduindu-se degeaba să-i şteargă bluza cu şervețelul.

Greta îi dădu mâinile la o parte.

— E-n ordine. Las-o baltă. *Las-o.* O să mă duc să mă spăl la toaletă. Scuză-mă puțin.

Greta ieşi repede din încăpere, ținându-şi bluza udă departe de corp.

Florence se aşeză la loc. Un bărbat în smoching începu să cânte la pianul din colț. Oamenii de la masa de lângă ea izbucniră în hohote de râs – cineva spusese o glumă.

Greta se întoarse peste câteva minute. Cumva, petele de vin arătau şi mai rău.

— Îmi pare foarte rău, repetă Florence.

— Nu-i nimic. Pe bune. Tipul de la curățătoria unde merg în Manhattan e incredibil de bun. Să trecem peste asta. Ai mai comandat vin?

Îşi termină restul băuturii dintr-o singură înghițitură, strâmbându-se uşor.

— Nu, m-am gândit că poate vrei să te schimbi. Şi, ca să fiu sinceră, nu mă simt prea bine. Analgezicele pe care le iau mă ametesc puțin. După cum ai văzut şi tu. Poate ar fi mai bine să comandăm room-service în camera ta? De obicei ajută să mănânci.

— Ah! Hm... sigur. Am putea face asta. Stai doar să-i spun chelnerului să adauge băuturile la nota mea de plată.

48

— îmi pare rău pentru dezordine, zise Greta când deschise uşa apartamentului ei.

Încăperea era mare şi luminoasă, cu un mozaic pe pereți şi un pat uriaş. Locul arăta impecabil, cu excepția unui pulover aruncat pe spătarul unui scaun din colț.

Florence se duse la fereastră şi se uită afară. Jos se întindea o grădină vastă, cu şiruri de portocali. Luna abia se vedea pe cerul care se întuneca. Greta îi întinse meniul de la room-service.

— Comandă orice vrei. Şi ia o apă din minibar.

Florence se aşeză pe scaun şi parcurse meniul, iar Greta îşi schimbă hainele în baie. Când ieşi de-acolo se aşeză pe pat şi-şi frecă fața.

— Doamne, sunt epuizată, zise ea.

Florence dădu din cap.

— Nu mă surprinde.

Greta închise ochii, iar pentru o clipă Florence avu impresia că adormise stând în capul oaselor. Apoi îi deschise şi se chinui să vorbească:

— Unde rămăseserăm...

Florence se aşeză lângă ea şi o ajută să se întindă pe pat.

— Ştiu cum te simți. Ai avut un şoc.

Greta se uită la ea, căscându-şi ochii albaştri, care acum erau plini de nedumerire şi teamă.

— E hidrocodona, îi explică Florence. E analgezicul pe care mi l-au dat după accident. Am încetat să-l mai iau, pentru că nu-mi place cum mă face să mă simt. Eşti amețită, aşa-i?

Greta dădu din cap.

— Amețită... da... Dar tu...

— De ce nu închizi puțin ochii?

Greta se supuse, de parcă ar fi fost un copil. Florence o privi pentru un moment. Era surprinsă că pastilele îşi făcuseră efectul atât de repede. Pisase la hotel patru dintre ele – cu una mai mult decât îi dăduse lui Whitney – şi pusese pulberea în băutura Gretei când aceasta plecase să-şi salveze cămaşa.

Când Florence fu sigură că Greta era inconştientă, scoase din geantă o pereche de mănuşi de plastic. Şi le puse, apoi scoase o pungă boțită de hârtie. Înăuntru era o seringă nou-nouță, un pliculeț cu o pulbere cenuşie şi o bandă elastică. Le găsise asupra cadavrului lui Helen cu câteva clipe înainte de venirea lui Idrissi: erau toate lucrurile necesare pentru supradoza de heroină cu care Helen plănuise să o omoare pe Florence.

În Semat, fusese nevoită să improvizeze, dar acum, în camera de hotel a Gretei, Florence lucră fără grabă, metodic. Îşi verifică ceasul. Avea timp suficient.

Se duse la baie şi turnă pulberea într-un pahar. Apoi scoase din geantă cutia de otravă pentru şobolani pe care o cumpărase în drum spre hotel. O adăugă în pahar. Aflase din căutările sale online că otrava pentru şobolani era una dintre cele mai comune substanțe (una letală) dintre cele folosite pentru a „îndoi” heroina.

Fără jumătăți de măsură.

Adăugă puțină apă şi plimbă amestecul tulbure prin pahar. Se uită într-un recipient din marmură şi văzu mai multe bile de vată. Luă una dintre ele şi o ținu deasupra unui al doilea pahar, ca să filtreze lichidul tulbure. În după-amiaza aceea se uitase la un videoclip pe YouTube în care era descris pas cu pas cum să te injectezi, care fusese creat de membrii unei echipe care ofereau ace curate persoanelor care se drogau în Columbus, Ohio.

Introduse vârful seringii în amestecul tulbure şi trase pistonul. Cu acul încă în pahar, bătu uşurel în seringă, ca să împingă spre vârf bulele de aer. Se întoarse în cameră. Greta avea gura deschisă şi respira greoi. Florence apucă cu timiditate brațul drept al Gretei şi-l lăsă să cadă. Nicio reacție. Îi legă strâns elasticul în jurul bicepsului până când o venă roşiatică ieşi în evidență. Florence înfipse acul în ea,

însă vena alunecă sfidătoare într-o parte. Inspiră ca să-şi controleze mâna şi încercă din nou.

De data asta, acul intră unde trebuia. Greta gemu şi-şi flutură pleoapele. Florence împinse încet pistonul seringii, privind cum lichidul intră în corp. Se opri când seringa se goli pe jumătate şi scoase acul. Apoi se ocupă de celălalt braț şi repetă procesul. Făcu asta de mai multe ori, umplând seringa iar şi iar, până când pe corpul Gretei apărură vreo douăsprezece găuri de ac. Voia ca acestea să dea impresia că Greta obişnuia să consume droguri, cu toate că spera ca investigația să nu ajungă atât de departe. Se baza pe faptul că administrația hotelului şi poliția o să aibă acelaşi interes să muşamalizeze incidentul. Turismul era important.

Când înfipse seringa între două degete de la picior, trupul Gretei reacționă brusc. Începu să aibă convulsii, iar din gură-i curgea un lichid gălbui. Ochii Gretei se deschiseră dintr-odată, căutând cu înfrigurare ceva care să aibă sens. Instinctiv, Florence se lăsă în jos.

Când se ridică, jenată, ochii Gretei erau tot deschişi, dar trupul îi rămăsese nemişcat. Îi apucă încheietura mâinii. Nu simți nimic. Ca să se asigure, aduse oglinjoara din baie şi o ținu în fața buzelor femeii. Era o metodă demodată, dar Florence trebuia să fie sigură. Nu-şi putea permite ca Greta să se trezească şi să se-apuce să povestească ce s-a întâmplat.

Când fu sigură că Greta murise, puse oglinda la loc în baie. Apoi îi lipi degetele pe seringă şi pe paharul cu lichid. Îi găsi telefonul şi introduse un număr în lista ei de contacte. La final, Florence inspectă încăperea până când se asigură că arată exact ca atunci când intrase. Cu excepția cadavrului de pe pat. Atârnă semnul pe care scria „Nu deranjați” de clanța uşii şi ieşi. Pe coridor, îşi scoase mănuşile din plastic şi le băgă în buzunarul de la spate.

O făcuse.

În timp ce aştepta liftul, se uită la ceas. Era şapte fără zece. Dealerul cu care-i făcuse Liam legătura urma să apară cât de curând. Îi spusese să întrebe de Greta Frost la recepție. El îi ceruse numărul camerei, dar Florence insistase să întrebe de Greta. Şi el făcea parte din poveste. Numărul lui de telefon urma să fie găsit în telefonul victimei, însă Florence avea nevoie să înregistreze cineva de la hotel apariția lui.

Trecu repede prin holul aglomerat, păşind afară în seara întunecată şi caldă. Pe stradă, mănuşile din plastic ajunseră, fără zgomot, într-o pubelă umplută până la refuz.

49

— Doamnelor şi domnilor, am atins altitudinea de croazieră de nouă mii de metri. Este o seară minunată, aşa că aşezați-vă comod, relaxați-vă şi nu ezitați să ne spuneți dacă putem să vă facem călătoria şi mai confortabilă.

Florence luă o înghițitură de şampanie şi-şi întinse picioarele.

— Pot să vă aduc ceva, domnişoară Darrow?

O însoțitoare de bord cu ochii machiați impecabil cu tuş îi zâmbi.

Florence îi zâmbi la rândul ei.

— Aş mai vrea o pătură, vă rog.

Apăsă un buton şi speteaza scaunului coborî într-o poziție orizontală. Îşi puse şi masca pentru ochi, care era gratuită.

Aşa mai merge să călătoreşti. Nici măcar n-o irita că i se spunea „domnişoară Darrow”. Trebuie să revină la vechiul nume, însă cele trei milioane de dolari moştenite – şi casa – o consolau cât de cât. De fapt, erau o consolare grozavă.

Teoretic, banii şi proprietatea urmau să îi aparţină abia peste vreo două luni, dar lăsa lucrurile neînsemnate în seama unor minți neînsemnate. Mai mult de-atât, nici măcar nu fusese nevoită să plătească pentru a călători în condiții mai bune; doar a schimbat locul lui Helen Wilcox cu cel al lui Florence Darrow când a ajuns la aeroport.

Însoțitoarea de bord reveni cu o pătură şi o aşeză cu grijă peste trupul fetei. Pe când asculta zumzetul motoarelor, Florence îşi testă conştiința în căutare de puncte slabe. Nu găsi niciunul. Ştia că ar fi putut s-o lase în viață pe Helen. Ar fi trebuit doar să mai aştepte cinci minute până la sosirea lui Idrissi. Însă bănuia că Helen ar fi preferat să moară decât să fie supusă umilințelor din închisoare. Şi ar fi fost stupid ca averea ei să se risipească.

Cu siguranță n-ar fi ucis-o pe Greta dacă ar fi fost dispusă să o lase să ia numele Maud Dixon. Chiar sperase că o să fie de acord cu propunerea ei şi că o va lăsa să termine manuscrisul lui Helen. Uciderea Gretei făcuse parte din planul B: un plan neplăcut, însă necesar.

Nu, nu avea regrete. I se oferise ce-şi dorise cel mai mult de la viață. Chiar dacă într-un mod bizar şi imprevizibil. Ar fi fost o prostie să lase ca totul să-i alunece printre degete. Îi părea rău pentru Nick. Dar asta nu era greşeala *ei.* Helen era cea care-l omorâse. Iar dacă se gândea mai bine, abia dacă-l cunoştea. Dacă relația dintre ei s-ar fi sfârşit în mod natural, ca majoritatea aventurilor de-o vară, el i-ar fi dispărut deja din minte.

Bărbatul cu vocea nazală de vizavi de Florence o scoase din reverie când strigă tare că voia încă un pahar de Pinot Noir. Florence îşi dădu jos masca de pe ochi şi se ridică brusc. Inima-i bătea nebuneşte. Însoțitoarea de bord alergă de-a lungul culoarului cu o sticlă de vin.

Florence clătină din cap. Nu se întâmplase nimic.

Se culcă la loc, dar când închise ochii, o văzu pe Greta privind-o cu ochii ei uluitor de albaştri. „Ameţită... Da...”

Florence îşi ridică la loc scaunul. Îşi atinse uşor obrajii. Apoi scoase un carneţel şi un pix din geantă. Se hotărâse să lase prima jumătate a manuscrisului lui Helen aşa cum o găsise. Apoi, de la mijloc, naraţiunea avea să se schimbe brusc şi să continue din punctul de vedere al lui Iris.

Începu să scrie:

Lilian greşea: Iris nu era slabă. Fusese călită de o viaţă plină de dezamăgiri, iar pentru că subestimase această versiune mai urâtă, mai bătăioasă şi neprevăzută, Lilian făcuse o greşeală colosală. Se transformase în momeală, pentru că nu-şi dăduse seama că Iris era prea însetată de glorie pentru a se mulţumi doar să trăiască în umbra ei.

50

Casa veche de pe Crestbill Road era răcoroasă în interior, chiar dacă valul de căldură de la începutul lui mai o asalta din toate părţile. Florence trase uşa după ea şi inspiră adânc. Se plimbă încet prin camerele tăcute, de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară. Pentru că de data asta îi aparţineau. Tot ce se găsea aici era al ei.

Puse cafea în filtru şi-l porni. În vreme ce aparatul bolborosea, revenind la viaţă, ea se uită în curtea din spate. Grămada de compost fusese golită. Banda galbenă de avertizare a poliţiei flutura în vânt în locurile unde se desprinsese. Fusese asigurată de poliţia din Cairo că moartea lui Helen închisese definitiv anchetarea asasinării Janettei Byrd.

Când cafeaua fu gata, Florence îşi umplu o cană şi merse în sufragerie. Îşi luă telefonul şi formă numărul mamei sale. Ştia că Vera se află acum în chicineta ei galbenă, bând o

ceaşcă de cafea cu prea mult zahăr înainte de se pleca la serviciu.

— Alo? se auzi glasul vesel al Verei.

Răspundea întotdeauna apelurilor primite de la numere necunoscute, încrezătoare că universul avea să-i aducă numai lucruri bune în viață.

— Mamă, sunt eu, Florence.

Se lăsă tăcerea.

— Ştiu că eşti supărată pe mine, dar am nevoie să-mi faci o favoare. Poți să-mi citeşti mesajul despre care vorbeai, cel în care spuneam că nu mai vreau să te văd niciodată? Şi zi-mi când a fost trimis.

Vera oftă.

— Stai puțin, trebuie să-l caut.

Când reveni la telefon, zise:

— A fost trimis într-o duminică, pe douăzeci şi unu aprilie. Îmi amintesc pentru că tocmai ieşisem din biserică atunci când l-am primit şi eram foarte bucuroasă să-ți văd numărul. Apoi l-am citit: Mamă, îmi pare rău, dar asta este ultima dată când vei mai auzi de mine.

Vocea Verei se frânse, însă continuă:

— Toată viața mea n-ai făcut decât să mă înjoseşti şi să mă ții în loc. Dar gata. Nu mai vreau să vorbesc niciodată cu tine. Dacă o să încerci să mă contactezi, o să-mi schimb numărul de telefon.

Florence simți cum cum îi iau foc obrajii. Chiar dacă nu scrisese ea acele rânduri, cu siguranță le gândise; auzindu-le rostite de Vera, se simți mai vinovată decât pentru orice altceva făcuse în ultimele două săptămâni.

Douăzeci şi unu aprilie. Adică ziua de după accidentul de maşină. Helen voia să rezolve totul înainte de a-şi asuma identitatea ei. Chiar dacă Helen vorbise întruna despre cum trebuie să trăieşti şi să acționezi pe moment, de fapt fusese extrem de atentă să prevadă orice obstacol. Florence găsise foarte folositoare această lecție în timp ce punea la cale

uciderea Gretei. Era poate o moştenire la fel de importantă cum erau banii şi casa.

— Mamă, zise ea, îmi pare rău că a trebuit să citeşti aşa ceva, dar trebuie să mă crezi când îți spun că nu eu am scris acel mesaj.

Vera luă o gură de cafea.

— A fost trimis de pe telefonul tău.

— Ştiu. E o poveste lungă.

Florence trase aer în piept.

— Lasă-mă să încep cu începutul...

Când terminară conversația, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Vera ştia întreaga poveste – adică versiunea pe care Florence le-o repetase autorităților: planul lui Helen de a o ucide şi încercarea ei disperată de a se autoapăra.

La fel cum procedase cu Idrissi şi Massey, Florence nu pomeni că Helen Wilcox era, de fapt, Maud Dixon; probabil că mama ei nici măcar n-ar fi ştiut la cine se referă. Nu pomeni nici numele Gretei Frost, a cărei moarte tocmai începuse să facă valuri prin cercurile editoriale. Nu exista niciun motiv ca Florence să fi avut vreo legătură cu asta.

Vera acceptă toate informațiile cu entuziasm, disperată să obțină confirmarea că Florence nu-i întorsese spatele.

— Ştiam eu că te purtai diferit, insistă ea. I-am zis şi Gloriei, iar ea a fost de acord cu mine. Eşti o fată bună, Florence! Cea mai bună.

Florence zâmbi posomorâtă.

— Mulțumesc.

— Cine te iubeşte?

— Tu.

Convenniră să discute din nou într-o săptămână. Florence nu avea de gând să-i ofere niciodată Verei apropierea pe care şi-o dorea, dar voia să o păstreze în viața ei. Faptul că fusese la un pas de moarte în Maroc o învățase că izolarea

completă era tot o formă de vulnerabilitate. Era periculos să nu ai pe nimeni. Cineva trebuia să observe dacă dispăreai.

Florence îşi mai turnă o cană de cafea. Mai avea un telefon de dat, apoi trebuia să se apuce de lucru. În cele din urmă, primise ceea ce-şi dorise – viaţa lui Helen Wilcox şi publicul lui Maud Dixon – şi n-avea de gând să le irosească. Începuse să scrie partea a doua din *The Morocco Exchange* în seara în care murise Helen. Când se aşezase cu un caiet cu foi galbene în poală, rămase uimită de ce descoperise: un torent de cuvinte.

Sub protecţia pseudonimului Maud Dixon găsise libertatea şi încrederea de a *scrie* pur şi simplu.

Şi, până la urmă, avea o poveste de spus.

Cândva citise biografia pictorului René Magritte, pe care o editase Agatha. De acolo a aflat că în anii de început ai carierei lui, când criticii strâmbau din nas la picturile lui ciudate, neconvenţionale, se întreţinuse falsificând lucrări de Picasso şi Braque.

Poate că era un fel de ucenicie, se gândise Florence. Aşa cum *The Monacco Exchange* avea să fie pentru ea. Chiar Helen spusese „Dacă te prefaci îndeajuns de mult timp, orice poate deveni un lucru natural. Pe bune."

Până la urmă, Margritte a izbutit să atingă succesul pe cont propriu.

Într-o bună zi, s-ar putea ca şi ea să le spună tuturor că Maud Dixon era chiar Florence Darrow. Avea douăzeci şi trei de ani când apăruse *Mississippi Foxtrot.* Era o vârstă plauzibilă. Mary Shelley scrisese *Frankenstein* la nouăsprezece ani. În ceea ce privea durata, Florence ar fi putut realiza romanul spre sfârşitul facultăţii şi în perioada pe care o petrecuse în Gainsville, în timp ce lucra într-o librărie. Se gândi cât de surprinsă avea să fie Anne, proprietara veselă a librăriei, când urma să descopere că angajata ei scrisese un roman clasic modern în tot timpul pe

care-l petrecuseră împreună. Îşi imagină faţa lui Simon când va afla. Şi a Amandei.

Câtă cumpătare, câtă *demnitate* din partea ei, vor gândi aceştia, să ţină un asemenea secret în tot acest timp.

Se uită la ceas. Aşteptase destul. Formă un alt număr.

Răspunse o tânără cu voce piţigăiată:

— Bună, aici HMK.

Harper Maston Khan era cea mai mare agenţie de impresariat artistic din New York. Nu reprezenta doar scriitori, ci şi actori şi muzicieni. Adevărate celebrităţi.

— Bună, zise Florence. Aş dori să vorbesc cu Denise Manston, vă rog.

— Puteţi să-mi spuneţi cine o caută?

Florence făcu o pauză.

— Spuneţi-i că sunt Maud Dixon.

MULŢUMIRI

Primele mele mulţumiri se îndreaptă către Jenn Joel, o editoare genială deghizată în hainele unei agente geniale. Ziua de 4 august 2019 va rămâne una dintre cele mai importante din viaţa mea. Le adresez mulţumiri minunatei Tia Ikemoto şi tuturor celor de la ICM.

Îi sunt recunoscătoare şi lui Judy Clain pentru entuziasmul pe care l-a avut de la început pentru această carte, precum şi grozavei echipe de la Little, Brown: Miya Kumangai, Heather Boaz, Lena Little, Ashley Marudas, Pam Brown, Gabrielle Leporati şi mulţi alţii.

Îi mulțumesc și minunatei mele editoare din Marea Britanie, Imogen Taylor, alături de Felicity Blunt, Jake Smith-Bosanquet și Savanna Wicks de la Curtis Brown.

Lui Hasley Green și Evonne Gambrell le mulțumesc pentru că mi-au păstrat întotdeauna un loc cald, în pofida eticii mele jalnice de lucru și a atitudinii mele de-a dreptul îngrozitoare. N-aș fi putut să scriu această carte fără ele.

Le adresez mulțumiri lui Joan Truya din Paris și lui Koloina Andriatsimamao din New York pentru că mi-au permis să iau o pauză de la a avea grijă (și de la a-mi face griji) de Olive suficient de mult timp pentru a putea scrie această carte.

Le mulțumesc lui Liz Campbell, Martha Campbell, Kathryn Doyle, Natalie Pica Friend, Molly Lundgren.

Lui Elizabeth Rhodes, Haven Thompson, Nell Van Amerongen și Juliei Vaughn le mulțumesc din prea multe motive pentru a putea fi enumerate aici. Sunt mai mult decât norocoasă că vă pot numi prietenii mei.

Îi mulțumesc familiei mele, atât celei în mijlocul căreia m-am născut, cât și celei pe care am câștigat-o de-a lungul vremii: Henry Piper Andrews; Lindsey Andrews Schilling; Palmer Ducommun; Bob Ducommun; Charlie Schilling; Jock Andrews; familiilor Westcott și Laporte; lui Jim și Nancy Beha; lui Jim și Alyson Beha și Len și Alice Teti. Vă iubesc pe toți.

Îi mulțumesc mamei mele, Lynn Ducommun, care merită cu prisosință propriul ei paragraf după treizeci și șapte de ani de iubire nesfârșită și sprijin prin *multele* mele căutări. (Și oricine crede că Vera Darrow seamănă cu ea în vreun fel se înșală amarnic.)

Dar, mai presus de orice, această carte – și inima mea – îi aparțin lui Christopher Beha. Maud Dixon n-ar fi existat fără încurajările sale constante și fără ochiul său ager de editor. (Se pare că faptul că m-am căsătorit cu un romancier

de renume mondial a fost o mişcare bine chibzuită pentru cariera mea.) Nu există nimeni altcineva alături de care aş alege să-mi petrec viața.

Şi, în cele din urmă, pentru Olive şi Henry: n-ați făcut nimic să mă ajutați, dar vă iubesc din tot sufletul. Doar gândul la voi mă face mai fericită decât mi-aş fi imaginat vreodată că aş putea fi. Vă ador, vă ador, vă ador!

Cuprins